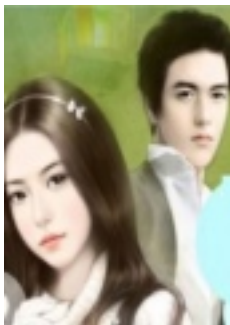

Hàng Phục Băng Sơn Mỹ Nhân

Contents

Hàng Phục Băng Sơn Mỹ Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3: Chương 3 (18+)	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5: Chương 5 (18+)	24
6. Chương 6	28
7. Chương 7: Chương 7 (18+)	34
8. Chương 8: Chương 8 (18+)	38
9. Chương 9: Chương 9 (18+)	42
10. Chương 10	47
11. Chương 11: Phiên Ngoại	53

Hàng Phục Băng Sơn Mỹ Nhân

Giới thiệu

Được yêu thương nhiều một chút, đàn ông lại muốn có nhiều hơn, nhưng đã quên nhận lại, Muốn yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-phuc-bang-son-my-nhan>

1. Chương 1

Một chiều hoàng hôn giữa hè, rặng mây đỏ rực rỡ bao phủ cả bầu trời, lúc này cũng gần 6h tối, trên mặt đường thẳng tắp, chỉ còn lại đám học sinh về trễ đang tùm năm tùm ba, trên khuôn mặt tươi trẻ hoạt bát tràn ngập thanh xuân, ban đêm gió nhẹ nhẽ thổi qua, ngọn cây tung bay theo gió, xua đi cái nóng của ban ngày.

Chuyên chở số lượng lớn Ferrari theo đường hàng không từ nước Ý đến Đài Loan, đậu xe bên thân cây cạnh

trường học, đưa tới rất nhiều ánh mắt hâm mộ của học sinh. May mắn, hiện tại đã qua giờ tan học rất lâu, bằng không, chỉ sợ những người vây quanh nhìn anh sẽ nhiều như kiến. Lục Phi Dương miễn cưỡng tựa vào ghế da, gió từ mui xe thổi vào lướt qua hai gò má của anh, cảm giác chưa bao giờ vui vẻ thư sướng như lúc này.

Đến Đài Loan đã gần một tháng, mỗi ngày, anh đều thích lái xe đi khắp nơi. Vừa tốt nghiệp đại học xong, anh không vội đến công ty làm việc, cũng không định tiếp tục học lên thạc sĩ hay tiến sĩ, trước mắt, anh muốn cho bản thân vài tháng rảnh rỗi để thả lỏng tinh thần.

Lúc học đại học anh cùng bạn chơi cổ phiếu thắng được một ít tiền rồi thành lập 1 công ty điện tử nhỏ, thế nhưng công ty kia lại có doanh thu cao đến kinh người, điều này làm cho cha già nhà anh vô cùng sốt ruột, sợ anh yêu thích công việc bắt đầu từ con số không này, lại không để ý đến xí nghiệp thủy vận, ba lần bốn lượt bắt anh phải về tiếp quản công ty, có bằng thạc sĩ hay không cũng không quan trọng.

Bản thân anh được di truyền tính lãng mạn trời sinh từ người mẹ có quốc tịch Pháp, từ nhỏ đã không chịu gò bó, vì thế thừa dịp được nghỉ, may mắn, Bách Lăng Phong cũng muốn về Đài Loan xử lý công việc, anh liền thuận tiện du lịch đến hòn đảo nhỏ chưa 1 lần ghé thăm này.

Từ bắc bộ đi đến nam bộ, dạo chơi dưới trăng, có thể nói anh đã đi hết cả Đài Loan. Hôm nay tùy ý lái xe, đến một trấn nhỏ không biết tên, vừa vặn, cảnh sắc nơi đây tuy rằng không thể xem như tuyệt đẹp, nhưng cũng khiến người cảm thấy vui vẻ. Hoa phượng hoàng nở đầy cả con đường, một màu đỏ rực, làm nền cho bầu trời rực rỡ, khiến anh không tự chủ được dừng xe lại chậm rãi thưởng thức.

Ánh mắt tùy ý lướt qua, đột nhiên dừng lại trên thân ảnh mảnh khảnh của một cô gái.

Một thân đồng phục trung học mộc mạc, quần áo đơn giản, áo trắng váy xanh, không phải rất đặc sắc hay xinh đẹp, vóc dáng của cô đang ở tuổi dậy thì, xem như là cao gầy, thân thể gầy teo, cầm một cái túi xách cũ nát, chậm rãi đi trên con đường.

Từng tia nắng còn sót lại rơi trên tóc cô, trên mặt, trên chiếc váy mộc mạc, không giống với những học sinh đi phía trước, trên khuôn mặt trẻ trung của cô, không có một chút sức sống và non nớt, tướng mạo khi lớn lên xem như tương đối đẹp, cũng dễ nhìn, đáng tiếc ánh mắt lại quá lạnh.

Lục Phi Dương nhẹ nhàng xoa cằm, ánh mắt lướt qua cô gái đang đi về phía anh. Từ khi sinh ra vận mệnh của anh đã định sẵn là thiên chi kiêu tử, nữ nhân đủ loại kiểu dáng đều đã gặp qua, từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, anh đã sớm hình thành thói quen với loại con gái nhiệt tình hào phóng, đối với sự bảo thủ của con gái Phương Đông, anh không có hứng thú.

Ánh mắt đánh giá di chuyển, tiếp tục nhìn nhả thưởng thức bầu trời tựa như 1 bậc thầy về trường phái trừu tượng đang hăng say vẽ tranh, sắc trời bây giờ từ màu đỏ rực đã chuyển sang màu đỏ tía, tia sáng cuối cùng cũng biến mất, chậm rãi lặn xuống phía đường chân trời.

Một ngày nhàn nhã lại không phiền não như vậy trong cuộc sống của anh chưa bao giờ từng có, anh thật cẩn thận quý trọng, tinh tế thưởng thức, nhưng sự yên lành hiếm có, lại bị đột ngột bị cắt đứt.

“Bạn học Hứa, xin đợi một chút!” Thanh âm trẻ trung non nớt đánh tan bầu không khí tĩnh lặng, tiếng nói vội vàng cho thấy cậu ta có bao nhiêu sốt ruột và khẩn trương.

“Ba ba” Tiếng bước chân nặng nề hỗn loạn đuổi theo truyền đến, cậu con trai thô lỗ đi đến bên cạnh cô gái. Cậu có rất nhiều lời muốn nói với người đã thăm men từ lâu, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trong suốt lạnh lùng kia, liền giống như cái bàn ủi nóng rực bị dội vào một xô nước đá, “Chi” Đột nhiên im bật, chỉ còn lại tiếng hít thở.

“Tớ..... Ân, cái kia.....” Nam âm ngập ngừng, thanh âm biến đổi vì đang xấu hổ.

Ánh mắt lạnh lùng của cô gái làm mờ hôi cậu ta tuôn ra như thác nước.

“Tớ.....” Tớ nửa ngày, nói cũng không trọn câu.

Lục Phi Dương tựa vào trên tay lái, ngón tay gõ lên bề mặt trơn bóng, thú vị nhìn cậu con trai rõ ràng là đang muốn tỏ tình, ở nước Mỹ đã lâu, anh cũng quên mất người Phương Đông rất bảo thủ. Nhìn xem, một

cậu con trai 16, 17 tuổi, chỉ là thổ lộ tình yêu với người mình thích mà đã khấn trương thành như vậy, nhớ lại anh lúc ấy, đã sớm ôm không biết bao nhiêu cô gái tóc vàng quay cuồng ở trên giường.

Ân, có lẽ, không phải do cậu con trai nhất gan, mà là do đối tượng được thổ lộ kia, quá mức ác liệt.

“Cậu có phải là muốn nói với tớ rằng cậu rất thích tớ, hỏi tớ có muốn làm bạn gái cậu hay không?” Rốt cục, dưới một ngàn lẻ một cái ‘Tớ’ của cậu con trai, cô gái ngắt lời đơn giản nói ra từng chữ.

Thanh âm thanh thúy, tinh khiết thuần túy không lẫn một tia tạp chất, làm cho Lục Phi Dương liếc nhìn cô một cái.

“..... Ân, đúng.....” Không thể chịu được ánh mắt của cô, cậu con trai đưa tay vào trong cặp sách lục lọi, dường như muốn lấy ra một vật gì đó.

“Thích bao nhiêu?”

“A?”

“Cậu có bao nhiêu yêu thích tớ?” Trong tiếng nói trong trẻo ẩn chứa một chút mất kiên nhẫn.

“Thì..... Thích rất nhiều.” Lần này rốt cục cũng có thể nói trọn câu.

“Cậu muốn làm quen với tớ?” Cậu con trai điên cuồng gật đầu như muốn cô gái hiểu được lòng mình.

“Tốt lắm, bây giờ cậu đi đến đường cái, tìm một chiếc xe rồi lao vào, nếu cậu không bị đụng chết, tớ liền làm bạn gái cậu.” Ngón tay xinh đẹp chỉ về con đường lớn phồn hoa bên ngoài trường.

“A?”

“Đi!” Cô gái giơ tay kéo cậu ta, muốn đi đến bên đường.

Nhất thời không kịp phản ứng, bị cô kéo đi vài bước, đột nhiên tỉnh lại, cuống cuồng đẩy tay cô ra, “Hứa..... Bạn học Hứa.....”

“Cậu không chứng minh, tớ làm sao có thể tin tưởng là cậu thích tớ?” Cô gái mang theo túi sách nhìn cậu ta chăm chú, “Tớ muốn một người có thể dùng cả sinh mạng để yêu tớ, là cậu sao?” Chuẩn bị kéo cậu ta đi tiếp.

“Cái kia..... Tớ.....” Cậu con trai đáng thương vô tội, khuôn mặt đỏ bừng, không biết làm sao, cậu thực thích cô, nhưng là, không cần thiết phải dùng phương thức kịch liệt như vậy để biểu đạt chứ?

“Tớ, tớ còn có việc, đi trước.” Cậu con trai chạy thật nhanh, cậu, cậu sai lầm rồi, cậu không nên thích ma nữ nổi tiếng nhất trường này, người ta biết sai rồi.

Cô gái yên lặng nhìn nơi cậu biến mất, một chút biểu tình đùa cợt hiện lên trên khuôn mặt trắng nõn của cô, làm cho ngũ quan của cô càng thêm xinh xắn, trong nháy mắt trở nên kiều diễm vô cùng.

Xoay người, trở lại con đường về nhà, đi.

Từ đầu tới cuối, đều không nhìn đến chiếc xe kiêu ngạo đậu ở bên đường, đương nhiên, càng không chú ý đến người trong xe.

Lục Phi Dương gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng của cô gái, trong đầu không ngừng quanh quẩn câu nói kia của cô, “Tớ muốn một người có thể dùng cả sinh mạng để yêu tớ, là cậu sao? Phải không? Phải không?”

Đây là lần đầu tiên anh gặp cô, mà cô, thậm chí không hề phát hiện sự tồn tại của anh, chỉ là một người lơ đãng, nhưng lại khiến tim anh rung động.

Lục Phi Dương hai mươi tuổi, tuổi xuân phơi phới, hào quang chói lọi, là ngậm thìa kim cương mà ra đời, từ lúc sinh ra, số mệnh đã định sẵn là bất phàm.

Tuy, khuôn mặt anh không thể nói là quá tuấn mỹ, nhưng trời sinh là con lai nên ngũ quan rõ ràng. Đôi mày, ánh mắt toàn thân cao thấp, mỗi một nơi đều có phong thái mạnh mẽ, tư thế oai hùng hiên ngang, đứng lẫn trong đám người, luôn đặc biệt nổi trội.

Anh thông minh kiêu ngạo, nổi tiếng nhất trường, tiếng tăm vang xa, thành tích xuất sắc, gia thế hiển hách, từ nhỏ đến lớn, người sùng bái ái mộ anh nhiều vô số, anh cũng rất vui vẻ hưởng thụ cảm giác được người người vây quanh này, tùy tiện nhận lấy sự ưu ái của ông trời ban cho.

Nhưng, anh không ngờ rằng, bản thân sẽ có một ngày, lại giống với những cậu con trai ngây ngô lần đầu biết yêu, mỗi ngày đều yên lặng dõi theo người mình thích, quan sát cô, thích cô, nhưng không dám nói chuyện với cô.

Nếu là lúc trước, có người hỏi anh, anh sẽ cho rằng chuyện này thật mất mặt, khẳng định anh sẽ không nói hai lời trực tiếp lấy nắm đấm ra hầu hạ. Phải biết rằng ở nước Mỹ, anh là nhân vật phong vân ở Massachusetts (là 1 tiểu bang của Hoa Kỳ), sự nghiệp của anh đều do một tay anh gây dựng nên, con gái bên kia đại dương đáng hình nóng bỏng khiêu gợi đều tranh nhau lấy lòng anh. Anh chỉ cần tùy tiện liếc nhìn một cái đã có khối người nhào vào lòng. (anchan: anh nì mắc bệnh tự kỷ a)

Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy thân ảnh đơn bạc kia, tần suất tim đập như muốn nói cho anh biết, Lục Phi Dương, anh xong rồi, anh làm sao có thể khinh địch mà động tâm? Động tâm với một cô bé.

Thân ảnh mộc mạc kia vẫn như cũ, một thân váy áo cũ kỹ mà sạch sẽ, anh cả tháng nay đều yên lặng quan sát cô, cũng không phải không có thành quả, ít nhất anh biết được tên của cô là Hứa Mạn Tuyết, học ở trường trung học công lập này. Những tin tức này là do vô số lần cô gợn gàng đuổi đi đám nam sinh đến thổ lộ mà biết được. Lục hấp dẫn của cô, trong một tháng này anh đã hoàn toàn lãnh giáo qua, mỗi ngày đều có ruồi bọ bay đến thổ lộ, cô cũng thực ngoan (ngoan độc), mỗi lần đều có biện pháp gợn gàng sạch sẽ đuổi đi bọn họ, thủ pháp đa dạng, cũng chưa từng nhăn mặt nhăn mày.

Nhà của cô cách trường học ước chừng 40 phút đi xe, nhưng mỗi ngày cô đều đi bộ về nhà, điều kiện nhà cô thật không tốt, đây là anh tự mình theo dõi mà đưa ra kết luận.

Càng hiểu biết cô, anh lại càng thích cô hơn, mỗi ngày chỉ cần yên lặng quan sát, anh đều cảm thấy rất vui vẻ, tuy nói có chút biến thái, anh thậm chí cảm thấy im lặng nhìn cô là một loại hưởng thụ, chỉ nhìn thôi, liền cảm thấy cuộc sống tươi đẹp, thỏa mãn trong lòng.

“Cậu làm sao vậy? Bị thương thành như vậy còn chạy đến nơi này làm cái gì?” Bách Lăng Phong đối với sự chấp nhất của bạn tốt cảm thấy rất kỳ quái. Rõ ràng đã qua nghỉ hè, Lục đại lão gia không ngừng gọi điện thoại sang đây thúc giục bảo cậu ta trở về Mỹ, nhưng Lục Phi Dương cũng không thêm để ý, mỗi ngày đều đi đến trấn nhỏ ở nam bộ, ai nói cũng không chịu rời khỏi.

Lúc trước, Lục Phi Dương theo anh trở về Đài Loan, cho nên bây giờ, anh có trách nhiệm mang người trở về. Thật sự là quá đủ rồi, bởi vì không biết Lục Phi Dương làm cái quỷ gì mỗi ngày đều đến cái nơi khỉ ho cò gáy này, Bách Lăng Phong anh phải theo cậu ta ở lại Đài Loan, trời biết, công việc của anh đã làm xong từ lâu, nhưng mỗi ngày lại phải ở đây lãng phí thời gian của mình.

Ngày hôm qua nếu anh không cùng Nghiêm Quân Nghiêu kéo cái tên Lục Phi Dương này đi, chỉ sợ cậu ta vẫn còn ở tại cái trấn nhỏ này làm thổ địa, nhưng cũng không biết là may mắn hay xui xẻo nữa, bọn họ thành công kéo Lục Phi Dương rời đi, xe lại gặp sự cố. Tuy tên tiểu tử này không xảy ra thương tích gì, nhưng sau đó lại xảy ra sự việc còn lớn hơn, người ta chạy xe đâm phải cũng không biết tránh, vì vậy bị gãy xương đùi phải.

Mới đến bệnh viện bó thạch cao xong, cậu ta liền la hét đòi trở về trấn nhỏ, Lục Phi Dương quá cố chấp, không ai có thể chống lại. Bất đắc dĩ, anh đành phải lái xe đưa cậu ta trở về, nhưng bị thương thì cần phải nghỉ ngơi thật tốt, phải ở trong khách sạn nghỉ ngơi không được đi lại, Lục Phi Dương lại yêu cầu anh chạy xe đến cái xóm nghèo này, không biết là làm cái gì.

Không để ý tới bạn tốt đang tức giận than oán, Lục Phi Dương ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cửa sổ phòng cô, nhìn ngọn đèn vàng vọt trên lầu sáu, con tim rối loạn của anh lại trở nên yên bình. Hai ngày, đã hai ngày anh không nhìn thấy cô, anh không phút nào cảm thấy thoải mái, trong đầu đều nghĩ đến cô, anh chưa từng biết, thì ra thích một người, lại khó chịu như vậy, thống khổ như vậy.

Nhưng bây giờ, chỉ là nhìn thấy căn phòng của cô, mà tim anh đã an ổn đến kì lạ, không để ý đến nghi vấn của bạn tốt, anh chỉ muốn nhìn nơi có cô, trấn an con tim bất an của mình.

Nơi đó, có cô, nghĩ đến đây, khoe môi hơi cong lên.

“Gặp quỳnh, không phải là đầu óc cậu cũng bị đụng hổng rồi chứ?” Bách Lăng Phong thấy cậu ta cười ôn nhu như vậy, trong lòng đột nhiên thấy lạnh, từ nhỏ lớn lên cùng tiểu tử này, cùng nhau đi học, cùng nhau lái xe, cùng nhau tán gái cùng nhau điên cuồng, Lục Phi Dương luôn là một con người thẳng thắn, khí tức dương cương trên người cậu ta đặc biệt nổi bật, nhưng, ôn nhu, cho tới hôm nay anh mới phát hiện, thì ra trên người Lục Phi Dương còn có tồn tại tế bào ôn nhu.

“Đi thôi.” Có Bách Lăng Phong ở đây, anh muốn nhìn xem cô khẳng định là không được, nếu không phải chân anh bị thương, không thể lái xe, anh sẽ không để Bách Lăng Phong đưa đến đây. Nếu đem ra so sánh, Bách Lăng Phong so với Nghiêm Quân Nghiêu thì cậu ta quan tâm đến anh nhiều hơn, nhưng anh bây giờ không muốn nói cho bạn tốt biết tình cảm của mình đối với Hứa Mạn Tuyết.

Bách Lăng Phong lưu loát đánh tay lái quay xe, muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi làm cho Lục Phi Dương trở nên lúng lúng, vì đêm khuya, trên đường vốn dĩ không có người, anh liền đạp ga tăng hết tốc độ, Lamborghini là hãng xe thể thao ưu việt, lúc này phát huy tính năng đến tối đa, khi tăng tốc đến một trăm km, chỉ vài giây ngắn ngủi, thân xe tựa như mũi tên bắn thẳng tắp ra ngoài.

Nhà cửa ở đây mọc rải rác khắp nơi, từ đây muốn vòng ra ngoài, phải đánh một vòng tròn thật lớn, Bách Lăng Phong đánh xe chạy theo hình cung, chuẩn bị tăng tốc trên đường, trong nháy mắt lại xảy ra một chuyện.

Bên trong đường hầm tối thui, đột nhiên lao ra một thân ảnh mảnh khảnh, va vào chiếc xe thể thao đang chạy với tốc độ kinh người! Mặc dù, năng lực phản ứng của Bách Lăng Phong rất tốt, nhanh chóng thắng xe, nhưng là, sự việc xảy ra quá nhanh, chiếc xe xinh đẹp lao tới đụng vào người cô gái.

“Phanh” một tiếng, cùng với tiếng ma sát chói tai của bánh xe lên mặt đường, Lamborghini nhanh nhẹn ngừng lại, Lục Phi Dương nhìn thấy dưới ánh đèn chói mắt của xe, cô gái bị đụng trúng, chính là Hứa Mạn Tuyết!

Trong cuộc đời của Lục Phi Dương, chưa từng sợ hãi bị mất đi như vậy, khi anh nhìn thấy Hứa Mạn Tuyết cả người đầy máu nằm trên mặt đường, tim của anh như đông cứng lại, vào khoảnh khắc kia anh mới phát hiện, thì ra bản thân lại yêu Hứa Mạn Tuyết nhiều như vậy. Anh không thể tượng tượng được kết quả của việc mất đi cô.

Tình yêu, chính là như vậy đến không hề báo trước, không có lý do. Khi con tim đang nhiệt huyết, không sợ hãi tình yêu đến gần, nhưng lại để ý đến những chuyện vụn vặt không đáng kể, anh không muốn lần gặp gỡ đầu tiên của cô và anh, là lúc anh đang ngồi trên xe lăn.

Vì vậy, trong lúc Hứa Mạn Tuyết nằm viện, mỗi khi cô thanh tỉnh anh không hề đến gặp cô. Mỗi ngày sau khi cô ngủ say, anh đều yên lặng ngồi bên cạnh cô, nhìn khuôn mặt vốn dĩ trắng nõn, nay mất đi huyết sắc càng trở nên tái nhợt, trái tim đau đớn đến kỳ lạ.

Vụ tai nạn xe cộ lần này, làm cô bị thương rất nặng, nếu không phải có Nghiêm Quân Nghiêu ở đây, anh không thể tưởng tượng, sinh mệnh cô, có phải sẽ kết thúc như vậy hay không.

Ngón tay thon dài, chậm rãi mơn trớn khuôn mặt bóng loáng của cô, “Mạn..... Tuyết.” Anh đã thầm gọi cái tên này trong lòng vô số lần, anh biết trước khi xảy ra việc này, cũng đau lòng thay cô vì còn nhỏ đã gặp phải những chuyện bi thảm.

Yên tâm, từ nay về sau có anh yêu em, thương em, anh nhất định sẽ nâng niu em trong lòng bàn tay, cẩn thận chiều chuộng em, không để em phải chịu tổn thương, cực khổ và bị thương của em, anh sẽ san sẻ giúp em. [đây là câu độc thoại của nam chính nên sẽ thay cách xưng hô là anh- em nhé, về sau nếu gặp câu thoại như thế các nàng tự hiểu là câu độc thoại nhé]

Nhẹ nhàng hôn lên cái trán trơn bóng, tựa như cánh bướm đầu hạ vừa phá kén, vừa nóng ấm lại mềm mại.

Mạn Tuyết, chờ anh, chờ anh có thể đứng lên, bình thường xuất hiện trước mặt em, khi đó, anh sẽ nói với em, anh thích em, anh muốn theo đuổi em!

Hai tháng sau, vào ngày Hứa Mạn Tuyết xuất viện, cũng là lúc Lục Phi Dương anh trải qua bao cố gắng vất vả, rốt cục cũng có thể bước đi như bay. Tay cầm bó hoa hải dụ* tuyết trắng, tưởng tượng bọn họ lần đầu gặp mặt sẽ là tình cảnh như thế nào, khoe môi cong lên, làm cho khuôn mặt dương cương trở nên đặc biệt toả sáng oai hùng.

Hải dụ trắng nõn, khi vừa nhìn thấy, liền hấp dẫn ánh mắt của anh, tựa như cô, vừa thuần khiết lại cao ngạo, kiều mỹ lại thanh thuần.

Anh muốn nhanh chóng đi đến trước mặt cô, nói với cô rằng Hứa Mạn Tuyết, anh thích em, tựa như bó hải dụ trắng thuần này, anh sẽ vĩnh viễn yêu thương nâng niu em trong lòng bàn tay.

Yêu hay không yêu, với anh mà nói, cũng không phải là vấn đề khó mở miệng.

Vừa ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng thiên hạ (anh xem chị như cả thiên hạ) mà anh luôn ấp ủ trong lòng cách đó không xa, một thân trắng nõn, tựa như đóa hoa nhỏ bé mà anh đang cầm trong tay, mỉm cười ngọt ngào tiến lên, lại im bất động lại.

“Anh Bách, em thích anh.” Tiếng nói của cô luôn thanh thúy, cô gái mang theo chút ngượng ngùng và ngây ngô, Hứa Mạn Tuyết mặc váy màu trắng, bao bọc lấy thân hình mảnh mai, chiếc váy cuốn theo làn gió, cô tựa như tiên nữ xinh đẹp. Trên khuôn mặt kiều diễm, mang theo chút sắc hồng, làm người động tâm không thôi.

Cô mở to đôi mắt, thẳng tắp nhìn người con trai trước mắt, tình cảm của cô, đều biểu lộ hết lên trên khuôn mặt. Một tháng ở chung, người con trai tên Bách Lăng Phong trời sinh tuấn mỹ này, đã làm tim cô rung động. Hơn nữa trong một tháng này, anh đối với cô yêu thương có thừa, làm cho cô cảm động không thôi.

Con người thâm thúy của Bách Lăng Phong yên lặng nhìn cô gái 17 tuổi, cô thông minh kiên cường, có khi yếu ớt, có khi lãnh đạm, Hứa Mạn Tuyết là một cô gái khiến người đau lòng, lúc những cô gái khác rúc người vào lòng cha mẹ làm nũng, thì cô phải đối mặt với một gia đình đáng sợ, buộc chính mình phải trưởng thành.

Chính sự thành thực không tương xứng với tuổi tác của mình, làm cho anh, một người luôn không đặt phụ nữ vào trong mắt lại phải nhìn cô với cặp mắt khác xưa. Nhưng, đây chỉ là một loại cảm xúc tán thưởng, cũng không phải là yêu thích của đàn ông dành cho phụ nữ, “Mạn Tuyết, em còn quá nhỏ, thích hay không nói còn quá sớm.”

Lời này xem như là cự tuyệt sao? Lần đầu tiên tỏ tình, lại bị khéo léo từ chối, ánh hồng trên khuôn mặt cô giảm bớt, “Anh Bách có phải anh không thích em?”

“Đương nhiên không phải.” Anh vỗ vỗ bả vai cô, hết như một người anh trai, “Em còn nhớ rõ anh lúc trước có nói qua với em? Nếu em đồng ý, có thể theo anh đến Mỹ, nơi đó phát triển rất tốt.”

Bởi vì anh bất cẩn, làm hại Hứa Mạn Tuyết phải nằm viện suốt hai tháng, nhiều lần vất vả mới nhất về được cái mạng. Đối với cô, anh phải có trách nhiệm, nhất là sau khi anh biết được đêm đó vì sao cô giữa đêm khuya lại lao ra đường, anh chỉ biết, cô đối với anh mà nói, không phải là một cô bé vô tình gặp được, cô là gánh nặng, là trách nhiệm của anh. Đương nhiên, anh cũng không phải người vĩ đại như cô nghĩ, Hứa Mạn Tuyết như cổ phiếu dài hạn đáng giá để đầu tư, anh cho tới bây giờ chưa từng nhìn lầm.

“Anh là vì muốn bồi thường cho em sao?” Trong đôi mắt thật to, tràn đầy mất mát, “Nếu đúng là vậy, thì anh đã làm đủ rồi.” Sự cố lần này, căn bản là cô sai, nếu không phải cô liều mạng trốn, thì chuyện này sẽ không xảy ra, mà những điều Bách Lăng Phong nên làm hay không nên làm, cũng đã làm xong, anh thật ra không thiếu cô cái gì.

“Mạn Tuyết, anh là thương nhân.” Anh bình tĩnh nhìn cô, “Anh cho đến bây giờ sẽ không làm chuyện lỗ vốn, em rất thông minh, đối với con số lại vô cùng mẫn cảm, nếu bồi dưỡng thật tốt, sẽ trở thành một cánh tay đắc lực. Nhân tài giống như em, anh thực sự không muốn bỏ qua.” Cô cúi đầu, yên lặng không nói gì.

“Nếu theo anh đi, em có thể thoát khỏi hết thảy những chuyện không vui, có thể bắt đầu lại lần nữa, em, không muốn sao?” Anh, đánh vào nội tâm yếu ớt của cô.

Cô muốn! Cô làm sao có thể không muốn? Từ lúc theo mẹ bước vào cái nhà kia, cô mỗi phút mỗi giây đều hi vọng bản thân có thể rời khỏi cái nơi đáng sợ đó, nhất là sau khi xảy ra sự kiện kia, cô lại phải trở về, ngay cả nghĩ cô cũng không muốn nghĩ đến.

“Nói, anh cũng đã nói xong. Em tự quyết định đi.” Bách Lăng Phong không phải là người nhiệt tình, cho dù Hứa Mạn Tuyết có là nhân tài, anh cũng sẽ không thuyết phục lại lần thứ hai, đi hay ở lại, hoàn toàn là do cô chọn lựa, anh sẽ không miễn cưỡng.

“Em.....” Ngắc đầu, nhìn khuôn mặt làm cô động tâm, anh như hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích, vào lúc cuộc đời cô đen tối nhất đưa tay ra, nói, Mạn Tuyết, đến, anh đem em rời đi.

Anh hiện ra trước mắt cô, là hình ảnh tốt đẹp mà cô luôn khát khao, mà cô làm sao lại không muốn sống chung một bầu trời với anh? Chỉ cần có thể được ở bên cạnh anh, cô cũng đã thỏa mãn.

“Đồng ý.” Thanh âm kiên định, chăm chú của cô gái.

Cô bây giờ, còn chưa đủ vĩ đại, chưa đủ tư cách sống vai cùng anh, anh không thích cô, không sao, cô nguyện ý cố gắng thay đổi chính mình. Như vậy, cô tin tưởng một ngày nào đó, cô sẽ có được sự đồng ý của anh, trở thành cô gái xứng đôi với anh.

Bọn họ đứng dưới cái nắng ấm áp của ngày hè, chăm chú nhìn người đối diện, ít nhất vào giờ phút này, trong mắt bọn họ, chỉ có lẫn nhau.

Không có người ngoài.

Nam cao quý tao nhã, nữ thanh xuân tuyệt mỹ, đây là một bức tranh xinh đẹp biết bao nhiêu!

Ở nơi xa, có thanh âm đóa hoa lặng lẽ rơi xuống đất, gió ngày hè nhẹ thổi, không tiếng động, hết như có một vật rơi vào bóng tối, trong lòng đột nhiên tĩnh mịch. (anchan: tội nghiệp Dương ca của ta TT0TT)

2. Chương 2

“Báo cáo kiểm tra mới đã làm xong, đặt ở trên bàn, kẹp trong tập hồ sơ màu xanh.”

Tiếng nói nữ tính nhẹ nhàng khí phái khiến người vang lên trong phòng làm việc, gọn gàng lưu loát, không có một chút thanh âm mềm mại nữ tính.

“Ân.” Tiếng lật giấy rất nhanh, tiếng nói thanh thúy vang lên.

“Richard ở công ty chi nhánh Paris 9h gọi điện thoại đến đây, hỏi thời gian cụ thể báo cáo tháng này.”

“Nói cho cậu ta biết, ngày 5 tháng sau anh sẽ bay qua đó.”

“Dạ.” Ngón tay thon dài xinh đẹp di động trên PDA* màu bạc.

“Mười giờ, có một hội nghị cán bộ cao cấp, tư liệu đã đặt trên bàn, cái cặp màu xám; Mười hai giờ, dùng cơm trưa cùng Alex tiên sinh của A & T; Ba giờ, có hội nghị qua webcam khu vực Âu Châu và Châu Á; Bữa tối dùng cơm ở nhà hàng với Eewin tiên sinh.” Ngắn gọn rõ ràng đọc rõ từng chữ, rất nhanh đã báo cáo xong hành trình của một ngày.

“Anh còn 5 phút để chuẩn bị cho hội nghị lúc 10h.” Cầm lấy văn kiện mà ông chủ đã ký tên, Hứa Mạn Tuyết nhìn đồng hồ, nhắc nhở.

“Hủy bỏ bữa tối.”

Tay nhỏ dùng một chút, “Dạ.” Đặt bút trên màn hình, dự án hợp tác ba triệu đô la Mỹ cứ như vậy bị bỏ qua. Cô là thư ký, không có quyền hỏi đến quyết định của ông chủ.

“Bưng cà phê đến phòng họp của anh.”

“Dạ.” Lại liếc mắt nhìn thoáng qua người đàn ông đang cúi đầu xử lý công vụ, cô im lặng đi ra ngoài.

Đây là tổng công ty xí nghiệp Khai Dương ở Newyork bận rộn từ sáng sớm, Hứa Mạn Tuyết cô là trợ thủ đắc lực của Bách Lăng Phong, trợ lý của tổng tài, bận rộn suốt ngày, ngay cả thời gian ngủ cũng phải cẩn

thận tính toán. Có một ông chủ cuồng công việc, tuy rằng tiền lương cao khiến đồng nghiệp đỏ mắt không thôi, nhưng thời gian của cô, tất cả đều dành cho công việc.

Nhưng mà, cô cho tới bây giờ cũng không xem việc này là khổ cực.

Sáng sớm như mọi ngày sau khi báo cáo xong, nhìn chồng hồ sơ như núi trên bàn, mày nhỏ xinh đẹp hơi cau lại, đôi mắt bình lặng không một gợn sóng, một tia cảm xúc bên trong đều không có.

Đã bao lâu? Đi theo bên người anh đã bao lâu rồi? Cẩn thận nhớ lại, đến hết ngày hôm nay, vậy mà đã tròn tám năm, thật là dài đằng đẳng, thật vất vả, nhưng tám năm cũng thật hạnh phúc.

Thì ra, cô đã chờ đợi bên cạnh anh hết tám năm, tuổi trẻ ngây ngô đơn thuần đã qua, cho tới bây giờ, cô đã là một cô gái thành thực. Trong mắt nhiều người là một người phụ nữ xinh đẹp.

Tiếng vang rất nhỏ trong máy tính gọi tâm tư cô trở về, nhìn tin nhắn không ngừng lóe sáng kia, cô không tiếng động thở dài, Nghĩ mấy cái này làm gì? Vẫn là lo cho công tác đi, dù sao chỉ có cố gắng làm việc, mới có thể đổi lại một cái ngoai đầu của người kia.

Lại tập trung tinh thần vào công việc, đem không khí bận rộn che giấu lại vẻ khảnh trương, thời gian trôi qua rất nhanh, khi để ý đến thời gian, bên ngoài cửa, trời cũng đã tối, tháng 11 ở Newyork, đều tối sớm hơn bình thường.

Giương đôi mắt có vài phần mệt mỏi nhìn ra ngoài cửa lờ lờ tỏa sáng từ trên cửa ánh lên 1 bóng người, nhìn thấy một đôi mắt nam tính đen nhánh, như pha lê sáng rực trong bóng đêm, nhanh chóng quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy, làm cô hoảng sợ, nhìn vào đôi mắt đen như hồ nước sâu không thấy đáy.

Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng gương mặt nam tính trước mắt, không phải khôi ngô đẹp trai, không phải tao nhã cao quý, toàn thân cao thấp của anh, đều hiện lên hai chữ dương cương.

Đàn ông như Lục Phi Dương, chỉ là tà tà dựa vào một bên bàn công tác, thì đã tạo cho người khác cảm giác mạnh mẽ, không gian to như vậy, bởi vì sự tồn tại của anh, vậy mà lại nổi lên cảm giác bức bách đến kỳ lạ.

“Lục tổng, anh đến khi nào?” Cô ổn định nhịp tim đập nhanh vì bị kinh hách, nhìn người đàn ông một thân màu đen. Ấu phục thủ công nổi tiếng của Ý, càng tôn lên khí thế bất phàm của anh, Lục Phi Dương, ở mức độ nào đó, cùng ông chủ không ai sánh bằng của cô, có loại khí phách kinh người giống nhau.

Trong đôi mắt đen láy, hiện lên một tia sắc thái phức tạp, “Mới đến.” tiếng nói nam tính trầm thấp, rất nhiều nữ nhân nghe thấy, đều cảm thấy vô cùng gọi cảm. Cô từng nghe qua một câu nói khó bề tưởng tượng, tại một bữa tiệc tư nhân, một cô gái nổi danh lớn mật trong giới xã giao, nói là chỉ dựa vào tiếng nói của Lục Phi Dương, đã có thể làm cho phụ nữ đạt đến cao trào.

Lúc cô nghe thấy câu này, xém tý nữa là phun rượu ra ngoài. Được rồi, cô thừa nhận, đối với nhân vật nổi tiếng ở Newyork cái mà mọi người gọi là thể giới thượng lưu, bên ngoài thì bày ra vẻ cao quý bất phàm, bên trong thì lại bạo dạn thô nát, đã ở đây suốt tám năm, nhưng cô vẫn không thể hoàn toàn dung nhập. Nhưng mà cho dù có lớn mật, phóng túng đến thế nào, trong trường hợp, công khai phát biểu ngôn luận như vậy, cũng thật sự là quá mức.

Cho nên, lúc đó cô thật là giật mình không ít.

Từ đó về sau, cô đối với giọng nói của Lục Phi Dương vô cùng miễn cảm, mỗi lần nghe thấy giọng nói của anh, không tự chủ được nhớ đến câu nói kia.

Thanh âm của anh thực đặc biệt, không giống với Bách Lăng Phong, tràn ngập tao nhã và từ tính, thanh âm của anh là loại thấp trầm nam tính. Nghe qua một lần, liền vĩnh viễn khó quên.

“Tổng tài vừa mới đi ra ngoài.” Giơ tay nhìn đồng hồ, “Ước chừng nửa tiếng trước.” Cô cố gắng điều chỉnh cảm xúc thoát khỏi thanh âm của anh, làm tròn bốn phần của một thư ký.

Lục Phi Dương và Bách Lăng Phong, là bạn cùng nhau lớn lên, cảm tình còn thân thiết hơn cả anh em, cho nên đôi với hành vi không hẹn trước với tổng tài mà đã trực tiếp gặp mặt này, cô cũng không thấy kinh sợ. Tuy rằng, vị này là thiết huyết tổng tài nổi danh trong giới vận tải đường thủy, cũng không phải là người quá ranh rồi nên đến đây chơi.

“Tôi chờ cậu ta.” Lục Phi Dương yên lặng nhìn cô, nhưng không dời bước đi đến phòng của tổng tài.

Xem ra, Bách Lăng Phong hủy bỏ bữa tối hôm nay, là vì hẹn với bạn tốt, nghĩ đến ông chủ của mình, trong đôi mắt thanh lệ hiện lên chút ảm áp.

Đôi mắt đen láy của anh khi nhìn thấy biểu hiện ôn nhu của cô, đột nhiên co rút, xoay người đi vào phòng tổng tài. (anchan: chị làm anh của ta đau lòng a)

Hứa Mạn Tuyết đối với hành vi đột ngột này của anh có chút không hiểu, Nhưng mà, Lục Phi Dương tính tình luôn luôn cổ quái, đối với sự hỉ nộ vô thường của anh, cô cũng không quá mức kinh ngạc, đứng dậy pha trà cho đại lão gia, đây thói quen trong cuộc sống của những người giàu có, nhiều năm trôi qua như vậy, cô hiểu rất rõ.

Bách Lăng Phong thích uống cà phê, càng đậm càng tốt, mà Lục Phi Dương, sinh ra và lớn lên ở Mỹ, lại yêu thích trà ô long. Hai người kia, đối với việc ăn uống, đều soi mói đến mức làm người giận đến sôi máu, đối với việc pha trà, sợ chỉ có những người nghiên cứu trà nghệ nhiều năm mới làm anh hài lòng.

Bồi dưỡng ở đây nhiều năm, Hứa Mạn Tuyết cũng luyện được một tay trà nghệ, Cô đem tách trà nóng hổi đặt lên mặt bàn, mùi thơm nồng đậm của trà từ từ khuếch tán khắp phòng.

Anh cầm chén trà, chậm rãi uống một ngụm, cũng không lập tức buông xuống, ngón tay vuốt ve đồ sứ thượng hạng.

Chỉ một động tác nhỏ như vậy, cô biết năng lực pha trà của mình cũng không tệ, có thể làm cho Lục Phi Dương nổi tiếng thích soi mói vừa lòng, cũng không phải ai cũng có thể làm được. Xem ra, làm thư ký của Bách Lăng Phong, không chỉ có thập phần toàn năng, ngay cả những chuyện nhỏ nhặt này, cũng phải giỏi. (anchan: chị cho anh uống thuốc độc anh cũng ko chê đâu)

“Lục tổng cứ tự nhiên, tôi ra ngoài trước.” Mang theo khay trà, cô hơi gật đầu đi ra ngoài, phía sau vắng lặng không tiếng động, cô cũng không nghĩ sẽ có người đáp lại. Người đàn ông kia quả nhiên là ít nói, hơn nữa khi đối mặt với cô, sự lạnh nhạt của anh có thể đông lạnh người, ngay cả nói cũng không muốn mở miệng, cho nên, khi không cần thiết, cô cũng không tùy tiện bắt chuyện với anh.

Ở Khai Dương ai cũng nói cô lạnh như băng sơn nếu mọi người nhìn thấy Lục Phi Dương, so với sự lạnh nhạt của cô, anh chỉ có hơn chứ không kém.

Ngón tay của người đàn ông, chậm rãi xoa tay cầm của cái tách tinh xảo, nơi đó dường như vẫn còn lưu lại một chút nhiệt độ ảm áp.....

Âm nhạc trầm thấp, ngọn đèn mờ khiến cho không khí có chút thông dong lại thư thái.

Nơi đây là khu phố trung tâm của Newyork tại một hội nghị cao cấp tư nhân, người có thể vào ra nơi này, phi phú tức quý(không phải người giàu có thì cũng là địa vị cao sang). Có một câu nói không hề khoa trương chút nào, nếu chỉ là có tiền, chỉ sợ cả đời ngay cả cánh cửa cũng không sờ được, hội viên nơi này, thân thể của mỗi một người đều kinh người. Quý tộc phân biệt với bình dân, có đôi khi kỳ thật vẫn còn tồn tại. (anchan: quý tộc thì sao chứ nó cũng ăn cơm mà sống giống mình thôi, khinh thường bá tánh bình dân ta là ta cho ăn dếp nhá)

“Nghe nói cậu định trở về Đài Loan?” Nghiêm Quân Nghiêu trời sinh đào hoa liếc mắt nói, cười nhìn bạn của mình, tuy rằng hơn mười năm nay tất cả tiền cũng đã đem chuyển đến tổng công ty ở Newyork, nhưng mà con cháu Bách gia vẫn ở tại Đài Loan, Bách lão thái gia còn thường trở về Đài Loan tụ tập cùng mấy ông bạn già.

Bách Lăng Phong thản nhiên gật đầu, tà tà tựa vào trên sofa, ngón tay thon dài xinh đẹp vững vàng cầm ly rượu chân dài trong suốt, rượu màu vàng óng ánh sóng sánh trong ly, cùng với mùi rượu nồng đậm. Anh lúc này, tựa như một con báo hoang đã đang nghỉ ngơi, ở trước mặt đồng loại, thản nhiên tùy ý.

Nghiêm Quân Nghiêu tràn đầy ý tứ hàm xúc liếc mắt nhìn người đàn ông từ lúc vào cửa đến giờ vẫn không nói một câu, lại hỏi Bách Lăng Phong, “Sẽ mang Mạn Tuyết đi cùng sao?”

“Ân.” Nhấp một ngụm Whisky, hương vị nồng đậm làm cho đôi mày anh tuấn giãn ra.

Mấy năm nay Hứa Mạn Tuyết đi theo bên người anh, theo anh bay đến các nơi trên thế giới, mỗi lần anh đến các công ty chi nhánh xử lý công việc, đều mang theo cô. Trải qua nhiều năm rèn luyện kinh nghiệm như vậy, Hứa Mạn Tuyết từ một cô gái ngây ngô không biết gì năm đó, biến thành một người phụ nữ khôn khéo giỏi giang thành thực, sự trưởng thành của cô, anh đều nhìn thấy.

“Lần này đi bao lâu?” Không tiếng động thở dài trong lòng, Nghiêm Quân Nghiêu đành phải lại tám nhắm một hồi, ai bảo, anh tâm tư tinh tế, không muốn nhìn thấy bạn tốt khổ sở làm chi?

“Cậu hỏi nhiều như vậy làm gì?”

“Ai, quan tâm một chút thôi mà.” Khuôn mặt nhả nhận tuần lảng hiện lên một chút bướng bỉnh bốn cọt, “Lâu như vậy không gặp, tớ sẽ nhớ cậu.”

“Hừ!” Bách Lăng Phong lạnh lùng hừ một tiếng, Nghiêm Quân Nghiêu cho tới bây giờ cũng không có chút đứng đắn, ai sẽ tin tưởng người đàn ông này là “Thiên tài” tiếng tăm lừng lẫy trong giới y học?

“Mọi chuyện sao rồi?” Lười cùng người kia nói nhảm, Bách Lăng Phong trực tiếp hỏi người đàn ông từ đầu đến giờ vẫn chưa từng mở miệng.

Lục Phi Dương trả lời anh bằng một cái hừ lạnh, không để ý tới anh.

“Làm sao vậy!” Bách Lăng Phong tính tình xưa nay cũng chẳng tốt hơn là bao cũng đáp lễ lại anh bằng một cái liếc mắt, mấy năm qua, cảm tình của anh và Lục Phi Dương, càng ngày càng kỳ quái. Có khi cảm giác vẫn giống như lúc trước, lúc mọi người là bạn lớn lên từ nhỏ; Nhưng có khi, anh lại mãnh liệt cảm giác được địch ý của Lục Phi Dương, lúc tốt lúc xấu, mấy từ này có thể dùng để hình dung tình bạn của họ trong mấy năm nay.

Đột nhiên cửa lớn bị đẩy ra, cắt đứt tình trạng giương cung bạt kiếm của bọn họ, Nghiêm Quân Nghiêu tiếc hận thở dài, Nhậm Hạo Đông ngồi bên cạnh Lục Phi Dương, “Phi Dương các cậu có phải là chuẩn bị đấu thầu dự án hàng không của Ý?”

“Àn.”

“Gia tộc Mã Leith cũng cạnh tranh, cậu phải cẩn thận.” Nhậm Hạo Đông rót một ly rượu, nhẹ nhàng lắc lắc nước đá trong ly, tiếng va chạm thanh thúy truyền đến.

“Chuyện này cho tới bây giờ tớ chưa từng lo lắng.”

“Jerry, không phải dễ chọc.” Nói bao nhiêu đó là đủ rồi.

Lục Phi Dương là người nào, từ trước đến nay luôn kiêu ngạo, ai cũng không xem vào trong mắt, đương nhiên sẽ không sợ bối cảnh của đối thủ cạnh tranh là hắc đạo, nếu không cậu ta cần gì phải tranh?

“Ông già nhà tớ đã từng nói, không thể đối đầu chính diện với gia tộc Mã Leith.” Nhậm Hạo Đông thoải mái tựa vào sofa bằng da mềm mại, thản nhiên nhắc nhở.

“Dự án kia, tớ nhất định phải đoạt được.” Trước mắt Lục thị bọn họ nằm trong giới vận chuyển Âu Châu, tuy rằng phát triển rất tốt, nhưng cuộc đấu thầu đường hàng không mới này, là một cơ hội rất lớn, có thể làm cho lãnh thổ sự nghiệp của anh bành trướng thêm, anh sẽ không bỏ qua.

“Phi Dương, cậu có biết, tớ rất thích giọng điệu này của cậu.” Nghiêm Quân Nghiêu cười đưa cho Lục Phi Dương một ly Absolut mà anh thích nhất.

Lạnh lùng hừ một tiếng, tiếp nhận rượu giữa đầu uống hết, mùi vị ngọt ngào kia làm cho khóe miệng anh bất giác cong lên.

“Cẩn thận một chút.” Nhậm Hạo Đông cẩn thận dặn dò một tiếng, anh xuất thân từ gia đình hắc đạo, đối với thủ đoạn của người trong hắc đạo rõ như lòng bàn tay, hơn nữa lần này Lục Phi Dương chống lại Jerry, tên kia nổi tiếng là bất chấp mọi thủ đoạn. Anh biết trong chuyện làm ăn Lục Phi Dương nổi tiếng lạnh lùng cứng rắn, anh chính là lo lắng Phi Dương có khi quá mức vô tình, chỉ sợ sẽ mang đến tai họa về sau.

“Yên tâm.” Lần này trả lời anh, là Nghiêm Quân Nghiêu, anh vỗ nhẹ lên bả vai Nhậm Hạo Đông, “Người có thể đánh bại Lục Phi Dương, cũng không phải là gia tộc Mã Leith.”

Tiếng nói vừa dứt, trên ghế ngồi xa hoa, vang lên tiếng cười nam tính, cùng với thanh âm vang dội của năm đám.

Yêu thương một người, cần phải có thời gian dài hơn nữa sao?

Mơ trốn chén trà đang tỏa hơi nghi ngút, Hứa Mạn Tuyết đột nhiên nhớ tới một câu trong quyển sách nào đó mà cô từng xem qua, liếc mắt một cái đã là vạn năm. Đúng vậy, thật chính xác, liếc mắt một cái đã là vạn năm. Đã từng cố gắng hết sức, trong lòng luôn chắc chắn, vẫn luôn là người kia.

Trở lại Đài Loan cũng đã một tháng, đối với hòn đảo nhỏ nơi mình sinh ra và lớn lên, tình cảm của cô rất phức tạp, ở tại nơi này có hồi ức thống khổ nhất, nhưng đồng thời cũng là ngọt ngào nhất, vui vẻ nhất.

Đã bao lâu cô chưa từng nhớ đến chuyện này? Nhiều năm như vậy trôi qua, cô vẫn hối hả ngược xuôi đi theo Bách Lăng Phong, mỗi lần đến công ty chi nhánh ở Đài Bắc đều ở lại vài ngày rồi mới rời đi.

Nhưng là, lần này lại không giống, lần này là cô chủ động xin ở lại nơi này xử lý công việc, nguyên nhân là vì một tháng trước, cô nhìn thấy trong mắt của Bách Lăng Phong xuất hiện một người phụ nữ khác.

Rõ ràng, chỉ là một cuộc báo cáo công tác thảng bình thường, vì sao lại phát sinh chuyện như vậy? Cô nhìn thấy trong đôi mắt đen không gợn sóng của Bách Lăng Phong, lóe lên hứng thú mãnh liệt với người phụ nữ tên Hạ Di Hàng. Cô ở bên cạnh Bách Lăng Phong suốt tám năm, khoảng thời gian dài như vậy, cho dù Bách Lăng Phong có phức tạp khó hiểu đi nữa, nhưng ở một mức độ nào đó, cô tự nhận có thể hiểu được anh.

Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy trong mắt anh hiện quang mang, đó là loại yêu thích thuần túy của đàn ông dành cho phụ nữ, cô nỗ lực bên cạnh anh lâu như vậy cũng chỉ vì ánh mắt đó, nó là thứ mà cô ao ước từ lâu, nhưng ánh mắt kia lại dành cho người phụ nữ khác.

Mặc dù sau cuộc họp anh không tỏ vẻ gì, sau hôm đó liền bay trở về Newyork, nhưng cô biết, đã có chuyện âm thầm phát sinh, sự thay đổi này, chỉ sợ sẽ làm tan vỡ niềm tin bấy lâu nay của cô, cô không chịu nổi kết cục như vậy. Lần đầu tiên trong cuộc đời, tình cảm chiến thắng lý trí, cô hi vọng Bách Lăng Phong, cho cô ở lại Đài Loan một thời gian ngắn.

Cô là một cấp dưới không có nhiều đòi hỏi, cho nên đối với thỉnh cầu của cô, anh không hỏi nguyên nhân, trực tiếp đồng ý.

Cô suy nghĩ muốn biết, người phụ nữ làm cho anh sinh ra hứng thú, rốt cuộc là có mị lực gì.

Chuyện này là cỡ nào buồn cười, cỡ nào khó tin, ai có thể nghĩ đến, Hứa Mạn Tuyết của xí nghiệp Khai Dương nổi tiếng tuyệt tình lạnh như băng, thế nhưng lại ấn tượng sâu sắc với một người phụ nữ chỉ vừa nhìn thấy một lần.

Nhiều năm như vậy trôi qua, trong lòng cô cũng chỉ có một người, người kia, tên là Bách Lăng Phong, từng chữ đều khắc sâu trong lòng cô

Không mộng ảo ngọt ngào như tiểu thuyết tình yêu, cô và anh gặp nhau, không phải là ngày rực rỡ màu hồng, ngọt ngào lãng mạn. Đó là ngày tối tăm nhất trong cuộc đời của cô, là một ngày tuyệt vọng.

Tình tiết giống hệt như mấy vở kịch máu chó hay chiếu vào lúc tám giờ, lúc cô còn nhỏ cha liền bị tai nạn xe cộ mà qua đời, không kịp để lại một chút tiền ẹ con cô, thiếu phụ không có năng lực đành phải đem theo con tái giá.

Sau đó, chuỗi ngày bi thảm của cô bắt đầu.

Toàn bộ câu chuyện nghèo túng thiếu thốn đến người ta ngay cả ham muốn liếc nhìn một cái cũng không có, có lẽ, không phải tất cả cha dượng đều là người xấu, không phải tất cả cha dượng đều thấy con riêng của vợ xinh đẹp mà nổi lòng tà dâm, thế nhưng tiền là thứ bắt đầu câu chuyện.

Năm ấy khi cô 17 tuổi, ngày đó mẹ tăng ca không về nhà, vì nợ cờ bạc cô bị người đàn ông vô sỉ kia đem ra làm vật thế chấp, chuẩn bị bán cô vào hộp đêm. Đương nhiên, ông ta cũng chuẩn bị tốt, lúc đem cô bán đi, cũng sẽ cao bay xa chạy.

Vì thế, sau khi ra sức giãy dụa và cắt đứt dây, cô may mắn trốn thoát.

Về sau mỗi lần cô nhớ đến việc này, trong đêm tối tăm âm u kia, trong đầu cô không biết vì sao lại tin tưởng rằng, sẽ có một ngọn đèn, tuy vàng vọt ảm đạm, nhưng sẽ chiếu sáng cuộc đời cô.

Đèn xe chói mắt rơi vào mắt cô, sau đó lại là thanh âm bén nhọn của xe và thân thể cô bị đụng vào, rất kỳ quái, rõ ràng là cô bị xe đụng, nhưng trong lúc đó, cô không hề cảm giác được đau đớn.

Đèn đường ảm áp, chiếu sáng lên người đàn ông đang mở cửa xe đi về phía cô, trẻ trung, tuấn mỹ, tao nhã, hết như vị thần hộ mệnh, đi vào sinh mệnh của cô.

“..... Hứa Mạn Tuyết.” Tiếng nói nam tính tao nhã, vang lên bên tai cô, giật mình lấy lại tinh thần, nhìn vào đôi mắt tối đen như mực kia.

Cô có chút chần chờ nhìn anh, đôi mắt khôn khéo ngày thường giờ đây có chút mờ mịt, dường như có chút mơ hồ, người đàn ông vừa nãy còn ở trong đầu cô, sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

“Hợp đồng FJ, đã dự tính ổn thỏa chưa?” Dường như không nhìn thấy cô thất thần, người đàn ông trước sau như một thản nhiên đặt câu hỏi.

“..... Đã làm xong.” Huấn luyện vất vả mấy năm nay cũng không phải là không có kết quả, tuy rằng trên mặt còn chưa hết ngơ ngác, nhưng Hứa Mạn Tuyết vẫn lưu loát rút ra một trang rời màu xanh từ đồng hồ sơ, đưa cho người đàn ông không kiên nhẫn chờ.

“Bảo David đến gặp anh.” Bỏ lại mệnh lệnh, Bách Lăng Phong mang theo văn kiện rời đi.

Cô vội vàng cầm lấy điện thoại trên bàn bắt đầu quay số, sau khi bật điện thoại, cô lại ngây ngốc không muốn buông điện thoại ra, chỉ vì, thanh âm từ tính vọng ra từ trong microphone.

Một bóng đen xuất hiện trên bàn công tác của cô, mới gọi gọi về thần trí đang lơ lửng của cô.

“Lục tổng.” Đập vào mắt, là khuôn mặt nam tính. Quen thuộc lập tức làm cho thân thể của cô trở nên cứng ngắc. Đã nhiều năm như vậy, mỗi lần cô thất thần, thì anh đều đột nhiên xuất hiện.

“Anh đến khi nào?” Cô nhăn mày, nhìn người đàn ông vẻ mặt bí hiểm. Anh không phải ở nước Mỹ sao? Làm sao có thể đi theo tổng tài đến Đài Loan? Chẳng lẽ sáng sớm hôm nay ngồi máy bay qua cùng tổng tài?

Anh không trả lời vấn đề của cô, chỉ gắt gao nhìn cô chăm chăm, nhìn không ra cảm xúc gì, ánh mắt như vậy, làm cho trong lòng cô từng đợt lạnh cả người, nhưng là trời sinh ngông nghênh, làm cô lấy lại bộ dáng bình tĩnh, cô bây giờ, chính là Hứa Mạn Tuyết mà mọi người quen thuộc, cao ngạo, lạnh như băng mà xinh đẹp, dường như người vừa thất thần khi nãy là người khác.

Sâu trong đôi mắt đen láy, hiện lên một tia sáng phức tạp, sau đó, quay đầu bước đi.

Anh ta không phải đến tìm Bách Lăng Phong sao? Cứ như vậy rời đi? Hứa Mạn Tuyết trừng mắt nhìn cánh cửa bị đóng thật mạnh, không rõ người đàn ông trầm mặc kia, anh ta hình như đột nhiên tức giận, tức giận? Lục Phi Dương sẽ tức giận? Cô nhún vai, âm thầm tự trách mình hoa mắt nghĩ nhiều, người đàn ông không hề có biểu tình kia sẽ có một ngày tức giận, vậy thật kỳ quái.

Mặc dù ở thương giới, mọi người đều nói Phi dương Lục Phi Dương cùng Khai Dương Bách Lăng Phong, là hai người khó tính nhất thế giới, tính tình xấu đến không ai bì nổi, nhưng theo cô thấy, kỳ thật Bách Lăng Phong ở phương diện nào đó so với Lục Phi Dương mà nói thì dễ chơi hơn. (anchan: hok dám, Dương ca tốt tính hơn Phong ca nhieu, ko tin đi mà hỏi Hạ Di Hàng xem, tỷ ấy bị anh hành hạ đến thảm)

Lục Phi Dương ở thương giới, là nhân vật truyền kỳ. Năm anh hai mươi tuổi liều mạng học tập như điên, trong hai năm cầm bốn học vị tiến sĩ, trở thành thần thoại MIT* đến nay vẫn chưa có người nào có thể vượt qua. Anh vừa ra khỏi cổng trường học đại, liền dứt khoát hẳn hoi tiến hành cải cách xí nghiệp của gia tộc, thậm chí còn kiêu ngạo đổi tên xí nghiệp Lục thị thành xí nghiệp Phi Dương, có thể thấy rõ tính tình người này tự cao tự đại.

Mỗi lần gặp gỡ Lục Phi Dương, cô đều cảm thấy cả người không được tự nhiên, bởi vì ánh mắt của người đàn ông kia, tạo cho cô áp lực quá lớn.

Ánh mắt của anh, là màu đen thuần, không có một chút tạp sắc, giống như hắc diệu thạch quý báu nhất, trơn bóng rực rỡ. Ngoại trừ ngũ quan thâm thúy và dáng người cao lớn, toàn thân cao thấp của anh tìm không thấy một chút gen ngoại quốc, tóc đen mắt đen, di truyền của đàn ông Lục gia, xem ra thực là đáng sợ.

Cô cũng rất sợ đối diện với ánh mắt của anh, bởi vì mỗi lần ánh mắt gặp nhau, cô đều có một loại ảo giác, giống như bí mật trong lòng cô, bị anh nhìn thấu, những thứ ấy đã bị cô chôn vùi thật sâu, cất giấu thật kỹ.

Nhưng là, mỗi lần dưới cái nhìn chăm chú của anh, cô đều có một loại cảm giác kỳ lạ, việc này với cô mà nói, thật sự là không ổn. Cuộc sống vất vả từ nhỏ, dạy cô cách che giấu tâm tư của mình, chỉ có lúc đem tâm tư chân thật, tình cảm thật sự cất giấu thật kỹ, như vậy mới sẽ không bị thương tổn.

Lần dừng cảm thổ lộ duy nhất trong đời cô, đã bị Bách Lăng Phong cự tuyệt, tất cả hóa thành hư ảo. Từ đó về sau, cô luôn cất giấu thật kỹ tình cảm say đắm của mình, biểu hiện bên ngoài cũng chỉ là trợ thủ đắc lực trong công việc của anh, bởi vì chỉ có như vậy, cô mới có thể tiếp tục ở bên cạnh anh.

Nhưng cứ trốn như vậy, trước mặt Lục Phi Dương, giống như một chút tác dụng cũng không có, ánh mắt của anh, làm cho cô cảm giác rất sợ hãi.

Bản năng nói cho cô biết, người đàn ông này rất nguy hiểm, cô không nên đụng vào, đó là bản năng sinh tồn của con người, nói cho bản thân biết cái gì là nguy hiểm nhất định phải tránh đi. Lục Phi Dương, chính là thứ nguy hiểm mà cô phải tránh xa, cho dù, sinh mệnh của bọn họ chẳng có chút quan hệ, nhưng cô vẫn tận lực cố gắng không tiếp xúc với anh, hơn nữa cơ hội cô xuất hiện trước mặt người đàn ông này không nhiều, cho nên cho dù có giống Bách Lăng Phong, bọn họ cũng nhận biết nhau tám năm, nhưng trong lúc đó cô và anh, lại không hề quen nhau.

Đèn trên bàn sáng lên gọi lại suy nghĩ của cô, cô âm thầm bảo không xong, gần đây bản thân cứ hay thất thần, đây chính là thói quen không tốt, rất nhanh ấn nút trò chuyện, tiếng nói nam tính trầm thấp từ bên trong truyền đến: “ Bảo Hạ Di Hàng của bộ phận nghiệp vụ đến đây.”

Chỉ một câu đơn giản, thế giới của cô, từ nay về sau sụp đổ.

3. Chương 3: Chương 3 (18+)

Âm nhạc xập xình, đám người chật chội, không khí oi bức, là quán Bar tiêu chuẩn ở nơi đây, các quán Bar trên toàn thế giới đều giống nhau. Hứa Mạn Tuyết chuyển choáng say ghé vào trên mặt bàn thủy tinh lạnh lạnh, sống mắt quầng rừ vì say mà có chút mờ lung, mắt to lưu chuyển. Đầu tóc được búi gọn gàng trong lúc làm việc giờ phút này sớm rồi tung ở phía sau lưng, áo trắng tơ tằm, còn có vấy màu xám phẳng phiu, trang phục của cô, chính là cách ăn mặc tiêu chuẩn của thư ký trong thiên hạ. Thế nhưng, tuy chỉ là quần áo bình thường như thế này, nhưng mặc lên người cô lại vô cùng đẹp mắt, đặc biệt hấp dẫn người khác, nhất là, hấp dẫn 90% ánh mắt nam tính trong quán bar chật chội này. Đôi tay bạch ngọc cầm một ly Margaret, loại rượu này độ cồn không uì vị ngon miệng lại có chút chua, giống hệt như tâm tình của cô bây giờ, vào miệng nóng bỏng, đến sau lại biến thành nỗi niềm thương nhớ. Ngửa đầu uống lấy một ngụm rượu, đau đớn tựa như rượu đi vào cổ họng một đường đốt cháy toàn thân, tám năm yêu say đắm, hôm nay trong nháy mắt hóa thành hư ảo, trừ bỏ uống rượu, cô không thể nghĩ ra được phương pháp phát tiết nào khác. Trong đầu không ngừng hiện lên tình cảnh hôm nay trong văn phòng của Bách Lăng Phong, kỳ thật từ lúc Bách Lăng Phong bảo cô gọi Hạ Di Hàng đi lên, lòng cô cũng đã hiểu. Nhưng là, cô vẫn chưa từ bỏ ý định, lúc Hạ Di Hàng xuất hiện, gắt gao nhìn chăm chăm cô ta, muốn nhìn cho ra, cô ta có điểm nào hấp dẫn sự chú ý của anh. Nhưng là, cô nhìn không ra. Bộ dạng Hạ Di Hàng không tính là xinh đẹp, nhưng có thể xem là thanh tú, mắt to trong suốt. Tuy rằng chỉ là liếc mắt một cái, cô như thế nào cũng tìm không ra cô ta có điểm nào hấp dẫn Bách Lăng Phong. Bi ai là, cô lại nhìn ra ái muội giữa Bách Lăng Phong và Hạ Di Hàng, lúc đưa cà phê lên cho bọn họ, trong nháy mắt rời khỏi văn phòng kia, cô hoàn toàn hiểu được, người mà mình đau khổ chờ đợi tám năm, hy vọng có một ngày, người đàn ông kia có thể ngoái đầu nhìn lại mình, vĩnh viễn cũng sẽ không yêu cô. Còn gì bi thảm hơn? Thật là khờ, tám năm trước bị cự tuyệt rồi, tám năm sau vẫn như cũ lại không chết tâm, tim rất đau, đau đến tê tâm liệt phế, nếu bản thân không tự trải qua, sợ là vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được. “Tiểu thư, đi một mình?” Dáng vẻ lưu manh tiếng nói nam tính vang lên phía sau cô. Đây là lần thứ 11 trong đêm nay, ừ, có lẽ là người thứ 11 đến bắt chuyện? Hứa Mạn

Tuyết mặc kệ hân, đem cái ly trống không đưa đến trước mặt người pha chế rượu, ý bảo lại rót cho cô một ly.[người xấu nên ta để là ‘hân’ nhé, mý tên này ko xứng với từ ‘anh’ của ta] “Uống rượu giải sầu càng uống càng không vui nga, không bằng theo chúng tôi cùng nhau chơi đùa?” Phụ nữ đến quán Bar uống rượu, tám, chín phần đều là vì vấn đề tình cảm, phụ nữ trong lòng buồn khổ, là con mồi tốt nhất của đàn ông muốn có tình một đêm. Hơn nữa người phụ nữ trước mắt này, toàn thân cao thấp đều hiện lên mị lực mê người trí mạng, hân làm sao có thể bỏ qua cho cô? Người đàn ông chưa từ bỏ ý định ngồi vào ghế trống bên cạnh cô, dự định phát huy sở trường dụ dỗ mà hân luôn cho là sẽ nắm chắc phần thắng, bắt đầu câu lấy vươ vật(báu vật)trời sinh này. “Cút!” Lạnh lùng bỏ lại một chữ, đêm nay cô chỉ muốn một mình uống cho say, không cần đàn ông cái loại động vật chán ghét này đến quấy rầy cô. Khuôn mặt tự cho là tiêu sái lập tức đông lại như bải phân(anchan: ta thề câu này là đúng với bản covert ta ko hề chém tý nào), trước công chúng, bị người phụ nữ này sáng giọng thật là mất mặt, làm cho hân mất hết mặt mũi, hân hình như còn nghe thấy người pha chế rượu đang cố nén không cười ra tiếng. “Người phụ nữ này, ột chút mặt mũi..... A!” Người đàn ông duỗi tay tới gần bị cô chặn lại, lại dùng lực vịn, “Ba ba” Hai tiếng vang giòn giã vang lên, tuyên cáo tay heo chính thức lia đời. Hứa Mạn Tuyết buông cái tay bẩn thỉu kia ra, tiếp tục uống rượu, đối với tiếng mắng chửi thống khổ của hân làm như không nghe thấy. Nếu chỉ là đến gần, cô có thể xem hân như không khí không tồn tại, nhưng tên đàn ông ngu xuẩn này, lại không tự chữa lại mặt mũi ỉnh, còn muốn động tay động chân, xem như hân không may đi, tâm tình của cô đang rất xấu, vừa vịn có chỗ trút giận. Nhưng mà đêm nay dường như đã định trước là không cho cô được yên bình, bạn của người đàn ông kia thấy hân bị thương, đều đi lên vây lấy cô, muốn giáo huấn người phụ nữ cao ngạo này một chút. Từng bước từng bước, lưng hân vai gấu, nhưng trên mặt lưu manh lại rất nhất trí, xem ra nơi đây cũng không phải chỉ đơn giản là quán Bar. Hứa Mạn Tuyết cô, từ mười bảy tuổi trở đi, liền cố gắng học tập các loại võ phòng thân, nhu đạo, không thủ đạo, Taekwondo đều rất tinh thông, bình thường ứng phó một hai người đàn ông, chỉ đơn giản như là ăn sáng, nhưng là hôm nay, cô uống say chũnh choáng, hơn nữa đối phương người đồng thể mạnh, lần này gặp phiền toái lớn. Nhưng mà, không sao, thực sự không sao cả, cô hiện tại, có ra sao cũng đều cảm thấy không có vấn đề gì, một ngụm xử lý hết ly rượu, đem cái ly đặt xuống quầy bar vang lên thanh âm cực kỳ thanh thúy. “Cùng nhau lên đi, không cần lãng phí thời gian.” Mồi nhỏ cong lên, cười lên vừa đáng yêu lại quyến rũ. Mọi người nhìn thấy đồng thời ngẩn ra, người phụ nữ này, thật sự là tai họa, xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta phải đầu vầng mắt hoa. Trong nháy mắt, tiếng âm nhạc huyền ảo, còn có đám người đang nhảy nhót như điên trong sàn nhảy mọi người đều bị nộ cười kia của cô làm cho hoảng sợ, tất cả đều im lặng. Bầu không khí nơi đây trong phút chốc dường như đông lại, đột nhiên, “Người phụ nữ này, tính tình em sao lại hư hỏng như vậy.” Một đôi cánh tay rắn chắc, lặng yên không tiếng động ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của cô, lồng ngực rắn chắc, chặt chẽ dán sát vào sau lưng cô. Toàn thân cô trong nháy mắt cứng đơ, muốn phản kháng, nhưng cánh tay của người đàn ông kia hết như tường đồng vách sắt, dùng sức như thế nào cũng không giãy ra được. Người này là ai vậy? Tim của cô đập vừa nhanh lại vội, từ lúc cô học võ đến nay, chưa từng gặp địch thủ, nhưng hôm nay, ngay cả việc anh tiếp cô cận khi nào, cô cũng không biết. “Là tôi.” Anh nói khẽ bên tai cô, thanh âm trầm thấp, giống như tiếng đàn violon mềm mại réo rắt trong đêm, tràn ngập từ tính, môi không biết là cố ý hay là vô tình lướt qua vành tai non mịn của cô, làm thân mình cô trở nên cứng ngắc buộc chặt lại. Thanh âm này, thanh âm này rất quen thuộc, loại âm điệu độc đáo này, nghe qua một lần, liền vĩnh khó quên, nếu thanh âm này chỉ có một người mới có, thì đó chính là..... “Lục Phi Dương, sao anh lại ở trong này?” Mang theo bảy phần say, ba phần giận đưa tay đẩy cánh tay anh đang ôm cô ra. Làm cái gì, khi nghĩ đến người đàn ông đang ôm cô chính là Lục Phi Dương, cô liền cảm thấy toàn thân không được tự nhiên. “Hư!” Anh như là đang dỗ dành người phụ nữ yêu quý của mình, “Hỏi vấn đề này, không phải là rất ngốc sao?” “Uy, hai người trò chuyện xong chưa?” Đám người qua đường Giáp Ất Bính Đinh vẫn luôn bị xem nhẹ rốt cục nhận không được mở miệng khiển trách, kháo(chửi tục a, đồng nghĩa với từ Fuck), xem bọn họ như người chết hay sao? Người đàn ông này vừa xuất hiện, trong mắt liền chỉ có người phụ nữ kia, cũng không thêm để ý đến bọn họ một chút. Khẩu khí này, như thế nào cũng đều nuốt không trôi. “Các người.....” Lục Phi Dương nâng con người xinh đẹp lên, lẳng lẳng nhìn bọn họ chằm chằm, “Im lặng một chút cho tôi!” Phong phạm vương giả trời sinh, trong chốc lát liền biểu lộ không bỏ sót một chút, thoáng một cái đã hù dọa hết đám người không có đầu óc kia. Cánh tay dùng sức, đem cái người phụ nữ có chút say kia ôm lên, đặt cô ngồi vào ghế. “Ngoan ngoãn, cho tôi 10 phút, là chúng ta có thể đi rồi.” Vừa nói, một bên cởi tây trang thủ công quý báu của mình, nhét vào trong lòng cô. Xoay người phản ứng chụp lấy nắm đầm đến từ phía sau của một người không nói đạo nghĩa giang hồ mà chơi đánh lén, thoải mái chặn lại công kích của đối phương, nắm ngón tay đơn giản dùng một chút lực, tiếng xương gãy giòn giã vang lên, anh lại nhắc chân lưu loát đạp đối phương một cước, thành công đá kẻ địch bay đến

góc tường. Tốt lắm, không đến 5 giây, liền giải quyết xong một người! Còn lại năm. “Tôi không muốn lãng phí thời gian, các người cùng lên đi!” Tiêu sái ngoắc ngón tay, mười phần khiêu khích nhìn năm người kia. (anchan: chẹp tướng tượng cảnh soái ca ngoắc ngoắc ngón tay. *0* *chảy nước miếng*) Tuy rằng có chút kiêng kỵ thân thủ bất phàm của anh, xem ra là có võ, nhưng bọn họ liếc mắt nhìn nhau, ỷ vào bọn họ đồng người, đồng thời đánh tiếp. Ân, phỏng chừng xem ra 10 phút có chút lệch lạc, 5 phút sau, Lục Phi Dương làm cho bọn họ lặn lộn tứ tán trên sàn, te tua hết như đậu phộng bị bóc vỏ. Xoay người, nhìn người phụ nữ say rượu ánh mắt có chút mê mang kia, “Kỵ sĩ chiến thắng, có thể yêu cầu công chúa ột cái hôn không?” “Cái gì..... Sao?” Đầu óc của cô lúc này có chút loạn, còn trong cơ thể đã phát huy tác dụng, làm cho lý trí của cô chính thức bãi công, suy nghĩ bị đình chỉ. Hơn nữa mọi việc đêm nay phát sinh quá nhanh, rất khó tin, đầu óc luôn luôn khôn khéo của cô vào giờ phút này không có chút ích lợi. Lục Phi Dương cũng không cho cô thời gian suy nghĩ, nâng lên cái cằm mượt mà của cô, đôi môi mỏng trực tiếp ngăn chặn cánh môi đỏ hồng của cô. Hứa Mạn Tuyết, nếu anh đã cho em thời gian tám năm, em cũng không thể có được người em muốn, như vậy hiện tại liền đến lượt anh chiếm lấy thứ anh muốn. Bắt đầu từ đêm nay, từ nay về sau, em chính là của anh, dùng phương thức của anh. ————— Mọi việc, làm sao có thể đột nhiên chệch đường ray đến như vậy chứ? Hứa Mạn Tuyết nhìn đầu tóc đen bóng chôn ở trước ngực mình, trong đầu hiện lên một chút thanh tỉnh. Đêm nay cô rõ ràng chỉ là muốn mượn rượu giải sầu, hy vọng tạm thời quên đi nỗi đau mà Bách Lăng Phong gây ra cho cô, nhưng vì sao lại dây dưa cùng một chỗ với Lục Phi Dương? “Em không chuyên tâm, àn?” Đối với mọi thứ của cô anh đều quen thuộc đến kỳ lạ, Lục Phi Dương từ giữa bộ ngực trắng ngần ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy gắt gao nhìn chăm chăm cô, tựa như muốn nhìn thấu chỗ sâu nhất trong linh hồn của cô, rời khỏi quán, không kịp trở về đến nhà, anh lo cô bị hôn đến choáng váng, đến thuê phòng ở khách sạn năm sao gần đó nhất. Đêm nay, anh nhất định phải có cô, nếu lúc đầu không có được lòng của cô, vậy hiện tại, anh ít nhất cũng phải có được thân thể cô. Làm tình rồi mới yêu, từ giờ trở đi, anh sẽ tùy theo phương thức mà hành động. Dưới ánh mắt kia, cô cảm thấy bản thân ngay giờ phút này trở nên trần trụi bất lực, đem những thứ yếu đuối nhất, lồ lộ bày ra trước mặt anh. “Chúng ta, như vậy hình như không đúng.” Đây là do rượu, ăn mòn đi lý trí của cô. Cô cảm thấy việc đang làm với anh là sai lầm, hơn nữa nếu còn tiếp tục, kết quả khẳng định là thứ cô không muốn, nhưng suy nghĩ chậm chạp, vẫn dục đầu cô, làm cho cô không thể suy nghĩ rõ ràng. “Không đúng sao?” Anh cười nhẹ, đôi mắt tham lam thưởng thức dung nhan không còn ngây thơ như trước đây, mặc kệ là loại phong tình ra sao, chỉ cần là cô, anh đều thích, “Hắn là rất đúng đi?” Đây là việc đã sai lầm hết 8 năm, mãi cho đến hôm nay, mới có cơ hội sửa sai, làm sao có thể không đúng, phải nói là rất chính xác. Bạc môi mỏng đặt trên đôi môi nhuyễn nộn bóng loáng của cô, “Em và anh, đàn ông và phụ nữ, ở cùng một chỗ có cái gì không đúng, àn?” Nói vừa xong, không đợi cô phản ứng, liền trực tiếp ngăn chặn miệng của cô. Đầu lưỡi linh hoạt xông thẳng vào, xâm nhập vào trong khoang miệng áp áp mềm mại như tơ, nhẹ nhàng quấn lấy lưỡi mềm của cô, liếm từng chút một, tinh tế đảo qua, kiên nhẫn quấn lấy đầu lưỡi ngây ngô của cô, mút lấy hương vị ngọt ngào duy nhất của cô, thỉnh thoảng ngậm lấy môi dưới của cô khẽ cắn. Nụ hôn của anh, ôn nhu mà không nóng nảy đi vào, giống như là đang làm một chuyện rất thú vị, không nhanh không chậm ôm lấy cô, khiêu khích cô, giống như nước suối ấm áp, làm cho cô chậm rãi chìm vào bên trong, suy nghĩ càng lúc càng hỗn loạn, đúng hay sai; Yêu hay không yêu, lúc này đối với cô mà nói tất cả đều rất xa xôi. Trong mắt cô, chỉ có người ôm cô vào lòng, người đàn ông hôn cô, cái lưỡi trúc trắc, lén lút liếm anh một chút, dẫn dắt ngọn lửa hùng hực. Cô cảm giác được cánh tay cường tráng đang ôm lấy cô lực đạo bỗng nhiên mạnh hơn, người đàn ông liên tục không lạnh không nóng, môi nặng nề áp trên môi cô, đầu lưỡi chui vào di chuyển nhiệt liệt quấn lấy cô, thậm chí còn đem đầu lưỡi của cô hút vào trong miệng anh, tham lam mút lấy, tẩm tặc nuốt lấy nước bọt ngọt ngào của cô. Nụ hôn của anh càng lúc càng sâu, cái lưỡi linh hoạt lại bá đạo, hôn giống như muốn hút đi toàn bộ dương khí của cô, mãi cho đến cô sắp không thở nổi, anh mới chậm rãi buông cô ra. “Em thơm quá, thật ngọt.” Phun ra lưỡi mềm của cô, hai lưỡi trong lúc dính lấy nhau làm chảy ra vài sợi nước bọt trong suốt, anh từng chút một liếm sạch hết, tiếp theo liếm cái cằm non mềm của cô, chớp mũi thở ra hơi thở nóng rực toàn bộ đều phả vào trên gò má mềm mại của cô, làm cho lòng cô run rẩy. Bàn tay cầm lấy thắt lưng của cô từ từ di chuyển lên trên, dừng lại trước bộ ngực của cô, hổ khẩu(khoảng cách giữa ngón trỏ và ngón cái)dừng lại bên dưới ngực cô, bàn tay vừa chuyển, bao phủ lên nơi no đủ, cách áo sơ mi tơ tằm nhào nặn. “A.....” Đây là bàn tay nam tính, mạnh mẽ rắn chắc, tràn ngập sức mạnh, anh bừa bãi xoa bóp, làm cho sâu bên trong cơ thể cô dậy lên một cổ cảm giác xa lạ, giống như bị điện giật, theo bàn tay của anh âu yếm chạy khắp thân thể, lại tập trung đến dưới bụng. Tay nhỏ của cô vô thức xoa thắt lưng của anh, như là cổ vũ lại như là muốn đẩy anh ra. Không hề thỏa mãn với loại âu yếm cách lớp quần áo, môi dọc theo cằm, cổ, một đường hôn đến xương quai xanh bên dưới cái áo đã bị bung ra vài nút, làn da

của cô bóng loáng tinh tế, không có mùi nước hoa gay mũi, chỉ có mùi sữa tắm nhàn nhạt, làm cho anh hết liếm lại liếm, không biết thoả mãn. Răng nanh chậm rãi cắn đi một viên nút, lại một viên, thoáng lộ ra làn da mềm mại trắng trẻo, đôi môi thèm khát lập tức duyên hân lên, cô là bảo bối mà anh trông mong suốt tám năm, giờ khắc này cô ôm vào trong ngực, hết như anh đang ôm lấy cả thiên đường, xúc động không thôi. Ngón tay với những khớp xương rõ ràng trơn bóng đi đến sau lưng cô sờ soạng, không được xem là quá thuần thực, cởi bỏ móc khóa áo ngực, áo ngực ren màu đen lập tức bị anh đẩy ra, lộ ra gò ngực trong suốt như ngọc. Anh nín thở nhìn cảnh đẹp trước mắt, bộ ngực trắng nõn, gần như trong suốt, thậm chí có thể nhìn thấy mạch máu dưới làn da, trên đỉnh, là hai đóa hoa đỏ bừng đang run rẩy. Không phải là màu hồng nhạt, mà là màu đỏ xinh đẹp kiều diễm, hết như hai đóa hồng mai giữa mùa đông, nhiệt liệt xinh đẹp, làm anh hô hấp dồn dập, máu toàn thân dường như dồn hết vào nửa thân dưới. “Tuyệt nhi.....” Thì thầm tên cô, đây là cái tên mà anh gọi thầm trong lòng hàng vạn lần. Anh mút lấy nơi kiều mỹ của cô, hết như đứa trẻ mới sinh, tham lam mút cô, bàn tay cầm lấy gò ngực mềm mại trắng trẻo, thuận theo để anh cướp lấy càng nhiều. Đầu lưỡi nóng rực to lớn đảo qua gò ngực xinh đẹp của cô, lại ngậm lấy đầu ngực phần nộn tham lam nặng nề mút, cắn nhẹ, thay phiên đem hai đầu ngực đỏ bừng mút đến sáng bóng trơn ướt, cứng rắn như đá, trên ngực mềm mại trắng nõn cũng che kín màu hồng do dấu tay anh lưu lại. “Ấn.....” Chưa từng bị đối xử càn rỡ như vậy, cô ngây ngô hoàn toàn chống đỡ không được kích tình như vậy, phía sau dựa vào cửa lớn thật dày, ngón tay luồn vào trong mái tóc thật dày của anh, mái tóc rập nhám cứng rắn đâm vào lòng bàn tay non mềm của cô. Bàn tay đi đến cặp mông tròn trịa trơn nhẵn vểnh lên của cô, cho dù mỗi ngày đều ngồi trong văn phòng, nhưng cái mông của cô vẫn luôn tròn trịa vểnh cao, nắm ở trong tay co dãn mười phần, anh dùng lực vuốt ve, đem vấy ngấn bó sát người của cô vén lên trên, vấy màu xám đậm bị cuốn lên trên, lộ ra cặp đùi thon dài, anh lướt theo đường cong dưới cặp tất đen trơn bóng, chậm rãi phủ tới giữa hai chân của cô. Trong cơ thể của đàn ông, đều tồn tại số ít hoặc nhiều bạo lực, tất chân yếu ớt hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, dưới âm thanh bị xé rách của vải, hiệu quả che chắn của tất biến mất không còn sót lại chút gì. Một chút ẩm ướt xuyên thấu qua lớp quần lót tơ tằm mỏng manh dính trên tay anh, anh hài lòng cong lên khóe môi, biết cô đối với khiêu khích của anh sinh ra phản ứng, làm cho anh vô cùng vui vẻ. Cảm giác được ý đồ của anh muốn cởi quần lót của cô ra, nữ tính trời sinh cảnh giác, làm cho cô muốn kẹp chặt hai chân. Cô say đến choáng váng, một chút ý thức cũng không có, nhưng ít nhất cô biết người đàn ông hiện tại đang ôm cô, là Lục Phi Dương, là người đàn ông mà cô luôn trốn tránh e sợ. Chuyện xảy ra giữa bọn họ trong đêm nay đã vượt qua phạm vi nhận thức của cô, cô chưa từng nghĩ tới cô và anh sẽ đi đến tình trạng ngày hôm nay. “Lục.....” “Tốt lắm, em còn biết người đàn ông hiện tại ôm em là ai.” Anh cười, cắn vào đầu ngực cô một ngụm thật mạnh, xem như khen thưởng, đưa tới tiếng hô đau của cô, anh lại đau lòng đầu lưỡi lại khê liếm, luyến tiếc. Dưới sự sủng ái, thương yêu ngọt ngào của anh, chân nhỏ của cô không tự giác thả lỏng, anh nhân cơ hội kéo quần lót của cô xuống. “Đừng!” Nơi riêng tư ngưỡng ngừng như vậy, lại bị một người đàn ông không quen thuộc nhìn thấy, cô căn bản là không tiếp thu được, cho dù ở trong trạng thái say khướt, cũng không được, tay nhỏ đưa ra ý đồ muốn che lấp, lại bị anh một phen chế trụ, anh quỳ xuống, đem một chân của cô nâng tới trên vai, nhụy hoa non nớt ướt át phần hồng cứ như vậy trần trụi hiện ra trước mắt anh. Dưới bộ lông đen bóng, hai cánh hoa hồng nhạt gắt gao mấp máy, một chút hoa lộ nhiễm trên cánh hoa phỉ nộn, ẩm ướt bóng loáng đặc biệt mê người, nơi riêng tư non mịn của cô gái ngập nước trơn nhẵn, nhìn thấy yết hầu của anh liền một trận khát khô kéo căng, đôi môi nóng rực in lại trên đùi trắng nõn của cô. “A!” Làn da truyền đến kích thích mãnh liệt, làm cho bên trong bắp đùi phút chốc căng chặt, cảm nhận được nụ hôn của anh chậm rãi dời đến nơi riêng tư của cô, “Không cần, làm ơn, đừng.....” Dù cô vẫn còn là xử nữ, nhưng cũng biết, ở nước Mỹ một quốc gia phóng khoáng như vậy chờ đợi suốt tám năm, cô cũng biết một chút chuyện. Cô biết anh muốn làm gì, có lẽ việc kia đối với người khác mà nói, việc này căn bản không phải là chuyện gì quá kinh hãi, nhưng là cô không tiếp thụ được, thực sự..... “Ấn.....” Bờ môi của anh bao trùm nụ hoa xấu hổ của cô, sau vài tiếng hôn vang dội, đầu lưỡi của anh liếm láp chậm rãi đến trước hoa đế, nhiều lần đi chuyển, dùng sức mút lấy lại mãnh liệt liếm, đưa tới tiếng rên yêu kiều của cô. Đầu lưỡi theo nếp uốn nữ tính tự nhiên, quét qua hai cánh hoa tinh tế, như là đang hôn môi, trên môi dùng một chút lực, làm cho hai cánh hoa thịt hơi hơi tách ra, đầu lưỡi tham nhập vào trong hoa huyết nóng rực. Đi vào, đã bị vách tường thịt nóng dính gắt gao kẹp lấy, một cổ hương nồng xuân thủy theo đầu lưỡi của anh chảy vào miệng, thanh âm nuốt uống tấp tểnh vang lên, đầu lưỡi ở trong cơ thể cô khuấy động liếm láp, ngón tay anh tìm đến trước hoa huyết, tách ra đóa hoa không ngừng muốn khép kín, đem chúng nó mở rộng ra, để anh dễ dàng tận tình hút lấy. Anh hôn cô, cùng cái miệng nhỏ nhắn nơi tư mật kia của cô nhiệt liệt hôn môi, không ngừng truyền ra tiếng nước, anh cảm giác được vách tường hoa của cô đang kéo căng co rút lại, biết được đợt cao trào lần thứ nhất của cô sắp đến,

ngón tay vân vê trên viên ngọc sừng đỏ sung huyết, dùng sức kéo ra bên ngoài, răng nanh cắn lên hai cánh hoa non mịn. “Không cần!” Cô khóc, cầu, liều mạng vặn vẹo cái móng nhỏ, kinh hoàng muốn tránh ra khỏi miệng anh, sâu trong thân thể nổi lên khoái cảm mãnh liệt làm cho cô biết có cái gì đó không thể không chế được đang bùng nổ, thế nhưng không còn kịp rồi, sau một cái đâm nặng nề của đầu lưỡi, toàn thân cô gắt gao kéo căng ra, một đợt thủy dịch mạnh mẽ mà hữu lực từ sâu trong cơ thể cô bắn nhanh ra, toàn bộ phun vào bên môi anh. “Bảo bối, em thật đúng là ngọt ngào nhiều nước.” Anh ngẩng đầu, tà tà cười, cái cảm cương nghị dính một mảng lớn hoa dịch trong suốt, đó là của cô..... Khuôn mặt vừa nóng lại hồng, đôi mắt quầng rừ như con mèo, bị nước mắt rửa qua vừa óng ánh lại trong suốt. “Chúng ta đến trên giường đi, ân?” Cô hưởng thụ xong, hiện tại, đến phiên anh. Một tay lấy ôm lấy cô, đi đến cái giường thật lớn lại vô cùng mềm mại giường, vừa đi vừa hôn cô, quần áo rơi bên đường biểu hiện anh có bao nhiêu gấp gáp, chờ bọn họ đi qua tiền thính xa hoa, khi đi vào phía trên giường, hai người đều đã trần trụi. Dem cô đè xuống đệm giường trắng nõn mềm mại, ngón tay đẩy ra cánh hoa sừng tấy, ngón giữa trực tiếp tìm được giữa hoa huyết còn đang cao trào, hoa thịt chặt trát một tầng một tầng vây lấy ngón tay của anh xoắn chặt, hút lấy. “Đau!” Cô cau mày nũng nịu rên lên, không thích ứng với ngón giữa thô to kia, hơn nữa giữa hoa huyết sau khi đến cao trào càng mẫn cảm hơn so với bình thường. “Tuyệt nhỉ, bảo bối ngoan, thả lỏng.” Anh ở bên tai cô thổi nhiệt khí, không ngừng nhẹ giọng dỗ dành, làm cho cô trầm tĩnh lại, nếu ngay cả ngón tay của anh cũng không thích ứng được, như thế này làm sao có thể thừa nhận anh? Theo dịch chất dính ướt, anh tham nhập vào sâu trong cơ thể của cô, mãi cho đến khi bị màng thịt mềm mại kia chặn lại đường đi của anh. Anh, biết cô vẫn còn là tấm thân xử nữ thuần khiết, nhưng khi anh thực sự chạm đến cái tầng mỏng tượng trưng cho trinh tiết kia, trong lòng đột nhiên mừng như điên, làm cho anh hiểu được, thì ra bản thân cũng là một thằng đàn ông khốn nạn như con heo(anchan: ta thề là đúng nguyên văn ko hề chém), anh hy vọng Mạn Tuyết của anh vẫn còn thuần khiết, chỉ thuộc về anh. “Không cần, anh đi ra.” Ngón tay của anh làm cho cô không thoải mái, cảm giác bị dị vật xâm nhập, kỳ thật rất là tệ. Cô di động thân mình, muốn đẩy ngón tay anh ra. Nhưng là anh làm sao có thể buông tha cho cô? Nặng nề hô hấp, ngón tay ở trong hoa huyết của cô hơi cong lên, co rúm lại, ngón tay của anh chỉ mới đi vào thủy nộn, đã bị cô gắt gao bao vây lấy. “A.....” Cảm giác không khoẻ theo động tác của anh từ từ giảm bớt, cảm giác bủn rủn dưới bụng lại lan tràn, làm cho cô bắt đầu hưởng thụ đến thoải mái. Ngón tay thứ hai, thứ ba gia nhập, anh cố gắng giúp cô thích ứng, để thân thể giảm bớt thống khổ. Tiếng nước kịch liệt từ nơi riêng tư của cô truyền ra, một chút thủy dịch bắn tung tóe đến trên ga trải giường sạch sẽ, lưu lại ấn ký, ngón cái theo động tác của anh, không ngừng ấn lên trên châu ngọc sung huyết của cô, mang đến một trận kích thích khác, đột nhiên, ngón tay của anh hung hăng bầu vào hoa đế của cô. “A.....” Cô yêu kiều rên lên, cảm giác đã trải qua lúc trước lại đến lần nữa, toàn thân cô nổi lên ánh sáng màu phấn hồng, lượng lớn mồ hôi theo làn da toát ra, ngón tay gắt gao nắm chặt lấy ga trải giường, ngón chân đáng yêu cuộn lại. Theo ngón tay anh rút ra, lượng lớn thủy dịch bị dẫn theo đi ra, trên tay anh tất cả đều dính xuân dịch, anh thô lỗ gấp cầm lấy dục vọng nam tính nộ tướng, để ở trước hai đóa hoa hơi mở ra của cô. Cô bị cao trào cuộn sóng đánh cho đầu váng mắt hoa, nhưng cảm giác áp bách trầm trọng từ hạ thể làm cho cô mở to mắt, vừa nhìn thấy, lập tức sợ tới mức hút một ngụm lạnh khí, làm ơn, cho dù cô không có chân chính nhìn thấy đàn ông trần truồng, nhưng cô cũng biết, nóng thiết nam tính trước mắt này rõ ràng tuyệt đối không phải nhỏ, cái loại bộ dáng sinh cơ bừng bừng thoát nhìn thật đáng sợ, quái vật lớn như vậy mà thực sự tiến vào trong thân thể của cô như vậy..... Sắc mặt của cô trắng bệch, muốn từ trên giường đứng lên rồi đào tẩu, nhưng là tay chân đều nhũn ra, toàn thân cũng mềm nhũn không có khí lực, mà dục vọng đã sớm sôi trào của đàn ông kia căn bản là không cho cô thời gian thoát đi, dục vọng thô to ở giữa cánh hoa của cô di động, dính lấy thủy dịch trơn ướt, sau đó, mạnh mẽ hữu lực đâm vào, lưu loát lại không chút lưu tình. Huyết y yếu ớt của xử nữ hoàn toàn không địch lại cứ thế mà bị phá, luồng máu ấm áp thấm trên quy đầu của anh. Đau đớn mãnh liệt, làm cho ý nghĩ hỗn loạn của cô khôi phục thanh tĩnh, thủy mâu óng ánh trong suốt của cô nhìn thẳng vào người đàn ông nặng nề đặt trên cơ thể của mình, của anh một lần tiến vào cơ thể của cô, cô bị ép phải dung nạp cái loại xâm nhập dã man này. Anh ấy, không phải anh ấy, không phải là anh ấy! Nước mắt đột nhiên cứ như vậy trào ra, theo khóe mắt không ngừng chảy xuống, trong lòng cô, cứ không ngừng kêu gọi một cái tên, Bách Lăng Phong, Bách Lăng Phong! Mà cô, cũng thực sự kêu lên. Tuy rằng nhỏ giọng, nhưng anh mỗi một chữ đều nghe thấy, thân thể cường tráng đột nhiên cứng đờ, sau đó, giống như dã thú bị chọc giận, không hề cho cô thời gian thích ứng, dứt khoát hung mãnh chạy nước rút trong cơ thể cô.....

4. Chương 4

Hôm nay, là tuần thứ mấy?

Hứa Mạn Tuyết mở mí mắt nặng tựa ngàn cân, toàn thân cô mỗi một vùng cơ thể, mỗi một sợi gân mạch, đều nói cho cô biết một chữ, “Đau”!

Chịu đựng cả người đau nhức, muốn từ trên giường đứng dậy, thế nhưng cô dùng hết sức lực toàn thân, cũng chỉ miễn cưỡng giơ lên được ngón tay mà thôi.

Từ đêm say rượu đó sau khi phát sinh quan hệ với Lục Phi Dương, cô đã bị anh nhốt ở trong phòng này. Càng không ngừng làm, chẳng phân biệt là ban ngày hay ban đêm. Làm đến khi bất tỉnh, tỉnh lại tiếp tục làm, ngoại trừ ăn cơm, tắm rửa và đi toilet, thời gian còn lại bọn họ đều dùng để làm tình, phòng khách, phòng bếp, quầy bar, phòng tắm, thậm chí ngay cả ban công, đều có dấu vết bọn họ điên cuồng làm tình.

Anh hệt như dã thú, cô lần đầu trải qua việc như vậy, không ngừng bị ép buộc, thân thể nhỏ bé của cô, đã đến cực hạn.

Trên người đắp chăn bông mềm mại sạch sẽ, điều hòa chạy ổn định, trong căn phòng xa hoa có vẻ im lặng lại bình thản. Khác hẳn với sự yên bình an ổn của mấy ngày trước đây.

Anh, không có ở đây! Trong đầu nhận được tin tức như vậy, làm cho thân mình cứng ngắc của cô từ từ thả lỏng.

Lục Phi Dương là một tên ác ma, một tên ác ma đáng sợ, mấy ngày mấy đêm qua đã làm cho cô cảm nhận sâu sắc được điểm này. Lúc trước, kính nhi viễn chi(kính trọng nhưng không gần gũi) với anh quả thật là rất chính xác, cảm xúc của anh biến đổi thất thường, có thể rất ôn nhu, xem cô như bảo bối hôn cô, yêu cô, cũng sẽ có lúc đột nhiên chiếm lấy hệt như ác ma, cuốn cô vào trong tình ái kịch liệt đến đáng sợ.

Mà hiện tại, tên ác ma này lại không có ở trong phòng, cô nhất định phải nắm chặt cơ hội rời khỏi anh, nếu như cô có thể di chuyển. Dồn hết sức, muốn đứng dậy, nhưng vô dụng, cô ngay cả một chút cũng không thể động dậy. Chết tiệt! Người có tu dưỡng tốt như cô không thể mắng ra những lời thô tục, chỉ có thể âm thầm nghiến răng trong lòng, khó trách người đàn ông đáng giận kia lại có thể yên tâm mà đi ra ngoài, anh khẳng định là biết bản thân cô đã bị anh đùa giỡn đến sắp tàn phế, biết được cô có muốn động cũng không thể động được.

Cô cắn chặt môi, cổ họng cứng ngắc cổ nuốt xuống cảm giác uất ức, cô không thể khóc, nhất định không thể khóc. Bắt đầu từ năm 17 tuổi, cô đã biết nước mắt đối với mọi việc không có tác dụng gì, sẽ chỉ làm bản thân lộ ra yếu ớt thôi.

Đến Mỹ tám năm, học tập vất vả, áp lực lớn, cô đều cắn răng chịu đựng, sau khi trở thành thư ký của tổng tài, mỗi ngày cùng công ty đón tiếp khách hàng và đám người cáo già trong hội đồng quản trị chu toàn, bọn họ mỗi một người có ai lại không phải là gian thương ăn tươi nuốt sống kẻ khác? Nhưng cô không phải là đã sống bấy giờ hay sao? Vào giờ phút này không thể trở nên yếu đuối, làm cho những nỗ lực cố gắng trước kia đều đem đổ sông đổ biển hết.

Nhưng là, Bách Lăng Phong, trong lòng nghĩ đến người đàn ông phong thái bất phàm cử chỉ tao nhã kia, trong đôi mắt sáng ngời của cô lại gợn sóng. Cô, ở trên giường cùng với một người đàn ông khác, một người đàn ông mà cô không thương thậm chí ngay cả quen thuộc cũng không phải, khoảng cách giữa cô và người mà cô yêu thương, đã càng ngày càng xa, mọi việc đã không thể挽 hồi.

Cô không phải cái loại phụ nữ không biết quý trọng bản thân, thất tình thì đến quán bar tùy tiện tìm một người đàn ông tình một đêm để an ủi bản thân, loại chuyện này đánh chết cô cũng làm không được. Đêm đó, cô thực sự chỉ nghĩ đơn giản là đến quán bar uống rượu, cô không dám trở về nhà một mình, sợ bản thân sẽ không chế không được cảm xúc của mình, nên mới chọn quán bar, ở nơi này, cô tự quản lý mình chặt chẽ không giao thiệp với ai.

Kết quả, chuyện mình chưa từng làm qua cũng đã làm, cảm giác nếm thử tương đối tốt, lần đầu phóng túng bản thân, liên mất thân. Nếu là người khác thì xem như là bị chó cắn một cái, sau khi trời sáng thì chẳng còn quen biết, nhưng lại cố tình là Lục Phi Dương.

Anh, là bạn thân của Bách Lăng Phong, cũng là người mà cô không thể nào tránh đi, trừ phi cô rời khỏi Bách Lăng Phong. Rời khỏi anh? Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, trong lòng nổi lên một cảm giác đau đớn trống rỗng để cô nhận ra, cô không thể nào rời khỏi Bách Lăng Phong được, ít nhất, bây giờ còn rời không được.

Như vậy, Lục Phi Dương và cô, cần phải kết thúc như thế nào? Đầu của cô đau quá, tự mình rối loạn liên bị đau đớn một trận. Sau đó, đôi mắt của cô đột nhiên trừng lớn, trời ạ, cô đã mấy ngày rồi không có đi làm, cũng không có xin phép, đây chính là chuyện chưa bao giờ có!

Vì quá kích động, làm cho cô đột nhiên ngồi bật dậy, tay chân luống cuống muốn tìm cái điện thoại không biết đã bị họ Lục kia ném tới chỗ nào, nhưng cô quên mất thân thể của mình không thể gắng gượng được lâu, chân nhỏ vừa động, thì bàn chân liền mềm nhũn rơi xuống dưới giường, may mắn, thảm lông dê thật dày đã giảm bớt đau đớn của cô khi ngã.

Lục Phi Dương đẩy cửa vào, liền nhìn thấy hình ảnh đẹp mắt như thế, nữ thần toàn thân trần trụi nằm úp sấp trên thảm tuyết trắng, sợi tóc đen nhánh rối tung, đường cong lả lướt, trên làn da trắng nõn che kín dấu vết miệt mài quá độ mấy ngày nay của anh, anh nhìn thấy đôi mắt sáng ngời, cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. (anchan: anh dc 1 phen rửa mắt a ^^)

“Không cần chào đón anh long trọng như vậy chứ?” Trong tiếng nói trầm thấp đều là ý cười, buông túi giấy trong tay ra, đi qua ôm lấy thiếu nữ xinh đẹp không thể động đậy được, vờ như không nhìn thấy sự lạnh lùng trong mắt cô, làm càn trên môi nhỏ của cô, hôn lên.

“Ngô, bé cưng, anh thật là nhớ em.” Gác cằm trên cái trán trơn bóng của cô, thở dài, thì ra dục vọng của con người, là vô tận, trước kia chỉ cần yên lặng nhìn cô, đã cảm thấy thỏa mãn, nhưng bây giờ, thực sự có được cô, liền phát hiện dù là chỉ xa nhau có vài giờ, anh đã nhớ cô đến tận xương, bị một người phụ nữ quản chế như vậy, anh biết anh thê thảm rồi!

“Thả tôi xuống dưới.” Nữ vương trong lòng lạnh lùng hạ mệnh lệnh, đối với yêu thương của anh nhìn như không thấy. Được rồi, được rồi, ai bảo anh thích Hứa Mạn Tuyết, chính là người quật cường như vậy? Mà anh, cũng cảm thấy rất thích tính khí cật lực quật cường này của cô. Nhẹ nhàng đặt cô xuống trên đệm giường, thương tiếc nhìn cô một thân toàn là dấu vết xanh tím để lại của cuộc yêu, ai, làn da của cô quá mỏng lại quá non, tùy tiện hôn sâu một cái, sẽ để lại ứ ngán. (vết tím tím đỏ đỏ trên người a, mún biết nó như thế nào thì giờ tay lên mút mạnh 1 cái vào cánh tay thì sẽ biết)

Cho nên hôm nay, nhìn thấy thân thể của cô, anh thật sự là đau lòng vô cùng, hơn nữa anh cũng thực sự lo lắng, nếu còn làm nữa, chỉ sợ cô sẽ bị thương, thế nên mới miễn cưỡng tự mình ra cửa mua chút thuốc mỡ vôi tới thoa cho cô, cái chuyện này, anh không nghĩ sẽ nhờ người khác. “Đau không?” Thương tiếc vỗ về dấu tay bên hông cô, đó là mấy ngày nay bị anh nắm khi chịu đựng anh chạy nước rút mà tạo thành.

Bên tai nóng rát, Hứa Mạn Tuyết cố gắng áp chế tâm tình thẹn thùng của mình, duy trì khuôn mặt bình tĩnh, “Việc của tôi liên quan gì đến anh.”

“Sao lại không liên quan đến anh?” Anh hôn lên bờ vai non mềm của cô, “Bắt đầu từ ngày đó, hết thấy của em, đều là của anh.” Nụ hôn như cánh bướm mềm mại, nhẹ nhàng dừng lại trên bờ vai của cô, bộ ngực, bụng, thậm chí còn có nơi giữa chân, “Nơi này, còn có nơi này, đều là của anh.”

Người đàn ông này, là đột nhiên bị quái thú nhập vào người hay sao? Hứa Mạn Tuyết bị dọa cho ngây người, nhìn động tác nhu tình mật ý của anh, sau một lúc lâu, anh nâng mắt nhìn cô, trên khuôn mặt ngang bướng thô lỗ hiện lên tươi cười sảng khoái, “Tuyệt nhỉ, em là của anh.”

Cô ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu, mới tìm về được thanh âm của mình, “Lục Phi Dương, anh mấy ngày nay là xảy ra chuyện gì?” Một phen đánh giá anh từ trên xuống dưới, bộ dáng anh thật sự không giống như là đã xảy ra chuyện, đầu óc bị độn hổng, hơn nữa, thể lực của anh cũng thực sự là dọa người, nghĩ đến đây, cảm thấy vành tai nóng lên, “Anh với tôi, cho tới bây giờ không phải là quan hệ như vậy.”

Bọn họ có thể nói là chỉ quen hơn người xa lạ một chút, trong lúc quen biết nhau cũng không thân thiết. Tức là quen biết 8 năm, trong lúc đó nói chuyện, chỉ sợ cũng không vượt qua trăm câu, anh như vậy, đột nhiên nói, cô là của anh, cô mà không bị dọa mới là lạ. “Trải qua mấy ngày nay, còn có ” Không ngại cô dùng ánh mắt như nhìn kẻ điên để nhìn anh, không để ý giấy dưa của cô, ôm cô vào trong lòng. Cô, thật

sự là trời sinh thích hợp để trở thành người phụ nữ trong lòng anh, nhìn xem cảm giác ôm cô thật sự là quá tốt.

“Em không nghĩ rằng, em lên giường với anh, thì phải phụ trách với anh sao?” Thực sự sẽ có chuyện tình buồn cười như vậy phát sinh? Lục Phi Dương anh là người sinh ra và lớn lên ở Mỹ, tư tưởng sẽ không tiếp thu truyền thống cứng nhắc từ thời xưa của Trung Quốc đi? Hơn nữa, cứ lên giường thì phải chịu trách nhiệm chỉ sợ người anh phải phụ trách, đếm cũng đếm không hết đi. “Đương nhiên”. Anh cúi đầu, chăm chú nhìn cô, “Từ lúc anh tiến vào cơ thể của em vào thời khắc đó, em chính là của anh.”

Đêm đó, tuy rằng cô chọc giận anh, nhưng mà quyết tâm anh muốn cô vẫn như cũ chưa từng thay đổi. Cô xem chút nữa thét chói tai, cái gì gọi là tiến vào thân thể của cô? Người đàn ông này da mặt dày đến nỗi bản không thủng, nói chuyện trực tiếp như vậy.

“Chúng ta đều là người trưởng thành.....”

“Đừng có lấy cái cớ đó với anh, đối với anh mà nói, lý do duy nhất chính là anh muốn ở cùng một chỗ với em, cũng chỉ có một, đó chính là là, Lục Phi Dương anh coi trọng em, Hứa Mạn Tuyết, từ nay về sau, em phải nhớ kỹ, Hứa Mạn Tuyết em là người phụ nữ của Lục Phi Dương!”

Tim đập, nhanh đến nỗi dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tôi..... Tôi tự mình làm” Cắn răng nuốt xuống thanh âm rên rỉ, xấu hổ tựa như đại dương bao phủ lấy cô. Cửa sổ sát đất thật lớn, màn cửa bay phấp phới, ánh dương sáng rực rọi vào trong phòng, chiếu rọi khắp phòng ngủ không để lại một góc âm u nào. Ngay tại căn phòng sáng ngời như vậy, cô thể nhưng toàn thân không chút che đậy nằm trên giường lớn, hai chân rộng mở để một người đàn ông tùy ý ở nơi riêng tư của cô, ân, bôi thuốc mỡ.

Trời ạ, đây là chuyện tình ngay cả tưởng tượng cũng không thể tưởng tượng được, cô muốn kéo chăn bông qua che lại một chút, vừa nghĩ đến, chăn bông đáng thương đã bị người đàn ông bá đạo kia quăng xuống thảm. Cô bây giờ một thứ để che giấu cũng không có, chỉ có thể bất lực bị bắt lõa lồ, ngượng ngùng bày ra nơi riêng tư nhất của mình để anh bữa bãi thưởng thức.

“Xấu hổ cái gì?” Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, “Toàn thân cao thấp của em, anh chẳng những xem qua còn liếm quá, em lại còn ngượng ngùng cái gì?” (anchan: =.=||| ta chết mất với cái sự BT của anh, nói chuyện trực tiếp kiểu này ko chết mới là lạ) Cô thật sự muốn bảo anh câm miệng! Đây luôn là Lục Phi Dương cái người luôn luôn trầm mặc ít lời sao? Bên ngoài nói anh kiêu ngạo tự đại, cuồng ngạo không kềm chế được, chưa bao giờ đặt ai vào mắt, muốn làm cái gì thì làm cái đó, kết quả một người đàn ông nam tính như vậy, giờ phút này miệng nói lời hạ lưu, tay còn đang của cô..... A, để cô chết đi.

Lục Phi Dương không lại chú ý đến cô thẹn thùng, toàn bộ tầm mắt của anh đều đặt ở đóa hoa đáng thương bị anh hung hăng làm nhục, hai phiến cánh hoa sung huyết sưng đỏ, nhẹ tách ra cánh hoa trên vách hoa còn bị xước da, hoa nhụy xinh đẹp mềm mại không chỗ nào là không bị thương, làm cho anh cực kỳ đau lòng. Thật sự là, rất phóng túng, tối hôm qua vào lần làm sau cùng, cô vẫn luôn rên rỉ kêu đau đớn, theo động tác kịch liệt của anh, giữa hoa dịch trong suốt còn mang theo vài tia máu. Tuy rằng, lần đầu của phụ nữ và vài lần hoan ái sau, có chảy máu một chút là chuyện bình thường, nhưng là bọn họ đã cùng nhau qua bốn ngày, bệnh trạng của cô nói cho anh biết, vì anh không biết tiết chế nên đã làm cô bị thương.

Cảm thấy cực kỳ hối hận, chờ sau khi cô ngủ say, vội vàng gọi điện thoại cho Nghiêm Quân Nghiêu. “Cậu vội vã tìm tở, là để hỏi loại chuyện này?” Không dám tin, “Tớ là bác sĩ ngoại khoa, không phải khoa phụ sản.” Cho dù cách một Đại Tây Dương, Lục Phi Dương cũng có thể nghe được trong giọng nói của Nghiêm Quân Nghiêu nồng đậm hàm xúc ý tứ giễu cợt.

“Bớt nói thừa đi, rốt cuộc là dùng thuốc gì?”

Bên kia điện thoại Nghiêm Quân Nghiêu dùng tiếng Anh lưu loát nói một số việc, cũng không quên trấn an mãnh sư sắp nổi giận, “Được rồi, được rồi, đừng nóng giận, tớ còn phải làm việc.” Người này, cũng không nghĩ xem hiện tại bên Mỹ là lúc nào, Nghiêm Quân Nghiêu anh công tác bề bộn nhiều việc có được hay không?

Lời tuy nói thế, nhưng anh vẫn là nhanh chóng liệt kê một loạt tên thuốc, đối với những triệu chứng mà Lục Phi Dương nói có hiệu quả trị liệu rất tốt, “Đài Loan bây giờ là đêm khuya, cậu đi tiệm thuốc phục vụ 24/24 không có những loại thuốc này đâu, vẫn là chờ ngày mai, đi.....” Nói địa chỉ của một phòng khám tư nhân cho cậu ta. Sau khi căn dặn xong, anh xấu xa hỏi: “Là Mạn Tuyết sao?” Có thể làm cho Lục Phi Dương khản trương như vậy, không thể không chế như vậy, ngoại trừ Hứa Mạn Tuyết, anh thật không nghĩ ra người khác.

Trả lời anh, là một tiếng ngắt máy vang dội.

Sáng sớm hôm sau, Lục Phi Dương liền chạy nhanh ra ngoài vội vàng đến chỗ Nghiêm Quân Nghiêu nói. Thuận tiện đến cửa hàng mua quần áo và đồ dùng hàng ngày để cô tắm rửa, dù sao đêm đó, quần áo của cô cũng bị anh vì gấp gáp mà xé hỏng hết. Ngón tay dính thuốc mỡ, nhẹ nhàng gạt ra cánh hoa khép chặt, đẩy đi vào, tinh tế bôi lên vách tường hoa bị thương.

Cô cắn răng, nén chịu khoái cảm đang bùng lên chạy tán loạn trong cơ thể, thân thể của cô, làm sao có thể kỳ quái như vậy, anh chỉ là một người đơn thuần, không, phải nói là động tác đơn thuần, cô dường như lại, có phản ứng.

Tay nhỏ dùng sức nắm chặt ga trải giường, thuốc mỡ lành lạnh dính vào bên trong, bôi lên thì hạ thể của cô lại truyền đến từng đợt nóng rất đau đớn kỳ lạ.

Giống như, là khoan khoái rất nhiều, môi nhỏ cắn chặt, nhin xuống tiếng ngâm thiếu chút nữa vọt ra khỏi miệng.

Anh lại tiếp tục bôi thuốc mỡ màu trắng, bôi tới chỗ bị thương, mãi cho đến xác định nơi riêng tư của cô từ trong ra ngoài mỗi một chỗ bị thương đều được cẩn thận chiếu cố, mới vừa lòng sau đó ngón tay khê cong lên mang theo dịch thể trong suốt, làm cho khóe miệng anh cong lên, “Tuyết nhi, em ẩm ướt.” Ngón tay mang theo thuốc mỡ nhẹ nhàng rút ra, “Có cảm giác, à?” Cô hình như không còn trở ngại!

Âm thầm rên rỉ, không lời nào để nói, xoay người sang chỗ khác, đem khuôn mặt đỏ bừng của mình chôn vào trong ga giường mềm mại, cảm thấy mặt mình nóng đến nỗi có thể chiên chín trứng. Anh mỉm cười, không trêu chọc cô nữa, cũng vì thể trạng hiện nay của cô không thể làm càn. Tuy rằng trong lòng cảm thấy vạn phần đáng tiếc, nhưng là kiểu thái thẹn thùng khó có được này của cô, lại làm cho tâm tình của anh tốt lên.

Lấy ra một hộp thuốc khác từ trong túi giấy, lại chăm sóc dấu vết to nhỏ khác trên người cô.

Đến khi làm cho người nào đó e lệ đến không thể chịu đựng cái loại hành vi ám muội này thêm được nữa thì công việc bôi thuốc kết thúc, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, Hứa Mạn Tuyết mới phát hiện thì ra bản thân luôn căng thẳng.

Này, có thể là bởi vì câu nói kia của anh đi, anh nói, anh coi trọng cô, chuyện này xảy ra từ khi nào? Anh còn nói, cô là người phụ nữ của anh, giọng điệu cửa bá đạo lại độc chiếm, nghe được làm cho tim cô đập nhanh hơn.

Mở miệng muốn hỏi rõ ràng, nhưng là sau khi anh nói xong, không đợi cô đáp lại liền trực tiếp lấy thuốc ra vội tới giúp cô bôi thuốc, mà cô, cũng bị anh làm cho xấu hổ tới cực điểm, đã quên muốn hỏi rõ ràng.

Lục Phi Dương lại coi trọng cô? Chuyện này so với chuyện anh yêu gấu Bắc Cực quả thực còn giạt mình hơn, anh và cô, hai người là hai đường thẳng song song vĩnh viễn không tương giao? Anh làm sao lại có thể yêu thương cô chứ? Mà cô, người thất bại như cô, vô dụng như cô, lại có điểm nào làm cho vị thiên chi kiêu tử này yêu thích. Thậm chí, đến bây giờ, cô ngay cả tư cách lãng lẽ yêu cũng không có.

Nghĩ đến Bách Lăng Phong, lòng cô lại đau, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi thật sâu vào trong ga giường trắng tinh, muốn dùng nó để che giấu vẻ mặt ảm đạm đau thương của mình. Đáng tiếc, đối mặt với cô là một người đàn ông hoàn toàn hiểu biết cô, ở bên cạnh cô, yên lặng nhìn cô suốt tám năm, chỉ một cái nhíu mày của cô, anh cũng biết được cô đang nghĩ gì, huống chi cảm xúc hiện nay của cô có thể xem như là phản ứng mãnh liệt.

Thích Bách Lăng Phong đến như vậy sao? Giờ phút này trong lòng chưa xót khổ sở tán loạn sắp làm anh ghen điên rồi, từ nhỏ đến lớn, cũng không biết tư vị nhẫn nại là cái gì, nhưng từ sau khi yêu Hứa Mạn

Tuyết, loại thống khổ dày vò này, luôn luôn tra tấn anh.

Bách Lăng Phong, là vô tội, là bạn tốt, ở trong lòng như có một cây kim cứ không ngừng châm chích, tuy rằng cậu ta là vô tội, bản thân làm sao lại oán trách đem mọi tội lỗi đổ lên đầu cậu ta, nhưng mà anh chính là không thể đối mặt với cậu ta. Nghĩ đến, người phụ nữ mà mình yêu thương, lại yêu người khác, mà người kia chính là Bách Lăng Phong, Lục Phi Dương mỗi lần nhìn thấy cậu ta, đều muốn muốn hung hăng đánh cậu ta một trận.

Thật sự là vô dụng, trong lòng cười khổ, anh tiến lên ôm lấy cô, bưng lấy khuôn mặt tuyết trắng, nhìn vào đôi mắt nồng đậm chưa xốt của cô, cứng rắn mệnh lệnh nói: “Hứa Mạn Tuyết, em phải nhớ kỹ, hiện tại, em là người phụ nữ của anh, người có được em ngoại trừ anh, không còn ai khác, biết không?”

Anh dựa vào cái gì mà bá đạo như vậy? Một cỗ tức giận đột nhiên bùng lên, “Vậy anh là của ai?” Trong mắt là kiêu ngạo bất tuân, cô, trở lại là người phụ nữ cả người lạnh như băng.

“Phải không?” Anh cũng lạnh lùng cười với cô, bàn tay to trực tiếp bao phủ lên đóa hoa yếu đuối của cô, “Có muốn anh lại chứng minh một lần, cho em biết anh là của ai không?”

Đối với cô, có thể đau lòng có thể sủng ái, nhưng là, phải kiên trì, phải cứng rắn, anh quyết không thỏa hiệp, xem ra mọi chuyện lại trở về điểm xuất phát ban đầu rồi.

“Hứa thư ký, dự án Vũ Tế, đã có chỉ thị của tổng tài chưa?”

“Còn có dự án khai phá nam bộ, hiện nay mọi người của bộ phận công trình đang chờ.”

“Được phẩm nghiên cứu phát triển mới của tháng trước, đã có báo cáo phân tích điều tra thị trường chưa?”

“Hứa thư ký.....”

Vừa đến giữa trưa, liền không ngừng nhận điện thoại, bưu kiện thu phát không ngừng, hơn nữa người của các ngành liên tiếp tới xin chỉ thị, làm cho phòng thư ký vội vàng đến cực hạn.

Lầu 36 của xí nghiệp Khai Dương, vẫn là nơi thần bí nhất xí nghiệp, mọi người cho tới bây giờ cũng không dám tùy tiện xông loạn vào. Cho dù, Bách Lăng Phong trong một năm kỳ thật cũng không có bao nhiêu thời gian ở trong này, nhưng là từ trước tới nay luôn xây dựng ảnh hưởng khó tiêu, tất cả viên chức bao gồm cán bộ cao cấp, đều xem nơi này như cấm địa, nếu muốn xin chỉ thị, toàn bộ đều ở lầu dưới chờ thư ký chuyên nhiệm của tổng tài Hứa Mạn Tuyết tiểu thư xuống tới mà tranh thủ thời gian báo cáo.

Lầu 35 ngoại trừ một gian phòng họp rộng lớn, không gian còn lại hoàn toàn để lại cho thư ký, Hứa Mạn Tuyết mang theo ba người trợ lý thư ký, cả ngày ở trong này xử lý công việc lớn nhỏ trong công ty, chỉ có trong lúc Bách Lăng Phong trở về Đài Loan, cô mới có thể đến lầu 36 làm việc.

Hứa Mạn Tuyết một bên dùng PDA gửi bưu kiện, một bên dùng tai nghe màu lam liên hệ với công ty chi nhánh ở Âu Châu. Bước chân cũng không dừng lại bởi vô số người vây quanh cô đặt câu hỏi, “Đúng, chính là phần tư liệu phân tích, anh lập tức gửi sang đây cho tôi, tôi đợi.” Tiếng Đức Luôn luôn tối nghĩa khó hiểu từ trong miệng cô nói ra, liền giống như âm nhạc êm tai động lòng người, nếu như không nhìn vào khuôn mặt băng lãnh của cô.

Sau khi ngắt điện thoại, cô xoay người lại, nhìn một đám người đang chờ cô mở kim khóa, “Dự án Vũ Tế, buổi sáng hôm nay tổng tài có điện thoại đến đây giao cho, có thể thực hiện, nhưng mà phí tổn rất cao, phải giảm bớt.”

“Dạ”, Đạt được đáp án lòng người cảm thấy mỹ mãn tiêu sái, “Dự án khai phá nam bộ, trên bản dự thảo đều làm sai, làm lại một lần nữa.” Loại sai lầm cấp thấp này, không cần đưa lên Bách Lăng Phong, cô có thể trực xử bản tại chỗ.

Mà tâm tư cô bị quấy phá, đến bây giờ lòng của cô vẫn thực không thoải mái. Nhẹ nhàng lắc đầu, bỏ ra cảm giác phức tạp dâng lên trong lòng, “Về phần báo cáo điều tra thị trường, tôi vừa mới gửi đến hòm thư của các ngành, lập tức làm kế hoạch.”

Tốt lắm, không đến 5 phút, đem mấy vấn đề của đám người, từng bước từng bước toàn bộ lưu loát dẹp sạch, quay người lại, một bó hoa tươi thật lớn xuất hiện trước mắt cô, “Này lại là cái quỷ gì?” Lạnh lùng hỏi, từ trong miệng cô đi ra, giống như băng châu (trân châu giá lạnh, hay ngọc trai đông lạnh, pó tay với cách diễn đạt của tg), đóng băng cậu nhóc đưa hoa: “Hứa..... Hứa tiểu thư, hoa của cô.....”

Ồ, thật đáng sợ, là người nhà bắt cậu đi có phải là cậu muốn đâu? Hứa tiểu thư này, người xinh đẹp nhưng hay tức giận, thỉnh thoảng có người đến cửa hàng bán hoa của bọn họ đặt hoa tặng cho cô, hai tháng qua, cậu muốn không biết vị tiểu thư này cũng không được, đặc biệt, là người phụ nữ này vừa đẹp lại lạnh, chỉ sợ mọi người thấy qua cũng không thể quên được đi?

Hơn nữa, vừa vặn cửa hàng bán hoa nhà cậu lại ở cạnh công ty này, cái người đàn ông theo đuổi cô, mong là anh ta sẽ chết được tử tế, anh ta thường xuyên đến nhà của cậu đặt hoa. Đầu năm nay, kinh tế đình trệ, kiếm tiền rất khó a, cậu nghĩ thôi cũng thấy khó khăn. (anchan: chả biết khúc này nhóc này nói lung cái gì, đoán sơ sơ thì chắc là thấy tội nghiệp ông chú mua hoa tặng cho HMT)

Hứa Mạn Tuyết nhìn bó hồng đỏ kiêu ngạo, khoe miệng giật giật, nhìn lại cậu nhóc sắp té xuống mặt đất, không muốn làm cậu ta khó xử, cầm lấy bút ký tên, nhận hoa vẽ ra đường vòng cung hoàn mỹ, thứ đại biểu cho tuyên ngôn tình yêu kia cứ như vậy sạch sẽ lưu loát rơi vào thùng rác ngủ yên bên trong, khóc lóc kể lể rằng nó gặp phải một người dã man. Kia, kia là hoa hồng cao cấp nhất sáng nay vừa mới vận chuyển bằng đường hàng không tới đó nha, cậu nhóc đưa hoa đau lòng nhìn bó hoa bị tay ngọc tàn phá, lòng đang chảy máu.

“Nhận rồi còn không đi, là chờ tôi mời cậu sao?” Hứa Mạn Tuyết nhìn cậu ta, vẻ mặt không kiên nhẫn, khí chất nữ vương biểu lộ không sót một thứ.

Cậu nhóc mỗi bước đi cũng rất cẩn thận nhìn bó hoa hồng đang nằm trong thùng rác, bước chân như bay, người nào muốn đến nhìn bằng sơn mỹ nhân của xí nghiệp Khai Dương, chỉ sợ là muốn chết đi?

Lại có điện thoại đến, Hứa Mạn Tuyết nhìn di động, bấm nút trò chuyện. “Mạn Tuyết” Tiếng nói trầm thấp nam tính mang theo vài phần tà khí truyền đến từ điện thoại, còn tặng kèm vài tiếng cười tự cho là tiêu sái, “Thích hoa của tôi không?”

“Tôi nghĩ so với tôi thùng rác càng thích nó hơn.” Rất nhanh đi ra ngoài công ty, cô vội muốn chết, lại bị một đồng người chạy lên chặn đường, “Còn có, làm ơn gọi tôi là Hứa tiểu thư, cảm ơn.”

Một lời cứng rắn như cây đinh rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn, mỗi nam sờ sờ cái mũi lại tiếp tục tiến lên. “..... Vậy không biết tôi có vinh hạnh.....” “Không có!” “A?” Lần này không phải cây đinh, mà là siêu cấp thiết bản!

“Trần tổng, về chuyện hợp tác của hai công ty chúng ta, đã bàn xong, nếu ngài có cái gì không rõ, có thể đến bộ phận vụ cổ vấn, về sau nếu không có chuyện gì đặc biệt, tôi thấy không cần lại liên hệ,” Liền ấn nút ngắt điện thoại.

Cô là thư ký của tổng tài, phụ trách xử lý hết thảy mọi chuyện có liên quan đến Bách Lăng Phong, việc công việc tư đều bao quát hết. Nhưng mà, không bao gồm bồi rượu bán rẻ tiếng cười, Bách Lăng Phong cũng không cần cô làm việc này. Đối với những người có ý đồ khác, cô luôn luôn không cần giả bộ, dù sao nói lời lạnh nhạt, cũng là sở trường của cô.

Kết cục chính là, không đến một tháng, phong hào bằng sơn mỹ nhân này, từ tổng công ty Newyork một đường vượt biển theo cô đến công ty chi nhánh ở Đài Bắc. Nhưng mà cô một chút cũng để ý, dù sao người khác nhìn cô thế nào, cô cho tới bây giờ cũng không để ý đến, mà người duy nhất cô để ý đến, trong mắt căn bản là không nhìn thấy cô.

Cố gắng dứt bỏ bóng ma đang hiện lên trong lòng, cô bước đi chuẩn bị ra ngoài, lại đột nhiên ngừng lại, hơi híp mắt, nhìn người đàn ông cách đó chừng 10 bước chân. Anh vẻ mặt nhìn cười như không cười, thực rõ ràng, chuyện cô vừa mới tổng cổ những người đó anh đều nhìn thấy. Trong lòng vô lực âm thầm thở dài, cô lại quên mất một người, giữa những phiền toái trước mắt, làm cô đau đầu nhất là

Anh, Lục Phi Dương. Nếu, có thể đuổi anh đi giống như đuổi những người khác, thì đây là chuyện hạnh phúc cỡ nào a.

5. Chương 5: Chương 5 (18+)

Món cá hồi hun khói, soup nấm bơ, Caesar salad, đùi gà nướng chanh, thịt bò bít tết thơm ngon, bánh sừng bò xốp mềm, đồ ngọt là bánh phomat phết mứt mâm xôi, caramen phết đường, và một ly cà phê đen nóng hổi. Khách sạn năm sao cao cấp, đầu bếp nổi tiếng dày công tỉ mỉ làm ra các món ăn, từng cái đĩa xinh đẹp đặt trên bàn cơm, không hổ là khách sạn cao cấp, ngay cả cách phối đĩa cũng thật rất tinh xảo mỹ lệ, có thể nói là nghệ thuật. Nhưng giờ này khắc này, chủ nhân của căn phòng lại vô tâm thưởng thức. “A..... Chậm..... Chậm một chút.....” Hứa Mạn Tuyết vô lực ghé vào trên bàn, thân mình mềm mại trượt xuống, lại luôn bị cánh tay trắng kiêu kiêu chặn ở eo nhỏ kéo lên, cái váy màu đen bị cuốn đến phần eo, quần lót tơ tằm bị tuột xuống dưới, cái mông đầy đặn mượt mà bị bắt nhếch cao lên, nghênh đón phía sau đâm vào. Lục Phi Dương gắt gao cầm thắt lưng của cô, đồng thời kéo cô về phía sau, bản thân lại nặng nề mà đâm lên phía trên, thẳng tắp chống đỡ đi vào nơi sâu nhất của cô, phần eo dùng sức, dùng phương thức trần trọc cọ sát chống đẩy đâm vào trong cơ thể cô, cọ sát, làm cho luân thủy của cô theo dục vọng sừng tím của anh không ngừng rơi xuống sàn nhà trơn bóng. Anh tận tình ở trong cơ thể cô hung hăng đâm vào rút ra một trận thoáng trấn an dục vọng đang tăng vọt của mình, sau một cái đâm nặng nề, anh để ở trên khối thịt non nớt xinh đẹp kia của cô, biên độ ma sát càng ngày càng chậm. “Ngô..... Không.....” Cảm giác vừa chua xót lại tê dại từ lúc anh ngừng lại động tác nhanh chóng phát tán toàn thân, cô vận vẹo thắt lưng mảnh khảnh, muốn làm cho anh cử động, cho cô khoái cảm mãnh liệt, nhưng là người đàn ông xấu xa này, lại gắt gao giữ chặt thắt lưng của cô, bản thân không động, cũng không cho cô động. Xúc động làm cho nước mắt trong hốc mắt tràn lên, nơi riêng tư vừa ngửa lại tê, thủy dịch từ sâu trong hoa huyết dừng mãi tiến ra, bừa bãi thấm ướt anh, từ trên đùi của cô trượt xuống. “Lục Phi Dương!” Cô nũng nịu kêu, vẫn là không muốn yếu thế, nhưng sâu trong thân thể giống như có vô số con sâu nhỏ đang chui qua chui lại, làm cho cô nhanh chóng co rút lại, thân mình run run, tốt lắm, cô không có gọi sai tên, nên khen thưởng. Anh thẳng người cho cô một cái đâm thật mạnh, đưa tới tiếng thét chói tai của cô, sau đó anh lại bắt đầu xấu xa lại trần trọc ma sát, thống khổ và khoái hoạt lại cùng tồn tại. “Tuyệt nhi, em muốn anh như thế nào, à?” Anh đè thấp thân mình, ở trong cơ thể cô nhẹ nhàng di chuyển, khiến cô bất mãn, cũng không hoàn toàn buông cô ra, làm cho cô muốn ngừng mà không được. “A.....” Trong đầu trống rỗng, toàn bộ tâm thần đều tập trung ở nơi bọn họ kết hợp, Người đàn ông này là cố ý muốn tra tấn cô, làm cho cô muốn giãy cũng không được. “Tuyệt nhi, nghĩ muốn cái gì thì nói ra đi, anh liền cho em.” Trong cơ thể cô vừa nóng lại chặt, tựa như cái miệng nhỏ nhắn hé ra kẹp chặt lấy anh, quấn lấy anh, cô nếu không đầu hàng, anh sợ chính mình cũng sắp kiên trì không nổi nữa. “Ồ.....” Bị ý xấu của anh tra tấn đến khóc, trời sinh ngạo khí làm cho cô căn bản là không thể mở miệng đi xin anh, muốn xoay người rời khỏi anh, lại bị anh nắm trong tay không nhúc nhích được, cô yếu đuối ghé vào trên mặt bàn bóng loáng lạnh như băng, khóc thút thít, không có chỗ phát tiết dục vọng cô nắm chặt tay nhỏ thành nắm đấm nện lên trên mặt bàn, tưởng tượng đó là khuôn mặt đáng ghét của anh. Ai, người phụ nữ này, có thể hay không đừng đáng yêu như vậy, Lục Phi Dương bắt đầu dĩ thử dài, vốn là muốn dẫn dắt cô, kết quả cuối cùng, vẫn là bản thân đau lòng. Anh nhận thua! Thắt lưng kiêu mỹ lui về sau, đem bản thân thoáng rời khỏi cơ thể cô, dục vọng nam tính thấm một lượng lớn hoạt dịch trong suốt, khi rời khỏi ước chừng còn lại một phần ba thì, thoải mái cắm vào, hung hăng đâm vào trong cơ thể cô, đưa đẩy rất nhanh. Thủy dịch trong suốt theo động tác kịch liệt của anh mà bắn tung tóe, từ trong thân thể cô bắn lên bụng anh, vừa lạnh lại nóng. “Àn.....” Sự bạo phát và năng lực kéo dài của anh, cho tới nay đều là thứ làm cho cô đau đầu nhất, mỗi lần không đem cô tra tấn đến chết đi sống lại thì không bỏ qua. Cô run run, thừa nhận anh kích tình tiến lên, từ hạ thể truyền đến khoái cảm mãnh liệt, làm cho cô khắc chế không được yêu kiều rên rỉ, thân mình không ngừng mềm nhũn đi, lại bị anh cường hãn kéo trở về, mông nhỏ tròn tròn của cô bị anh chống đỡ không ngừng vểnh lên trên, hình thành một tư thế hoàn mỹ, thuận tiện anh bừa bãi đưa đẩy. Anh nhìn cánh hoa của cô bị anh chen chúc mở ra, theo động tác ra vào của anh, màu sắc càng ngày càng đỏ tươi, nhanh chóng ma sát, làm cho chúng nó sừng không chịu nổi. Trong cơ thể của cô, tựa như một đóa hoa mẫu đơn nở phồng, một tầng lại một tầng cánh hoa, khi anh nặng nề đánh sâu vào nhị hoa thì, đóa hoa kia sẽ run rẩy vây lấy, quấn chặt anh, áp sát anh, chặt trát xinh đẹp bao bọc anh, chất lỏng sền sệt trong cơ thể thấm vào anh, mùi hương nồng đậm ướt át cũng theo dục vọng bùng bùng phần chân của anh mà bị khuấy đảo ra ngoài, làm cho hơi thở hoan ái bên trong càng thêm dày đặc. Tiếng thân thể va vào nhau vang dội, tiếng đàn ông thở dốc xem lẫn tiếng phụ nữ rên rỉ, sau một cú đâm vào thật mạnh của anh, cô nắm chặt nắm đấm, ai ai kêu, kẹp chặt lấy anh, cao trào quen thuộc đáng sợ bao phủ lấy cô. Dục vọng trắng kiêu của anh từ màu tím biến thành màu đỏ sẫm, trên thân thể nổi đầy gân xanh, bị cô co rút đè ép toàn bộ. Anh, cũng nhanh đến cực hạn, nhanh chóng tăng tốc độ và cường độ

chạy nước rút, kịch liệt đâm vào rút ra, thanh âm cơ bắp trên bụng dội vào cái mông trắng nõn co dãn của cô càng ngày càng vang, tiếng nước trong vắt từ hạ thể cũng có thể nghe thấy. Anh đưa tay lên phía trước, đem khuôn mặt xinh đẹp che kín nước mắt của cô quay sang đối mặt với anh, đè xuống thân mình che kín đôi môi của cô, đầu lưỡi luồn vào mút cô, nước bọt màu bạc theo nụ hôn kịch tình tới cực điểm của bọn họ rơi xuống. Động tác dưới thân anh càng lúc càng nhanh, biên độ càng lúc càng lớn, tiếp theo, sau một cái đâm vào nặng nề cuối cùng, anh để ở chỗ sâu trong cơ thể cô, nhiệt liệt bắn nhanh ra. Cơ buộc chặt, mồ hôi đầm đìa.....(anchan; *quệt mồ hôi* Cuối cùng cũng ngừng, aizz ta làm xong đoạn này phải nghỉ mất 2 tiếng để bình ổn tinh thần, tội lỗi tội lỗi) Dáng người nóng bỏng uyển chuyển, quần áo tơ tằm ôm sát cơ thể, váy ngắn đến gối hoàn mỹ vây lại, một thân màu đen dụ hoặc thần bí, càng tôn lên làn da tuyết trắng của Hứa Mạn Tuyết, xương cốt tựa như ngọc. Đem đầu tóc rối tung búi chỉnh tề lại phía sau, cô khôi phục lại bộ dáng thư ký băng sơn, xách lên cái túi LV mới nhất, lạnh lùng liếc xéo cái người tựa vào bên giường, nhìn người đàn ông mặt dày của cô. Dùng sự lãnh đạm lấn át gợi cảm, nhìn như thế nào, cũng là khí thế nhu nhược của cô. Khắc chế trong lòng nổi lên dậy sóng, thản nhiên vuốt nếp nhăn trên quần áo, cô bình tĩnh mở miệng: “Về sau, đừng tùy tiện xuất hiện ở công ty.” Lục Phi Dương tà tà nhướng mày, động tác quen thuộc này làm cho ngực cô lại lần nữa phấp phấp. “Cũng đừng lại tùy tiện sửa đổi hành trình của tôi.” Giữa trưa cô vốn cùng tổng giám đốc của DOM bàn về dự án I, nhưng là vừa ra công ty liền gặp phải tên thổ phỉ này, không nói hai lời bắt cô lên xe, trực tiếp chạy đến khách sạn. Tác phong cường thế của anh, cô rất không quen, dù sao thế giới của cô, ngoại trừ nghe theo chỉ thị của Bách Lăng Phong, những cái khác, tất cả đều do cô định đoạt. Lần đầu gặp phải đàn ông cá tính so với cô còn mạnh hơn, cô cũng chỉ có thể liên tiếp bại lui, không ngừng tuyên cáo trận địa thất thủ, từ lần trước anh tuyên bố, cô là người phụ nữ của anh, anh thật sự đã quyết định chấp hành chuyện này. Mỗi ngày, anh đều lơ đãng xuất hiện, tựa như lốc xoáy, quét đến làm cho người phải bỏ chạy, có khi là nhà anh, có khi là khách sạn gần đây, chuyện mỗi lần phải làm, chính là làm tình. Thì ra trong chuyện nam nữ, làm lâu thực sự sẽ nghiện, mỗi lần ở trên giường với anh, ban đầu cô đều phản kháng, tiếp theo bị hung hăng trấn áp, sau đó lại là phối hợp. Nhưng là, sau này cô đều cảm thấy bản thân không ngừng thống khổ, bị người đàn ông mình không yêu ôm lấy, còn người mà mình yêu thì càng ngày càng xa, dùng lý trí và đạo đức để nghĩ đều cảm thấy chuyện này thật đau khổ. Tuy rằng, mỗi một lần hoan ái, kỳ thật cô không còn nghĩ đến Bách Lăng Phong. Ngoại trừ lần đầu tiên, phụ nữ, ít hoặc nhiều đều nghĩ đến tâm thân xử nữ của mình, nhất là Hứa Mạn Tuyết cô, kỳ thật cô không phải là người phóng khoáng. Đối với người đàn ông đầu tiên của mình, tâm tình của cô rất phức tạp, cảm giác đối với Lục Phi Dương, mấy ngày này đều kịch liệt phát sinh thay đổi. Một loại biến hóa chính cô cũng không quen thuộc. Trải qua mấy ngày “Đặc huấn” dày đặc này, cô đã nhanh chóng từ một tân thủ thay đổi hoàn toàn, dưới sự dạy dỗ dạy dỗ hết lần này đến lần khác của anh, mỗi lần vào lúc giữa cuộc hoan ái, cô đều bắt giác vận vẹo vòng eo của mình phối hợp với động luật của anh. Thói quen, thật sự là một thứ rất đáng sợ, con người không thể thoát khỏi sự kìm hãm của nó, cô không hiểu, bản thân có thể vừa tàn nhẫn lại lạnh lùng cự tuyệt người khác theo đuổi, mặc kệ đối phương tiền tài quyền thế như thế nào, cô đều có thể không chớp mắt quăng đối phương đến núi tuyết, nhưng khi đối mặt với Lục Phi Dương, sự tàn nhẫn của cô hình như đã mất đi hiệu quả. Chuyện này đến tột cùng là vì sao? Là vì trong ánh mắt của anh lộ ra vẻ yêu say đắm đối với cô quá mức rõ ràng, rõ ràng đến nỗi làm cho cô mỗi lần nhìn thấy đều cảm thấy trong lòng đang run rẩy; Hay là bởi vì giọng điệu của anh mỗi khi nói chuyện với cô, mỗi lần đều giống như đang âu yếm cô, làm cho cô mềm hoá; Hay là bởi vì, cô thực sự mệt mỏi. Yêu đơn phương một người đàn ông vĩnh viễn cũng không yêu mình, kỳ thật là một chuyện rất vất vả, là một chuyện rất tuyệt vọng, hơn nữa, người đàn ông kia bây giờ còn coi trọng phụ nữ khác. Cô như đang ở trong vực sâu không ngừng thống khổ, có khi, cô cũng sẽ mệt, cũng sẽ muốn tìm một bờ vai cường tráng để dựa vào. Quan trọng nhất là, Lục Phi Dương ở một mặt nào đó, rất giống với Bách Lăng Phong, tỷ như, biểu tình nhú mày kia; Tỷ như, ngẫu nhiên cũng sẽ điên cuồng hay cáu kỉnh. Có lẽ là vậy, cũng có lẽ không phải, bởi vì Lục Phi Dương là khắc tinh của cô, cô có thể cự tuyệt tất cả đàn ông trong thiên hạ, nhưng mà không có cách cự tuyệt anh. Anh đứng dậy kéo cô đi đến bên bàn ăn, “Ăn một chút gì đi, ăn?” tiếng nói trầm thấp, khe khẽ lướt qua nơi sâu nhất trong lòng cô, cũng là nơi mềm mại nhất, khiến cho cô từng đợt run rẩy. Cô cố gắng phụng phịu, mặt không chút thay đổi, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, “Thời gian nghỉ trưa đã qua hơn một tiếng.” Ý tứ, chính là cô không có thời gian cùng anh ăn đại tiệc của Pháp vừa tiêu hao lại tốn kém kia. “Ít nhất, cũng ăn chút bánh đi.” Thật không có cách với cái tính khí quật cường kia, anh đành phải nhượng bộ, cầm lấy cái bánh sừng bò mềm mại giòn rụm lại ngon miệng được nướng vàng tươi, đưa đến. Cùng anh quần lấy nhau hơn hai giờ, cô quả thực đói đến không thể chịu nổi nữa, hơn nữa cũng biết người đàn ông này, tuy đối với lời nói của cô không dám làm trái, nhưng ở một phương diện nào đó thì lại kiên trì đến quái dị. Hơn nửa tháng

“Thân mật” ở chung với nhau, làm cho cô sâu cảm nhận được điểm này, cô đưa tay định cầm lấy, nhưng bị anh tránh đi trực tiếp đưa đến bên miệng cô. Loại động tác thân mật đút nhau ăn của người yêu này, cũng không phải là lần đầu xảy ra. Không đếm được bao nhiêu thứ hoan ái qua đi, anh hầu hạ cô hết như nữ vương, ôm cô đến ngâm nước trong bồn tắm lớn, đem toàn thân cao thấp của cô cẩn thận rửa sạch, lại đút cô ăn, anh dường như thực hưởng thụ hành vi như vậy, mà cô, sau khi đã trải qua vô số kháng nghị không có hiệu quả, liền mặc anh. Sau khi cắn lấy khối bánh thơm nồng, cô mới phát hiện bản thân thực sự đói đến cực điểm, mà anh sau đó cũng liền cắn một ngụm xuống nơi cô vừa cắn. Vì thế, vài cái bánh sừng bò trong lúc bọn họ ăn một ngụm em một ngụm chia sẻ với nhau, rất nhanh đã ăn hết. Đẩy anh ra đưa tới bên miệng một cái bánh sandwich, khẩu vị của cô không nhiều, hơn nữa vì công tác bận rộn dài hạn, làm cho cô tập thành thói quen tốc chiến tốc thắng. “Nên gọi thêm một chút bánh mì.” Anh khẽ liếm ngón tay thon dài, đôi mắt thâm thúy yên lặng nhìn cô, tựa hồ muốn nói với cô, so với ngón tay, anh càng muốn liếm cô hơn. Bên tai đột nhiên lại nóng lên, từ sau khi ở cùng một chỗ với anh, cô cảm thấy lỗ tai của mình luôn ở trong trạng thái ửng đỏ. Cúi đầu khởi động điện thoại đã bị ai đó ép buộc tắt máy, âm nhạc khởi động máy còn chưa vang lên xong, tiếng chuông điện đến liền reo. Liếc mắt nhìn dây số một cái, sắc mặt cô đột nhiên trắng bệch, nhanh tay tiếp máy, “Tổng tài.” Sắc mặt Lục Phi Dương bỗng nhiên trở nên xanh mét, nhìn người phụ nữ đang tiếp máy, tuy rằng thanh âm của cô không biến hóa gì, vẫn là tự giữ bình tĩnh, nhưng là, ngón trỏ tay trái của cô chậm rãi móc vào ngón cái. Đây là động tác nhỏ theo bản năng của cô, chỉ cần khẩn trương, sẽ như vậy, ngay cả cô cũng không phát hiện. Đối với mọi thứ của cô, anh so với cô còn quen thuộc hơn, Hứa Mạn Tuyết, đến tận cùng còn phải bao lâu, em mới có thể quên Bách Lăng Phong? Liền, thích cậu ta đến như vậy sao? “Anh định dẫn tôi đi đâu?” Tới thứ Sáu, người còn phải tăng ca thêm đến chín giờ, phỏng chừng cũng không nhiều lắm. Toàn thân cơ bắp của cô đều tỏ vẻ kháng nghị mãnh liệt với cô, lượng công việc gần đây của cô lại tăng lên. Tuy rằng nói là nói ở lại Đài Bắc xử lý nghiệp vụ công ty, nhưng dù sao cô cũng là thư ký chuyên dụng của Bách Lăng Phong, nhiều năm trôi qua như vậy, anh và cô trong lúc đó đã tập thành rất ăn ý. Tất cả công việc của anh đều do cô để ý, vẫn luôn ngăn nắp có trật tự, cho nên trừ bỏ công việc trong công ty ở Đài Bắc cô còn phải truyền đạt thông tin từ nước ngoài cho anh, còn phải xử lý hết thảy các việc vặt khác của Bách Lăng Phong. Mỗi ngày đều có một núi công tác, thân thể của cô bây giờ đã phát ra cảnh cáo, bảo vai đau nhức chính là tố cáo tốt nhất. Được rồi, nếu tình thần cực tệ, vậy về nhà tắm một cái, sau đó nằm trên giường ngủ một giấc thật say. Chính là, vừa mới ra khỏi thang máy của bãi đỗ xe, đã bị ác bá cưỡng ép. Lục Phi Dương lái xe, một bên chú ý tình hình giao thông, một bên phân tâm nhìn vành mắt đen sì của cô mà đau lòng, nếu có thể, anh thực sự hy vọng cô có thể từ chức, vừa có thể tránh đi Bách Lăng Phong, lại có thể để cho anh mỗi ngày được nhìn thấy cô, anh cũng không phải nuôi không nổi cô, nhưng là anh cũng biết, yêu cầu này, cô sẽ không đáp ứng. Được rồi, [tâm thực kinh thôn, tài thị trí giả thủ thắng chi đạo]*, ở thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, anh cũng không phải là đồ ngu ngốc. “Đến nơi em sẽ biết.” Anh cười với cô, trên khuôn mặt dương cương tràn ngập triu mến, cô nhìn thấy tim đột nhiên đập nhanh như trống, trong nháy mắt, cô phát hiện, Lục Phi Dương hình như là một người đàn ông tràn ngập mị lực. (anchan: h chị mới biết hử) Lúc trước khi cô còn chưa quen thuộc anh, cô vẫn cảm thấy Lục Phi Dương là một người đàn ông trầm mặc, ngoại trừ cặp đồng tử đen kịt có thể nhìn thấu lòng người ra, cô đối anh không có ấn tượng gì khác. Nhưng là bây giờ, quan hệ của bọn họ chuyển biến, anh nói với cô rằng anh yêu cô, muốn cô làm bạn gái của anh, tuyên bố của anh, tựa như một ngọn lửa, trực tiếp đem cô cuốn vào, bị thiêu đốt, không có một chút cơ hội giãy dụa. “Tôi một muốn chết.” Cô lạnh lùng trần thuật sự thật, “Vậy em trước ngủ đi, ngoan, đến nơi anh gọi em.” Ôn nhu nói nhỏ, một tay khống tay lái, một tay vỗ nhẹ hai má phần nộn của cô, đổi lại là một cái nhìn chăm chăm lạnh lùng của cô. Anh không ngại, cười, ấn vào một cái nút, đem chỗ ngồi của cô hạ thấp xuống một chút, để cô dễ dàng đi vào giấc ngủ. Anh như vậy, cô làm sao có thể phát giận? Hứa Mạn Tuyết có chút bất đắc dĩ nhìn anh một cái, đầu chậm rãi dựa vào ghế da xa hoa mềm mại, híp mắt, nhìn anh đang lái xe bên cạnh. Lục Phi Dương không phải loại đàn ông truyền thống, đẹp trai đến nỗi làm người ta thét chói tai, ngũ quan của anh sâu sắc trên từng góc cạnh, thô lỗ cuồng dã, lông mày nhíu xéo lên, đuôi mày nhọn, tướng số nói, đàn ông có loại lông mày này, sự nghiệp sẽ tốt lắm. Đúng vậy, xí nghiệp Phi Dương của anh từ sau khi anh tiếp nhận, thành tích nổi bật, ngoại trừ có lãnh thổ sự nghiệp ở nước Mỹ còn không ngừng mở rộng ra bên ngoài, thậm chí còn mở rộng đến đại lục Châu Âu. Trời biết, đám người da trắng kia có bao nhiêu bất mãn, nhưng là anh có biện pháp giải quyết, hơn nữa luôn luôn làm cho người ta phải lú lủi. Nhìn bộ dáng anh vững vàng không hề tay lái, có một loại khí thế bề ngênh thiên hạ (kiêu ngạo), Lamborghini số lượng có hạn mà biết bao người mơ ước, dưới tay anh, cũng ngoan ngoãn phát huy công năng lớn nhất, vững vàng lưu loát chạy băng băng. Ban đêm thứ sáu, thời gian mau tối, dòng xe trên đường cũng không giảm bớt, nhưng

mà tốc độ lại không bị giới hạn, ngoài cửa xe ánh sáng lung linh không ngừng lướt qua, cô không biết, anh muốn dẫn cô đi đâu, nhưng nhìn anh bên cạnh, cô lại cảm thấy rất an tâm. “Như thế nào vẫn nhìn anh, có phải là đột nhiên phát hiện bản thân yêu anh rồi không?” Trong lúc chờ đèn đỏ, anh đưa tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô, tay cô không giống với bàn tay của thực nữ danh môn non mềm vô cùng, trong lòng ngón tay của cô chỉ có một tầng chai mỏng, bàn tay to lớn với các khớp xương rõ ràng của anh nhẹ nhàng vuốt ve lớp chai trên tay cô, trong lòng nhu tình như nước chậm rãi chảy qua. Cô không để ý đến ý tứ giấu cốt của anh, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, có lẽ thực sự yêu thương anh, cũng không phải không phải là chuyện không tốt, ít nhất, cảm giác bây giờ rất thoải mái. Hô hấp của cô, từ từ trở nên đều đều, anh biết cô đang ngủ, chân ga thoáng thả lỏng một chút, làm cho tốc độ xe đi ổn định hơn. Anh có chút hối hận vì đêm nay chạy Lamborghini, xe này tốc độ quá nhanh, anh lo lắng làm cho bảo bối của anh không thể ngủ ngon. Đột nhiên di động bên hông rung lên phát ra tiếng, nhìn màn hình, là Triệu Tử Tích. Đeo tai nghe vào, “Nói.” Tận lực đè nén âm thanh, làm cho trợ lý lấp bắp kinh hãi, “Tổng..... Tổng tài.” “Chuyện gì?” “Tuyển đường hàng không bên Ý, ngày mai sẽ cạnh tranh đấu thầu, anh là lão đại tốt xấu cũng nên sang đây một chuyến.” Anh hiện tại đang ở Zehder nhưng là ngủ cũng ngủ không được, chuyện quan trọng như vậy, không có ông chủ ở bên, anh là lo sợ một chút có được hay không? “Không rảnh.” Nhìn cô ngủ vẻ mặt yên tĩnh, trong lòng một mảnh mềm mại. “Làm ơn, dự án đầu tư đến vài tỷ, anh mà không đến, chỉ sợ.....” “Bản kế hoạch tôi đã sớm gửi cho cậu, ở bên trong bao gồm giá đấu thầu, ngày mai cậu chỉ cần cầm bản kế hoạch đó theo là có thể.” Chuyện đơn giản như vậy mà làm không xong, căn bản không có tư cách trở thành trợ lý của Lục Phi Dương anh, anh rất hiểu Triệu Tử Tích, cuộc gọi này, chỉ là do thói quen “yêu khóc”. Nhìn thấy cô hơi nhíu mày, anh đè thấp thanh âm lại. “Nhưng là.....” Đối phương là xã hội đen, người ta có chút sợ nha. “Gia tộc Mã Leith, cậu nói với Quân Ngôn, quan sát kỹ một chút, tôi muốn làm cho hân vinh cũng không trở mình được.” Tiếng nói trầm thấp, phun ra lời nói ngoan tuyệt, đây mới là Lục Phi Dương anh, làm việc từ trước tới nay luôn cuồng vọng. Trao đổi qua lại, xe tiếp tục vững vàng chạy về phía trước. “..... Dạ.” Anh đối người tên Jerry kia có chút cảm thấy thương cảm thay, ngày nay hắc đạo không đáng sợ, chỉ sợ bạch đạo quyết tâm tàn nhẫn, Jerry như thế nào mà không có mắt, gặp phải ông chủ nhà anh? “Cứ như vậy.” Không đợi đối phương nói chuyện trực tiếp ngắt di động. Lại quay đầu nhìn giai nhân đang ngủ, vẫn như cũ ở trong mộng đẹp, cười khẽ, vén lại sợi tóc lòa xòa trên trán cô. Ai, làm sao lại thích cô như vậy? Vấn đề này suốt tám năm cho đến giờ vẫn cứ lặp đi lặp lại xoay quanh trong lòng anh, nhưng mỗi lần đều không tìm được đáp án. Cô là người phụ nữ rất kỳ quặc lại dị thường quật cường, tám năm nay, trong mắt cô chỉ có một mình Bách Lăng Phong, không hề chứa bất luận kẻ nào. Anh cũng từng nghĩ tới, buông tha cho cô, để cô theo đuổi đoạn tình yêu thâm kín kia, nhưng là mỗi lần nhìn thấy cô khổ cực, tim của anh lại co rút đau đớn, sự lo lắng trong mắt cô là thần nhiên nhưng dưới bầu trời của anh lại là mưa tuyết. Đấu tranh, đau khổ bồi hồi giữa việc yêu hay không yêu, sau đó dưới một nụ cười yếu ớt lơ đãng của cô, tim anh đập như điên, hoàn toàn hiểu được, Lục Phi Dương anh cả đời này, chính là trúng độc của Hứa Mạn Tuyết cô, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng giày vò đến đau đớn cực hạn, ôn nhu hết như một con dao nhỏ, dưới nụ cười yếu ớt ấy có thể giết người trong vô hình, anh cũng biết là trốn không được. Cô canh giữ ở bên Bách Lăng Phong liền cảm thấy thỏa mãn, mà anh nhìn thấy cô thỏa mãn, nỗi đau trong lòng cũng sẽ biến mất. Đây chắc là anh có tâm lý thích bị ngược. Chỉ cần cô hạnh phúc, anh như thế nào cũng được, sau này khi gặp cô, anh mới phát hiện, thì ra bản thân lại có thể yêu hèn mọn như vậy, không cầu lợi như vậy. (anchan: ai nói anh yêu hèn mọn, anh như vậy là yêu cao thượng đấy) Không cầu lợi mới gặp quỷ, mỗi lần thấy cô khoác tay Bách Lăng Phong, khi tham dự các loại yến hội, cái loại vui vẻ tươi cười thần nhiên kia, làm cho trong lòng anh dường như đang bị dội axit mạnh. Nhưng là vì anh tự coi thường mình, tự làm tự chịu, chỉ cần Hứa Mạn Tuyết cô xuất hiện ở nơi nào, không cần biết có Bách Lăng Phong hay không, anh cũng nhất định sẽ xuất hiện, có khi không thấy được cô, anh thậm chí còn lấy việc công làm việc tư tự tạo cơ hội gặp mặt cho bọn họ. Nhưng trong mắt cô cho tới bây giờ đều không có anh, đối với cô mà nói, anh vẫn là không tồn tại, quen biết tám năm, số lần bọn họ trò chuyện trong lúc đó, cũng không bằng mười mấy ngày nay, việc này xem như bị ai hay là buồn cười? Ai có thể tưởng tượng được, Lục Phi Dương cuồng ngạo tự đại, trong tình yêu thì ra lại đáng thương và đáng buồn như thế. Trong lòng thở dài, đi qua ngã rẽ, anh mở đèn xin đường bên trái, cẩn thận lại vững vàng rẽ ngoặt, chạy đến vùng núi. Bóng đêm yên tĩnh như nước vây quanh bọn họ, anh hồi tưởng đến tám năm yên lặng chờ đợi, lại nhìn cô yên ắng nằm bên cạnh anh, cảm giác dường như đã trải qua mấy kiếp. *** Chú thích:* Câu nói của Lục Phi Dương:[tâm thực kinh thôn, tài thị trí giả thủ thắng chi đạo]Nghĩa:Từng bước xâm chiếm từ từ nuốt chửng, mới là người thông minh hướng về con đường thắng lợi

6. Chương 6

Bàn tay to lớn vỗ nhẹ hai bên gò má, đánh thức cô đang ngủ say, hết như đã lâu không có một giấc ngủ yên ổn như vậy, cô từ từ mở mắt, vẫn mang theo vài phần buồn ngủ trong đôi mắt trong suốt có một chút biếng nhác, Lục Phi Dương nhìn thấy một trận khó nhin, ôm lấy cô hung hăng hôn một phen, mới không cam lòng buông cô đang thở hổn hển ra.

“Anh.....” Cô kiều mỹ mắt đẹp tròng lên oán trách, vừa tỉnh dậy liền được kích hôn hầu hạ, cô tiêu thụ không nổi, đưa tay định đẩy anh ra. “Được rồi, ngoan, đừng tức giận, àn?” Ngón tay thô ráp của anh vuốt ve cánh môi bị hôn sưng đỏ, nơi đó trơn bóng mọng nước làm cho tâm anh một trận rung động dữ dội, sợ thiên hạ yêu kiều thực sự tức giận, anh vội vàng chỉ lên đỉnh đầu, dời đi sự chú ý của cô, “Xem!”

Cô ngẩng đầu vừa thấy, hô hấp ngừng lại trong giây lát. Sao giăng đầy trời hết như kim cương lóe sáng, thoải mái làm càn trên bầu trời, vừa nghịch ngợm lại bừa bãi, chớp đôi mắt trong suốt phát sáng. Thật giống như chúng nó vừa mới nhảy vào trong ngân hà, thống khoái làm sạch một phen, sau đó một thân sáng khoái sạch sẽ khiêu vũ ở trên bầu trời, xinh đẹp đến cực điểm. (anchan: chả biết tác giả miêu tả làm sao, ta edit tới lui mà cũng chả hữu)

“Đây là.....” Cảnh trí trước mắt tuyệt mỹ như vậy làm cho cô nói không nên lời, thậm chí ngay cả hô hấp cũng quên.

“Trạm ngắm sao tư nhân của chúng ta.” Anh khó có được tính trẻ con cười, cùng cô nằm ở trên ghế, nắm tay cô, chỉ cho cô xem các chòm sao trên bầu trời.

Nóc xe đã bị anh đẩy ra, hiện tại bọn họ nằm dưới bầu trời đầy sao, hôm nay, khó có được trời quang, trên bầu trời có rất nhiều sao cũng rất nỗ lực cố gắng phát sáng.

“Nơi này, thực yên tĩnh.” Tối thứ sáu, hơn nữa không khí tốt như vậy, không có khả năng không ai đến ngắm sao đi? Nhưng là bốn phía ngoại trừ tiếng côn trùng kêu vang, mọi thứ đều thực yên tĩnh. Điểm này có chút không bình thường.

Lục Phi Dương cười cười, nắm tay cô thật chặt, “Không ai quấy rầy, không phải là rất tốt sao, đây là bầu trời sao duy nhất thuộc về hai chúng ta.”

Đương nhiên không có người khác, vài năm trước, anh mua nơi này, đó là sản nghiệp tư nhân, chỗ của bọn họ bây giờ là một mảng đất trống rộng lớn, đều là thuộc về anh, người khác làm sao có thể đi vào, chuẩn bị lâu như vậy, rốt cục cũng có cơ hội, có thể đem cảnh đẹp này đến trước mắt cô.

Hứa Mạn Tuyết vốn không phải là người có lòng hiếu kỳ, nếu anh thần thần bí bí, cô cũng lười truy vấn. Chỉ mở to mắt, nhìn ngân hà xinh đẹp, không biết anh làm sao tìm được chỗ này, Đài Bắc ô nhiễm nghiêm trọng như vậy, có thể nhìn thấy bầu trời trong như vậy, không phải là một chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, nhìn thấy những chòm sao xinh đẹp thật làm cho người ta muốn khóc, bất giác, cô lại nhớ đến chuyện xa xưa.

Mới trước đây, cô có một nguyện vọng, đó là có thể nằm dưới bầu trời đầy sao xinh đẹp, có thể đếm xem bầu trời có bao nhiêu vì sao, nguyện vọng thật ngây thơ, thật ngốc, đó là chuyện bao lâu trước kia? Lúc đó cô, còn rất nhỏ rất nhỏ, vì nhỏ nên rất thích mơ mộng.

Lúc đó, người cha yêu quý của cô vẫn còn sống, trong đáy mắt cô nổi lên chua xót, nhớ rõ trước đây, cô thích nhất là nằm trong lòng cha, quần quít lấy cha bảo người hái sao trên trời xuống cho cô.

Thật là khờ, thử hỏi, trên đời này ai có thể hái sao?

“Anh có thứ này tặng cho em.” Người đàn ông bên cạnh đột nhiên cắt đứt hồi ức của cô.

Cô yên lặng nhìn bầu trời sao kia, thần nhiên mở miệng: “Không cần” Cô đã qua cái tuổi còn yêu thích quà tặng, hơn nữa đến bây giờ, cũng hiểu được, cái gọi là quà tặng, đều là âm mưu giả dối, không phải gạt chính mình thì chính là bị người khác lừa.

“Em nhắm mắt lại.” Anh chống đỡ thân thể, cười nhìn cô.

Cô không thèm để ý đến anh, nhưng là, Chuyện Lục Phi Dương muốn làm, ai cũng đều không ngăn được, anh đưa tay che mắt cô.

“Lục Phi Dương, anh mấy tuổi, còn chơi.....” Lời trách cứ, bỗng nhiên gián đoạn. Trước mắt cô xuất hiện một chuỗi vòng tay kim cương lóe sáng như sao. Bày ra từng viên kim cương trong suốt xinh đẹp, tinh khiết tự nhiên, không trải qua gia công chế tác gì, cũng không ngu ngốc cố ý cắt thành hình ngôi sao, chỉ là một xâu chuỗi đơn giản.

Dưới bầu trời sao, lóe lên, hệt như những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời kia rơi xuống thế gian, hình thành một chuỗi vòng tay xinh đẹp.

“Thực sự hái sao cho em, anh không làm được.” Anh cười, trong mắt tràn ngập thương tiếc cùng yêu thương, “Nhưng mà, anh có thể cho em sao của Địa Cầu.”

Lòng của cô, đột nhiên bị một trận sóng triều ấm áp mãnh liệt bao phủ lấy, không thể phản ứng, chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh.

Lúc năm tuổi, sau khi nghe cha kể chuyện công chúa bạch tuyết xong, cô thật ngốc đặt bút viết lên giấy, hy vọng có một ngày, có thể tìm được một hoàng tử hái sao tặng cho tôi.

Kết quả, hai mươi năm sau, có một người đàn ông đưa cho cô một chuỗi vòng tay kim cương, nói với cô rằng, đây là sao trên địa cầu mà anh hái cho cô.

Làm sao bây giờ, cha ơi, giờ khắc này, con hình như thực sự đã bị người đàn ông này làm cho cảm động.

“Nếu kim cương có thể làm cho em cảm động như vậy, vậy về sau mỗi ngày anh đều tặng em một viên.” Không nỡ nhìn thấy đôi mắt ngập nước của cô, cho dù, đó là vì anh cảm động cũng làm ngực anh co rút đau đớn. Anh kéo tay cô qua, cẩn thận đeo vòng tay vào cho cô, kim cương trong suốt trên cổ tay tuyệt trắng của cô lóe lóa tỏa sáng, “Như vậy, là mỗi ngày em đều có thể nhìn thấy sao.”

Cô tinh tế vuốt nhẹ lên góc cạnh bên ngoài của kim cương, cô chưa bao giờ nhận quà mà đàn ông tặng ỉn, mặc kệ là nó quý giá hay đẹp đẽ cỡ nào, nhưng hôm nay, vào đêm nay, cô phát hiện bản thân không thể cự tuyệt anh.

“Àn, em muốn cảm ơn anh như thế nào?” Con người đen gắt gao nhìn chằm chằm cô, nửa thật nửa đùa nói.

Cô nhìn khuôn mặt nam tính kia, cắn cắn môi, vẻ mặt khó xử, cô không biết nên cảm ơn anh như thế nào, dù sao từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng nhận quà của người khác tặng cho.

“Được rồi, được rồi.” Thấy bộ dáng cô khó xử đáng thương, làm cho lòng anh mềm nhũn, “Anh đùa em thôi.” Người phụ nữ này, dưới lớp vỏ bọc băng sơn, kỳ thật là một cô gái yếu đuối, muốn được người yêu thương, cũng khát vọng được người ưa thích, chỉ là đã lâu cô không để ý đến, lâu đến nỗi cô đã buông tha cho chờ đợi.

Cô nghiêng người, hôn nhanh lên mặt anh một cái, “Cảm ơn anh.” Khuôn mặt ửng hồng, vệt vàng xoay người sang chỗ khác, trái tim đập vừa nhanh vừa vội.

Lục Phi Dương ngây ngẩn cả người, chỉ là một cái hôn lên má nhẹ đến không thể nhẹ hơn được nữa, lại làm cho anh ngay cả hô hấp dường như đình chỉ, nhìn cái lưng mảnh khảnh của cô, nói không ra lời.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, người mà anh đau khổ yêu tám năm Hứa Mạn Tuyết, đêm nay, chủ động hôn anh.

Mừng như điên hệt như nước ấm phá vỡ tầng băng, nháy mắt tràn đầy tim anh, khuôn mặt cương nghị mang theo tươi cười thỏa mãn, đưa tay ôm cô vào lòng.

Cô gái nhỏ không được tự nhiên tới cực điểm then thừng đến đến chết kia không thuận theo giấy dựa, anh không để ý tới sự chống cự vô ích kia của cô, trực tiếp đem cô ôm vào trong lòng, cúi đầu gọi tên của cô: “Tuyết nhi.”

Sức lực so với anh thì không bằng, lại không có thể đối diện anh, cô đành phải đem khuôn mặt xấu hổ ửng hồng vui thật sâu vào trong bờ ngực rộng lớn của anh, lỗ tai gần sát trái tim anh, nghe thấy tiếng tim đập hữu lực của anh.

Cô cũng không biết bản thân đã xảy ra chuyện gì, có thể là do không khí vừa rồi rất tốt, cũng có lẽ là do anh đêm nay, thực sự làm cho cô cảm động, khiến cho cô làm ra chuyện tình lớn mật như vậy.

Kỳ thật mà nói, bọn họ đều đã lên giường, cái gì nên làm không nên làm, đều đã làm hết, nụ hôn lên má ngây thơ như vậy, thật sự mà nói là xem như trẻ con, căn bản là không đáng nhìn, nhưng không biết vì sao, cô vẫn cảm thấy thật xấu hổ.

Tựa hồ, nụ hôn vừa rồi, không chỉ là cái hôn, còn tồn tại những thứ khác.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, chỉ là đơn thuần vuốt ve, không xen lẫn nhục dục, chỉ cần ôm cô vào trong ngực như vậy, anh cũng đã thỏa mãn, “Tuyệt nhiên, lần sau chúng ta đi New Zealand ngắm sao được không?” Nơi đó, có bầu trời sao đẹp nhất thế giới, cùng người mà anh yêu thương nhất thưởng thức thứ đẹp nhất tốt nhất, là một chuyện hạnh phúc cỡ nào.

“..... Ân.” Cô nghe tiếng tim đập của anh, vững vàng cường tráng, một chút một chút, làm cho cảm xúc khẩn trương của cô chậm rãi trầm tĩnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn ở trước ngực của anh nhẹ nhàng cọ dụi, sau đó cơn buồn ngủ như thủy triều vọt tới vậy khôn, cô nhắm mắt lại, ngủ mất.

Cúi đầu nhìn nụ cười yếu ớt còn vương lại bên môi cô, bất giác, anh cũng cười theo. Rốt cục cô cũng vì anh mà cười, Hứa Mạn Tuyết, em có biết không biết, vì nụ cười này của em, nếu là muốn mạng của anh, anh cũng bằng lòng.

Em bây giờ, có còn muốn một người có thể dùng cả sinh mệnh đến yêu em không? Anh, có thể chứ?

Sau đêm cùng ngắm sao, có một thứ gì đó giữa bọn họ đang thay đổi, không tiếng động, lại tồn tại rất chân thật, Hứa Mạn Tuyết, cũng không kháng cự anh như trước kia.

Mỗi ngày anh đều lái xe đưa cô đi làm, đón cô tan tầm, cùng nhau trở lại phòng trọ nhỏ của cô. Anh sẽ vì cô chuẩn bị một bàn mỹ thực, dứt cô ăn no, sau khi ăn xong, anh sẽ mang theo laptop ngồi trên sofa xem thị trường chứng khoán, mà Hứa Mạn Tuyết sẽ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh, xem tivi cùng anh.

Loại không khí ấm áp này, mỗi lần đều làm cho anh cảm thấy thỏa mãn, phòng của cô rất nhỏ, so với căn nhà xa hoa anh mua ở nội thành có thiết bị đầy đủ thật sự là kém nhiều lắm, thế nhưng ở nơi này của cô, anh có một loại cảm giác thỏa mãn mãnh liệt, chỉ cần nơi nào có cô, cho dù là địa ngục, anh cũng sẵn lòng đi theo.

Anh luôn xem công việc như mạng, lần đầu cảm thấy nhiều công việc là một loại trói buộc, nhưng mà ai bảo anh là một ông chủ vô trách nhiệm cơ chứ, tự mình chạy đến Đài Loan, đem một đồng giấy tờ quảng cáo cho trợ lý, may mắn, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, lúc này laptop phát huy công năng rất lớn, Anh không cần phải ở trong văn phòng cũng có thể xử lý công việc, hơn nữa, sự nghiệp quan trọng anh cũng sẽ không thực sự mặc kệ bỏ lại công ty.

Ban ngày anh về nhà của mình mở hội nghị qua webcam với các nhân viên, xử lý các văn kiện và hợp đồng quan trọng. Cho dù anh không ngồi trong văn phòng của Newyork, đám người ở xí nghiệp Phi dương vẫn tiếp tục chăm chỉ làm việc báo cáo công trạng và hợp đồng thường xuyên, giá cổ phiếu tăng làm ấy lão già trong ban giám đốc cả ngày mừng rỡ, không dám dãi dòng với anh.

Anh bình thường sẽ không để cho công việc chiếm nhiều thời gian ở chung với cô, trên cơ bản một giờ sau, anh sẽ ôm cái người phụ nữ đang buồn ngủ ngồi trước TV kia cùng nhau đi tắm đến thơm ngào ngạt, sau đó lại, để cô cho dục vọng của anh ăn no.

Cuộc sống như vậy, thật sự là làm cho người ta say mê, một ngày lại một ngày, tỉnh lại bên cạnh người phụ nữ mà mình yêu thương, nhìn vẻ mặt yên tĩnh của cô khi ngủ, anh liền cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác hạnh phúc ngọt ngào đến ê ẩm.

Anh tin tưởng, anh bây giờ, đối với cô mà nói, đã khác xưa, đây, là một bắt đầu tốt đẹp.

Nghĩ đến tối nay cùng cô đi xem phim, anh liền cảm thấy tâm tình trở nên đặc biệt tốt, rốt cục, trong lúc bọn họ ở chung, càng ngày càng giống người yêu nhau, đưa cô đến nơi đó, quả nhiên là không sai.

“Tổng tài đại nhân, anh bao lâu nữa mới về Newyork, tôi.....” Triệu Tử Tích ở bên kia đáng thương kêu, vẫn như mọi khi. “Nói thừa.” Anh không kiên nhẫn ngắt lời Triệu Tử Tích, “Nấu cháo phải chú ý cái gì?”

“..... A?” Đang nói đến cái đề tài gì vậy?

“Nói mau.” Lục Phi Dương thúc giục, gần đây dạ dày Tuyết nhi không được tốt, ăn cháo có thể dạ dày sẽ đỡ hơn, anh định sáng mai nấu cháo cho cô ăn, hôm nay phải tập nấu ở nhà trước.

“Ân, phải chú ý lửa, trước nấu lửa lớn sau đó lại chuyển sang lửa nhỏ hầm trong vòng 30 phút, như vậy cháo sẽ càng thơm ngon hơn. Đúng rồi, đây nắp nồi hầm bằng lửa nhỏ 20 phút, sau đó khuấy liên tục thêm 10 phút, mãi cho đến khi cháo sền sệt, nấu như vậy hạt gạo sẽ nở đều mềm mại lại thơm.” (anchan: viết chỉ cho nó văn vẻ như vậy thì cứ bắt nồi cơm điện lên đổ vào 1 đồng nước với 1 lon gạo khi nào nồi cơm nhảy nút là có cháo, mọi người thông cảm ta là vua lưỡi mà ^^!)

Đừng hỏi anh vì sao Triệu Tử Tích đường đường là thạc sĩ tài chính của Havard lại có nghiên cứu sâu sắc về việc nấu cháo như vậy, nếu bạn có một nữ vương siêu cấp bá đạo lại cộng thêm là bà chị kén chọn, từ nhỏ thì sinh sống dưới thâm uy của cô ta, mà bà chị này còn vì thỏa mãn ham muốn ăn uống của mình mà dụng quyền ghi danh cho bạn vào lớp nấu ăn, bạn có thể cảm nhận được lịch sử trường thành hết sức huyết lệ và chua xót của Triệu Tử Tích.

Càng không có thiên lý là, ông chủ anh minh thần võ phong thái bất phàm của anh, thế nhưng cũng chỉ nhìn vào tài năng này của anh, ô..... Không có thiên lý!

“Ân.” Lục Phi Dương nghe xong trọng điểm, chuẩn bị gác điện thoại.

“Tổng tài, anh còn muốn ở Đài Loan thêm bao lâu, có biết lão tổng tài một ngày gọi cho tôi biết bao nhiêu cú điện thoại không? Lão đại anh tốt xấu gì cũng nhận điện thoại của người kia đi, để ông ấy nói chuyện với anh, đừng có mỗi ngày ba bữa cộng thêm ăn khuya đều điện đến chỗ tôi tìm người.” Một hơi đem toàn bộ chuyện đau khổ mấy ngày nay nói hết ra, “Bây giờ các công ty chi nhánh vào thứ hai cứ đem báo cáo tháng đến đây, công việc nhiều muốn chết, không có anh trở về trấn thủ, tôi thực sự không được.”

Anh mỗi ngày tăng ca đến hai ba giờ, đã liên tục hai tháng, về nhà còn còn bị bà chị đánh, nói anh bởi vì công tác mà để cho cô ăn thức ăn của heo, hai bên liên tục công kích, nếu còn như vậy, anh hoài nghi mình chính là người tài bị trời đổ kị.

“Cuối năm nay cho cậu tiền thưởng cả một năm.” Thản nhiên một câu cắt đứt trận thao thao bất tuyệt của cậu ta.

Trong đầu nhanh chóng tính ra một con số làm cho hai mắt anh tỏa sáng, Nhưng mà..... “Ân, cái kia, công ty hàng không Zehder.....” “Còn có thời gian nghỉ nửa tháng.”

“Ông chủ, ngài cứ yên tâm ở Đài Loan ăn ngon ngủ ngon chơi vui vẻ, những việc nặng nhọc này cứ giao cho tôi, tiểu nhân nhất định vì ngài cúc cung tận tụy, chết không từ nan.” Thanh âm nịnh nọt nghe được làm cho người da gà rơi đầy đất.

Lục Phi Dương trực tiếp ngắt điện thoại, không để ý đến cái người thích vuốt mông ngựa kia. Ân, trước vội gạo chuẩn bị nấu cháo đi. Còn chưa bắt đầu động tác, di động lại vang, cau mày, nhìn màn hình, là Nhậm Hạo Đông.

“Alo.” “Là tớ.” “Ân.” “Cậu đã đấu thầu được đường hàng không mới của Ý rồi phải không?”

“Ân.” Chuyện này một tháng trước đã xử lý tốt, không phải là chuyện mới đây. “Jerry, thực rất tức giận.” “Tớ biết.” Hai tháng nay, Jerry Mã Leith cứ đi không ít tay chân muốn giáo huấn anh. Nhưng Lục Phi Dương anh là ai, dễ dàng bị người đối phó như vậy, vốn là anh ở Đài Loan thấy có chút nhàm chán, vừa vặn lấy hấn đến giúp anh giải buồn, đáng tiếc, gã đàn ông kia thật không có mắt.....

“Cậu làm như vậy, rất nguy hiểm.” Đây mới là mục đích Nhậm Hạo Đông gọi điện thoại đến.

“Càng nguy hiểm, phần thắng càng lớn.” Vốn định cùng Jerry chơi trò mèo vờn chuột một chút, anh cũng không để ý, coi như hoạt động giãn gân cốt cũng được, đáng tiếc, mấy ngày hôm trước lúc anh đón Hứa Mạn Tuyết tan tâm, phát hiện Jerry thế nhưng lại suy nghĩ muốn động đến Hứa Mạn Tuyết, phái người chạy xe đụng bọn họ.

Đáng tiếc, bọn họ xiếc xe đạp và xe đều yêu cầu gia tốc rất lớn, Lục Phi Dương anh thích xe, phải là loại đặc biệt nhanh, thời gian gia tốc của một trăm km là 3 phút lẻ hai giây cực kỳ ung dung đá rớt đám theo

đuôi.

Nhưng mà, tính nhẫn nại của anh cũng đã dùng hết, làm thương tổn anh, không sao cả, nhưng một khi muốn thương tổn Hứa Mạn Tuyết, anh tuyệt không cho phép! Cái trò chơi này thì chỉ chơi đến ngày đó thôi.

“Cậu như vậy là không chừa đường lui, rất dễ bị phản đòn.” Nhậm Hạo Đông rất hiểu cách làm của người trong hắc đạo, nếu lúc ban đầu Lục Phi Dương đoạt lấy chuyện làm ăn mà Jerry muốn, làm cho hắn cảm tức như vậy chuyện kế tiếp Lục Phi Dương làm, căn bản là trực tiếp chống lại hắn.

“Yên tâm, thời gian sau này Mã Leith sẽ hối hận vì đã chọc tới tới.” Lục Phi Dương anh làm việc cho tới bây giờ đều chuẩn bị rất vẹn toàn, lúc trước cạnh tranh hợp đồng với gia tộc Mã Leith, cũng đã thu thập hết thấy những hành động phạm pháp của Jerry, cũng đủ để hắn đi ăn cơm tù, ăn một trăm năm còn dư.

Nếu Jerry tự mình thức thời, mọi người đều bình an vô sự, nhưng là người nào đó không biết cái gì gọi là hết hy vọng, như vậy anh cũng không cần phải lưu tình, trực tiếp đem tư liệu này đưa cho đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Jerry, cũng là em họ của hắn, Ater.

Ater là người thông minh, nhân lúc cảnh sát Ý đến cần quét hắc đạo, đem tư liệu giao cho cảnh sát, cho nên mấy ngày nay Jerry không có tâm tư đến tìm anh gây phiền toái, thời gian của anh cũng nhẹ nhàng không ít.

“Cậu vẫn là ít rước lấy phiền toái đi.” Nhậm Hạo Đông rất hiểu gia tộc Mã Leith, tất cả đều là một đám lòng lang dạ sói, lần này Jerry gặp phải chuyện lớn như vậy, chỉ sợ sẽ có hậu hoạn.

“Àn.” Anh biết bạn tốt lo lắng, mà Lục Phi Dương cũng không phải cái loại người cao ngạo tự đại đến mù quáng, tất cả anh đều phòng bị thỏa đáng, dù sao anh không để cho Hứa Mạn Tuyết gặp phải một chút nguy hiểm.

“Trong lòng cậu tự hiểu là được.” Nhậm Hạo Đông Trực tiếp ngắt điện thoại.

Di động còn chưa buông xuống, lại truyền đến thanh âm tin nhắn, mở ra liền thấy, dĩ nhiên là Hứa Mạn Tuyết.

“Tôi đêm nay có việc, không đi xem phim với anh, ăn cơm trước đi, không cần chờ tôi.” Bốn câu nói vô cùng đơn giản, nhìn như sẵn sốc, nhưng là cái gì cũng không có.

Lục Phi Dương nắm di động thật chặt trong tay, nhanh chóng quay số điện thoại, “Uy, là tớ.”

“Bách Lăng Phong ở nơi nào?”

Sau khi nhận được đáp án, anh nắm chặt di động, hô hấp trở nên vừa trầm lại nặng, sau một lúc lâu, đưa tay cầm lấy di động hung hăng quăng xuống cửa sổ sát đất, trong nháy mắt, đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại những mảnh thủy tinh vỡ vụn và cái điện thoại nát như tương đã từng là thứ rất đắt tiền.

“Chị Hứa, đây là hợp đồng của Đại Xa, bộ phận nghiệp vụ nói muốn chờ tổng tài cho chỉ thị.”

“Àn, đặt lên bàn.” Hứa Mạn Tuyết chỉ vào hai chồng hồ sơ cao như núi, “Những cái này đã xử lý xong.”

Thời gian bận rộn trôi qua rất nhanh, nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ tan tầm, Hứa Mạn Tuyết sau khi xử lý bằng báo cáo tài vụ công ty Châu Á xong, lơ đãng nhìn cái vòng trang sức lóe sáng trên cổ tay, lâm vào trầm tư.

Một tháng gần đây, cô ít tăng ca hơn, cô trước mắt không muốn tất cả mọi người đều biết, đều do cái tên thổ phỉ bá đạo kia, mỗi ngày thời gian vừa đến, liền liên mạng gọi điện thoại đến thúc giục, nếu muộn một chút, anh thậm chí tuyên bố muốn đích thân đi bắt người, cô nếu để anh tìm được thì đừng trách. Lục Phi Dương và Bách Lăng Phong là bạn thân, cả công ty từ trên xuống dưới ai không biết anh? Hơn nữa anh trời sinh chính là tiêu điểm, đứng ở chỗ nào, đều cảm thấy tồn tại siêu cường, làm cho người ta không muốn chú ý cũng không được.

Chuyện của cô và anh, cô trước mắt không muốn tất cả mọi người đều biết, cũng không phải để ý cái nhìn của người khác, mà là bởi vì hiện tại cô còn chưa hiểu được tình cảm mình dành cho anh là như thế nào.

Cô biết, bản thân đối với anh, có chút động tâm, động tâm vì anh đối xử tốt với cô, động tâm vì anh yêu cô. Đúng vậy, anh yêu cô, điểm ấy cô cho tới hôm nay cũng không hề hoài nghi. Nếu có một người đàn ông vì bạn, có thể học nấu cơm vào phòng bếp, không phải bởi vì thích thì là vì cái gì? Anh đối với cô cực kỳ săn sóc, vô cùng cẩn thận lại cũng chiều hết mực. Làm chuyện gì đều vì cô suy nghĩ, ngay cả một cái nhăn mày của cô, anh cũng hiểu được là cô đang nghĩ cái gì.

Một người đàn ông, đối với một người phụ nữ hiểu biết như vậy, trừ bỏ dụng tâm ra, cô thật không nghĩ ra được lý do khác.

Nhưng là, hiện tại nghĩ đến Bách Lăng Phong, lòng của cô vẫn là một trận co rút đau đớn, cái loại co rút đau đớn này, cô rất rõ, bản thân vẫn còn yêu anh như vậy, vậy Lục Phi Dương đối với cô mà nói, lại là tồn tại như thế nào?

Trải qua mấy tháng ở chung, Lục Phi Dương đối với cô mà nói, không hề là một người xa lạ. Cảm tình anh đối với cô, trong cuộc sống hàng ngày biểu lộ không sót. Tuy rằng cô đến bây giờ cũng không có suy nghĩ cẩn thận, anh là khi nào và nguyên nhân vì sao yêu thương cô, Nhưng mà, cô đã chậm rãi tin tình cảm mà anh dành cho cô.

Một người đàn ông, nhất là đàn ông trời sinh đã có số mệnh tốt, thế nhưng lại vì cô mua một đồng lớn sách dạy nấu ăn, học nấu cơm, mỗi ngày đều chuẩn bị một bàn đồ ăn cho cô, tất cả đều là món cô thích ăn, thử hỏi trên đời này có được mấy người, nguyện ý vì một người phụ nữ làm đến tình trạng này? Đặc biệt Lục Phi Dương lại là dạng đàn ông khí khái mười phần.

Nhưng là, anh làm được. Vì cô, anh làm ra vẻ không để ý tới công ty ở Mỹ, ở lại Đài Loan với cô, mà cô biết Lục gia ở Đài Loan không có công việc, cơ sở của Lục gia, đều ở Âu Mỹ. Mỗi tối, dựa vào tiếng điện thoại vang không ngừng cùng với bản Fax, là có thể biết, kỳ thật công việc của anh thực sự rất nhiều, nhưng anh lại không thêm quan tâm, bỏ xuống tất cả, cũng chỉ là vì muốn ở cạnh cô.

Mỗi đêm, ngồi bên cạnh anh, nhìn anh lưu loát giải quyết công việc quan trọng trong công ty, chuyện làm ăn trên trăm triệu giải quyết trong nháy mắt, cái bộ dáng toàn bộ nắm trong tay, cực kỳ mê người.

Cô hình như càng ngày càng chú ý đến mị lực độc đáo của Lục Phi Dương, cũng hiểu được, vì sao có một đồng danh viện thực nữ vì anh điên cuồng, ai lại không thích loại đàn ông trời sinh khí thế vương giả, quả quyết kiên nghị, xử lý sự tình tuyệt không dây dưa.

Ngồi cùng anh trên sofa, cô xem tivi bên trong vui cười tức giận mắng, anh làm công việc của anh, kỳ thật cô cũng muốn mang công việc về nhà, nhưng là cái người đàn ông kia không cho phép, anh kiên quyết không cho phép cô đem công việc mang về nhà làm.

Sau khi trải qua tranh chấp, cô phát hiện người đàn ông này rất cường thế và cố chấp, cô hoàn toàn không phải là đối thủ, được rồi, không làm thì không làm. Vì thế dưới sự ban tặng của anh, hiện tại cô đối loại phim thần tượng máu chó của Đài Loan am hiểu vô cùng sâu sắc.

Vừa nghĩ, một bên đưa tay dọn sạch trên bàn, không đến 1 phút, gỗ thô trên bàn sạch sẽ vô cùng, chuẩn bị đến công ty đối tác một chuyến.

Vừa ra khỏi thang máy, điện thoại của cô vang lên, âm nhạc quen thuộc kia, làm toàn thân cô nháy mắt trở nên cứng ngắc, tay nhỏ dường như run rẩy lấy ra di động, nhận cuộc gọi.

“Tổng tài.” Tốt lắm, thanh âm vững vàng không có một tia dao động.

“Ngày mai anh đến Đài Loan.”

“Dạ.” Ngắn ngủi ba câu, anh ngắt máy, mà cô, tâm lại rối loạn.

Anh muốn đến Đài Loan, thật không bắt ngờ, lần trước sau khi gặp qua Hạ Di Hàng, số lần Bách Lăng Phong trở về Đài Loan có vẻ thường xuyên hơn, có lúc anh nói cho cô biết, có khi cũng không nói.

Tựa như hôm nay, anh điện thoại cho cô, cô thực hiểu được ý tứ của anh, chính là bảo cô đem văn kiện cần xử lý đưa chỗ ở của anh.

Cô cầm di động, nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Lục Phi Dương, sau đó, xoay người, đi đến bãi đỗ xe. Từ lúc sống chung với anh, cô trên cơ bản không tự mình lái xe, vừa vặn có thể đem xe đưa đến xưởng bảo dưỡng, ngày hôm qua vừa lấy về.

Đẩy cửa lớn ra, xa xa cô nhìn thấy thân ảnh của Hạ Di Hàng, thật hoạt bát năng động, thật thanh tú.

Hạ Di Hàng kỳ thật không được tính là mỹ nữ, nhưng mà cô ấy có một cỗ khí chất đặc thù, người nhìn thấy đặc biệt thoải mái, tình yêu, kỳ thật có đôi khi không quan hệ với tướng mạo. Cô thực hiểu rõ đạo lý này.

Không tự giác thắng xe lại, giảm tốc độ xe, chuyện thắng trước Hạ Di Hàng bị giáng chức đến phòng kế hoạch, cô rất rõ ràng, chuyện này, kỳ thật nói đến cùng, là do cô một tay cố ý tạo thành.

Bình thường văn kiện trình lên Bách Lăng Phong, đều đã trải qua tay cô trước, xác nhận không có chỗ sơ xuất, cô mới có thể đưa cho anh. Nhưng là ngày đó, cô cầm văn kiện bộ phận nghiệp vụ đưa lên đến, phát hiện một lỗi tương đối nhỏ nhưng hậu quả không nhẹ, mặt sau văn kiện kí tên là Hạ Di Hàng.

Sau đó, cô lần đầu tiên trong cuộc cuộc đời biết đến tư lợi, cô cũng không trả văn kiện kia lại, mà là trực tiếp giao cho Bách Lăng Phong.

Sự tình, như cô dự đoán, Hạ Di Hàng từ phó phòng bộ phận nghiệp vụ bị giáng chức xuống làm nhân viên bình thường ở phòng kế hoạch.

Phụ nữ khi ghen tỵ, thực sự rất đáng sợ, cô cười khổ một chút, nghĩ đến Bách Lăng Phong khi đem thông báo đồng ý đưa cho cô, dưới cái liếc mắt phức tạp kia, cô đã biết, kỳ thật tâm tư của cô, không giấu diếm được anh.

Luôn luôn tự xưng là bình tĩnh Hứa Mạn Tuyết, bởi vì cảm tình mà làm loại chuyện không phân biệt công tư này. Nhưng là, lòng của cô cũng không cảm thấy vui vẻ khi Hạ Di Hàng bị giáng chức, cho dù Hạ Di Hàng mất đi công việc thì như thế nào? Vấn đề tình cảm của cô và Bách Lăng Phong trong lúc đó, quyền quyết định cho tới bây giờ cũng không nằm trên tay cô, mà là do Bách Lăng Phong.

Mà Hứa Mạn Tuyết cô, tựa như những người phụ nữ xấu xí, sự việc xảy ra lại chỉ biết gây chuyện với người cùng phái, cô khinh thường bản thân như thế.

Xe, chậm rãi lướt qua bên cạnh Hạ Di Hàng, sau đó, sát bên cạnh mà qua, giống như vận mệnh của hai cô, từ nay về sau, không đi cùng một con đường. Trong lòng cô, kỳ thật càng ngày càng hiểu được, khoảng cách của cô và Bách Lăng Phong, cũng giống như cô và Hạ Di Hàng, càng càng kéo xa.

7. Chương 7: Chương 7 (18+)

Lục Phi Dương vượt vô số đèn đỏ, tăng tốc nhanh nhất, rốt cục có thể đuổi kịp Hứa Mạn Tuyết đến trước xí nghiệp Khai Dương. Khi anh đến, vừa vặn nhìn thấy Hứa Mạn Tuyết chạy chiếc xe màu bạc đi ra, anh cũng vội vàng đi theo. Sau một lúc lâu, anh thống hận bản thân ngày đó vì sao lại muốn theo sau cô, nhìn người phụ nữ mà mình yêu thương, trong siêu thị mua đồ cho đàn ông khác, cái loại tư vị chua xót này, anh vĩnh viễn cũng quên không được. Nước khoáng nhập khẩu, là loại mà Bách Lăng Phong thường uống, rau dưa thịt các loại đều phải tươi mới, tất cả đều nghiêm khắc y theo sở thích của Bách Lăng Phong, ngay cả đến hộp khăn giấy nhỏ, Hứa Mạn Tuyết cô đều muốn lấy lòng. Thì ra cô không phải là không thích đến siêu thị mua đồ, mà là cô chỉ mua vì người đàn ông cô yêu mến, ở chung lâu như vậy, cô cho tới bây giờ cũng không biết anh thích cái gì không thích cái gì, nhưng đối với người kia lại nắm rõ trong lòng bàn tay, vì sao, đương nhiên là vì không dụng tâm, đây là sự khác biệt giữa yêu và không yêu sao? Hứa Mạn Tuyết, vì sao em cố chấp như vậy, vì sao em muốn yêu một người căn bản không yêu em? Mà Lục Phi Dương anh lại không có tự trọng như vậy, có một đồng danh môn thực nữ xinh đẹp nhu mì lại không yêu, cố tình yêu một người phụ nữ đã có người trong lòng? Anh châm lửa điều thuốc, khói xám nhàn nhạt loáng thoáng bao phủ gương mặt anh, khuôn mặt bình tĩnh. Suốt hai giờ, Hứa Mạn Tuyết ở trong nhà Bách Lăng Phong đợi hai giờ, nếu không biết Bách Lăng Phong ngày mai mới đến Đài Loan, anh khẳng định kiểm chế không được xông lên tìm cô. Nhưng là, cho dù Bách Lăng Phong không ở đây, nghĩ đến lúc này Hứa Mạn Tuyết đang ở trong phòng của cậu ta, tìm Lục Phi Dương, đau đớn tựa như bị dao cắt, anh kiềm nén, chờ cô đi ra. Anh, rốt cục cũng đợi thấy được cô. Lửa giận, đèn đường chiếu rọi xuống khuôn mặt đầy nước mắt của Hứa Mạn

Tuyết, hệt như bị dội dầu hỏa, hừng hực bốc cháy. Cô khóc, cô vì cậu ta mà khóc! Vậy Lục Phi Dương anh đối với cô mà nói lại là cái gì? mấy ngày nay ở chung đối với cô mà nói lại là cái gì? Ấn mở cửa xe đi ra ngoài, sải bước lớn đi đến bên người phụ nữ vô tình kia, bóng đêm, làm cho xung quanh anh bao phủ một tầng hơi thở âm u, anh, tựa như sứ giả Câu Hồn đến từ địa ngục. Đã đến giờ xử lý mọi việc! “Em tại sao lại ở đây?” Thân mình đột nhiên bị bao phủ bởi một cái bóng thật lớn, Hứa Mạn Tuyết cảnh giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia mà ngây ngẩn cả người. Là anh, sao anh lại đến đây? Lục Phi Dương không nói một lời, trực tiếp kéo tay cô đi về xe mình. “Anh làm gì?” Cô giãy dụa, muốn bỏ ra gông cùm xiềng xích của anh, “Đau quá, anh buông.” Vô dụng, Hứa Mạn Tuyết, hôm nay, anh còn đau lòng hơn cô đây! Lục Phi Dương không để ý tới cô giãy dụa, mang theo cô đến bên cạnh xe, đem cô nhét vào trong xe, sau đó cũng tự mình lên xe, đóng cửa, khóa kỹ, động tác mạch lạc lưu loát. “Anh nổi điên cái gì?” Hứa Mạn Tuyết lạnh lùng nhìn người đàn ông vẻ mặt âm trầm, trong lòng lại có chút chột dạ, cô hôm nay vốn là đồng ý đi xem phim với anh, nhưng sau khi nhận điện thoại của Bách Lăng Phong, theo thói quen định chuẩn bị các thứ cho anh. Nhưng là, không giống nhau, từ lúc cô mở cửa đi vào căn nhà xa hoa của Bách Lăng Phong, cảm giác được trong không khí ẩn ẩn một hơi thở độc đáo, chỉ biết, có một số việc không giống nhau, vốn là không gian nam tính lạnh như băng, lại có thêm một mùi thơm hoa mai nhàn nhạt lan tỏa, đó là hơi thở mềm mại nữ tính. Sau khi phân loại các thứ vừa mua xong, cô liền ngây ngốc ngồi ngẩn người trên sofa, cảm thấy rất đau lòng, tuy rằng trong lòng mơ hồ biết được, Hạ Di Hàng và Bách Lăng Phong sống chung với nhau, nhưng là tự mình nhìn thấy, lại là chuyện khác, cô cảm thấy rất khổ sở, nước mắt liền như vậy không khống chế được chảy ra. Anh không để ý đến vấn đề của cô, tay vịn ở trên tay lái, yên lặng chăm chú nhìn xa xa. Nửa ngày..... “Em đến nhà cậu ta làm gì?” Anh rốt cuộc mở miệng, thanh âm khô khốc khàn khàn. “Liên quan gì đến anh?” Không quen giải thích việc làm của mình với người khác, cô bày ra mặt nạ lạnh lùng của mình. Một câu, đốt lên lửa giận anh đang cố dập tắt. “Không liên quan đến anh?” Anh đưa tay cầm bả vai của cô, dùng sức như muốn bóp nát cô, “Hứa Mạn Tuyết em từ đầu đến chân, ngay cả một cọng tóc, đều là của anh, em nói, không liên quan đến anh, hả?” “Đau quá, anh buông.” Anh không khống chế lực đạo, nắm cô đau quá, cô tuy là chột dạ, nhưng lại bị lời nói bá đạo của anh chọc giận, từ lúc cùng chung sống, anh đối với cô luôn luôn ngoan ngoãn phục tùng từng chút một chiều có thêm, cho tới bây giờ chưa từng dùng khẩu khí hung ác như vậy nói với cô, vào giờ phút này, không biết vì sao, cô lại cảm thấy ủy khuất hơn bao giờ hết. “Hứa Mạn Tuyết, em đến tới cùng có tìm hay không?” Anh đến gần khuôn mặt tái nhợt xinh đẹp của cô, “Anh đối với em như thế nào, em chẳng lẽ một chút cảm giác cũng không có? Vì sao, trong mắt của em cũng chỉ nhìn thấy Bách Lăng Phong?” “Cho tới hôm nay, anh mới biết được, thì ra Hứa Mạn Tuyết em không phải là không thích đi siêu thị không thích đi dạo phố, chỉ vì anh không phải là người mà em muốn đi cùng thôi.” “Anh theo dõi tôi?” Cô tức giận trừng anh. “Đúng!” Anh làm sẽ không sợ nhận, “Anh sớm nên nghĩ đến, ngoại trừ Bách Lăng Phong, ai có thể khiến cho em trở nên như vậy? Là anh ngốc, là anh nghĩ rằng bản thân có thể cảm động em.” “..... Tôi lại không bảo anh làm như vậy.” Tim, đang run rẩy, giờ khắc này, suy nghĩ của cô thật hỗn loạn, cảm xúc của cô trong lúc này, vì sự xuất hiện của Lục Phi Dương. Cô không nghĩ anh sẽ nói lời tuyệt tình như vậy khó nghe như vậy, nhưng là khi đối mặt với anh, không biết vì sao, cô chỉ muốn muốn tùy hứng, không nói đạo lý. Có lẽ, trong lòng cô hiểu rõ, người đàn ông này yêu cô chiều chuộng cô, có thể vô hạn bao dung cô điều ngoa tùy hứng. “Đúng vậy, là Lục Phi Dương anh đáng khinh, đi thích em.” Giận tới cực điểm, anh ngược lại nở nụ cười, kéo cô đến, mặt đối mặt khoảng cách gần gũi không đến một cm, hơi thở nóng ấm phun trên mặt cô, “Hứa Mạn Tuyết, có đôi khi, anh thật muốn hủy diệt em.” Nếu, có thể, anh thực sự hy vọng có thể tự tay giết cô, như vậy cô chỉ có thể vĩnh viễn ở bên cạnh anh, không bao giờ có thể lại rời khỏi anh. Vừa nói xong, anh trực tiếp hôn lên môi cô, không muốn lại nghe cái miệng nhỏ nhắn kia nói ra những lời làm anh đau lòng. Nụ hôn thật thô lỗ, không có một chút thương hương tiếc ngọc, Lục Phi Dương hoàn toàn bị cô chọc giận, thậm chí trừng phạt cô, mà không nghĩ thương tiếc cô. Bạc môi nặng nề hút trên đôi môi mềm mại của cô, nhiều lần trần trụi cọ xát, nụ hôn này không giống với những nụ hôn ôn nhu trước kia của anh, lực đạo rất lớn, hôn làm cho răng nanh của bọn họ chạm vào nhau, anh muốn mở ra môi của cô đi vào, nhưng là người phụ nữ quật cường kia lại gắt gao đóng chặt, không chịu thả lỏng. Được, nếu không muốn hưởng thụ, vậy không cần hưởng thụ nữa. Cánh tay dùng một chút lực, một tay ôm lấy cô đặt trên đầu gối, cổ tay nhẹ nhàng tách ra hai chân của cô, đầu gối trong lúc đó chen vào giữa hai chân cô, làm cho cô khóa gối ở trên cặp đùi rắn chắc đùi của anh. “A!” Váy ngắn bó sát người theo động tác của anh mà cuộn lên trên, lộ ra cặp đùi trắng nõn, hoa tâm mềm mại trực tiếp để trên dục vọng nộ tướng của anh, cô cả kinh vội vàng định đứng dậy, nhưng là không gian bên trong xe thật sự có hạn, hơn nữa cô vừa mới đứng dậy, đã bị anh kéo cánh tay, môi đồ ập xuống. Lần này, đầu lưỡi của anh không bị trở ngại liền tiến quân thần tốc, trong khoang miệng

của cô mãnh liệt khuấy đảo, không bỏ sót chỗ nào, sau đó, cắn đầu lưỡi của cô, quán lấy miệng cô nặng nề hút, dùng sức quá mạnh làm cho lưỡi cô tê dại. “Ngô.....” Nụ hôn của anh quá mức ngang ngược, làm cho cô không kịp nuốt, nước bọt theo đầu lưỡi bọn họ giao triền chảy xuống dưới. Rốt cục, anh thỏa mãn, buông tha cho đầu lưỡi tê dại của cô, một phen cởi cổ áo sơ mi của cô, lộ ra áo ngực ren màu đen, đem cả khuôn mặt chôn vào trong đó. “A, Lục Phi Dương, anh muốn làm gì?” Cô tức giận dùng sức đâm vào bả vai của anh, kéo tóc anh. Nhưng là, anh lại cởi áo ngực của cô ra, trên nơi no đủ của cô dùng sức cắn một ngụm, lưu lại ấn ký thật sâu, làm cho cô đau thở ra tiếng. “Đau không?” Anh ngẩng đầu nhìn cô, trong đôi mắt đen lưu chuyển lóe sáng như ác ma, lạnh lùng cười, làm cho cô run sợ. “Rốt cục, anh cũng có thể làm cho em đau một lần.” Đầu gối thoáng dùng sức, nâng cô lên, bàn tay đi tới hạ thể của cô, dùng sức kéo quần lót của cô ra, không có động tác âu yếm, đem hai ngón tay chen vào bên trong hoa huyết khô khốc của cô. “Đau!” Khuôn mặt của cô trở nên tái nhợt, gắt gao cắn chặt môi, anh hoàn toàn không bận tâm đến việc cô chưa động tình, đâm vào vừa mạnh lại sâu, hơn nữa không cho cô thời gian thích ứng liền rút ra đâm vào. Tim, vẫn là rất đau, thấy cô khó chịu, vốn là lửa giận che mắt, cũng nhanh chóng dập tắt vì đau lòng, động tác cũng trở nên thông thả hơn, tra tấn cái gì, cho đến cùng, người chịu tra tấn ngược lại là anh. “Lục Phi Dương, anh chỉ biết có như vậy?” Đau đớn thêm ủy khuất, làm cho giọng điệu của Hứa Mạn Tuyết trở nên vừa lạnh lại cứng rắn, anh đối xử với cô như thế, còn nói là yêu cô? Đối với phụ nữ không chiếm được, cũng chỉ biết dùng bạo lực?” “Tôi chính là thích Bách Lăng Phong, mà anh có điểm nào đáng giá để tôi thích?” Lời của cô, giống như tia sét bổ vào đầu anh, còn có thể đau hơn nữa không? Người phụ nữ này, người phụ nữ vẻ mặt quật cường băng sương khóa ngồi ở trên người anh, mỗi một câu, đều lạnh lùng đến mức tận cùng, hết như lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo đến cực điểm cắt xuống làm cho lòng anh không ngừng rỉ máu. Vốn dĩ đã mềm lòng, bởi vì lời nói khiêu khích của cô, lửa giận lại bốc cháy. “Được, tốt lắm.” Giận dữ cười, anh rút ngón tay ra, phóng thích dục vọng khổng lồ đang bị kiềm chế, “Bạo lực phải không? Hứa Mạn Tuyết, em thật giỏi.” Tuy rằng tính tình anh không tốt, nhưng người có thể chọc anh giận đến tình trạng này, cho tới hôm nay, cũng chỉ có một mình Hứa Mạn Tuyết cô. Cầm dục vọng thô to của bản thân, để tới cánh hoa khép kín của cô, phần eo dùng sức uốn thẳng lên trên, đâm vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô. Cô cắn răng, không kêu ra tiếng đến, cái loại đau đớn xé rách lần đầu này, hôm nay lại thể nghiệm. Dục vọng của anh quá lớn, lúc trước mỗi lần hoan ái, anh đều kiên nhẫn chờ dành cô rất lâu, đợi cho cô đã hoàn toàn ẩm ướt rồi tiến hành, mới có thể tiến vào, mà cô còn có vẻ cố hết sức tiếp nhận, nhưng là hôm nay, cô căn bản là không hề động tình, không có xuân dịch trơn bóng, anh thô lỗ tiến vào như vậy, cô cảm giác được, bản thân khẳng định đã bị thương. Mà anh, bị lửa giận làm mờ đi lý trí, mặc kệ cô có bị thương hay không, nếu là chuyện tình cảm của hai người, không có đạo lý chỉ có mình anh đau? Không thể làm cho cô đau lòng, như vậy nổi đau đớn trên thân thể, cũng được. Hoa huyết của cô, cho dù đã làm vô số lần, vẫn rất nhỏ hẹp vậy lấy anh phát đau, hơn nữa loại này tư thế làm cho tiểu huyết của cô càng nhỏ lại, đi vào, đã bị vách tường thịt ẩm áp chèn ép thiếu chút nữa bắn ra. Anh hít vào một hơi thật sâu, ổn định tâm thần, cố gắng di chuyển cái mộng rắn chắc hữu lực, hướng lên trên hung hăng đâm vào cô, ôm sát vòng eo mảnh khảnh của cô, theo mỗi một lần cắm vào, đem thân thể của cô nặng nề ấn xuống, bắt buộc cô nhận lấy toàn bộ của anh. Không gian trong xe, thật là quá nhỏ, nhưng cũng có một cái tốt, chính là làm cho cô không có chỗ trốn, chỉ có thể đáng thương bị anh đặt tại trên người, thừa nhận lửa giận của anh. “Ồ.....” Cô gắt gao cắn môi, ở trong miệng truyền đến mùi vị tanh ngọt, thanh âm nuốt tinh tế ở trong yết hầu, giống một con thú nhỏ bị thương, nước mắt không thể không chế chảy ra. Không muốn để anh nhìn thấy bộ dáng yếu ớt của cô, cô đem khuôn mặt chôn trên bờ vai cường tráng của anh, đau đớn tựa như không có điểm kết thúc, nhấn chìm cô, anh không phải nói yêu cô sao? Không phải nói sẽ cưng chiều cô thật nhiều sao? Vậy hành vi hiện tại là gì, lại tính là cái gì? Cô đau quá đau quá, anh là đồ khốn! Cảm giác sáng khoái, theo ma sát trở nên càng ngày càng mạnh, mà anh cũng càng ngày càng không khống chế được lực đạo của mình, ôm chặt cô, môi tìm đến bộ ngực trong suốt của cô, hút vào, động tác dưới thân vừa nhanh lại nặng. Một cái đâm vào trầm trọng, anh chạm đến chỗ sâu nhất của nhụy tâm, đau đến nỗi cô nhìn không được cần bả vai rắn chắc cơ bắp của anh. Trên vai truyền đến hơi hơi đau đớn, không ngăn cản được động tác xâm lược của anh, ngược lại, càng kích thích anh thêm phát cuồng, con mắt trướng đỏ bừng, thở gấp, ở trong thân thể cô cọ xát ra vào, dưới thân truyền đến thanh âm thân thể va vào nhau vang dội rõ ràng. Bối thịt mềm mại của cô bị dục vọng của anh hung hăng chà xát khuấy đảo, mỗi một lần ma sát đều mang đến cảm nhận rõ ràng sâu sắc, còn có một chút tê dại mà cô cực lực muốn phủ nhận. Thân thể của cô, là làm sao vậy? Vì sao dưới loại đau đớn muốn hôn mê này, lại có thể cảm thấy khoái cảm? Tuy rằng chỉ là cực kỳ rất nhỏ, nhưng là cô lại không thể xem nhẹ. Thân xe theo động tác lên xuống kịch liệt của hai người mà mãnh liệt chấn động, lúc này chỉ cần người sáng suốt vừa thấy, liền sẽ biết bọn họ ở trong xe làm cái chuyện tốt gì. May

mắn, Lục Phi Dương đậu xe ở dưới gốc đại thụ, mà lúc này sắc trời đã tối, bằng không chỉ sợ cảnh sát sẽ đến gõ cửa xe. Động tác của anh quá mức kịch liệt, mà cô bị gắt gao đè lại trốn không được, chỉ có thể bị động tiếp nhận, bị anh cầm vào trước mắt phủ sương mờ, rồi cuộc nhịn không được, ai ai kêu lên, đưa tay liều mạng đâm vào lồng ngực anh, dùng hết toàn bộ khí lực, “Bang bang” thanh âm đánh đấm làm cho tay cô đều đau. Rốt cục, anh gầm nhẹ, nặng nề để ở chỗ sâu nhất của cô, bắn ra..... Bên trong chiếc xe xa hoa, mở máy lạnh cũng không thể làm nguội đi độ nóng trong xe, tiếng thở dốc dày đặc tiếng đấm đánh khi có khi không quanh quẩn trong không gian kín mít. Hệt như đã thú kích tình mãnh liệt qua đi, anh cảm thấy trống rỗng hơn bao giờ hết, cô không đạt đến khoái hoạt, cô thậm chí là thống khổ, với sự hiểu biết của anh về cô, hoàn toàn cảm nhận được là cô đang rất tức giận. Lục Phi Dương khí thế lại không thể làm gì được, ôm cô, không biết làm sao. Sau một lúc lâu, cô lạnh lùng nói nhỏ, từ ngực anh truyền đến, “Buông!” “.....” “Lục Phi Dương, tôi bảo anh buông.” Cố gắng muốn làm cho thanh âm vững vàng, nhưng âm điệu run rẩy đã bán đứng cô. Cô giãy dụa, muốn từ trên người anh đứng lên, nhưng sau một phen vặn vẹo, nam tính mềm nhũn của anh ở trong cơ thể cô thể nhưng lại cứng rắn lên, cô hút một ngụm khí lạnh, dùng sức đánh anh. Lần này, anh không có lại ôm lấy cô. Cô thuận lợi tách ra khỏi người anh, mà anh, cũng theo động tác của cô trượt ra khỏi cơ thể của cô, không có anh trở ngại, dịch thể màu trắng cứ như vậy từ trong cơ thể cô chậm rãi chảy ra, nhỏ xuống ghế ngồi bằng da. Cô cắn chặt răng, đem quần lót mặc vào, nhanh chóng mặc lại áo, tay nhỏ diên cuồng đẩy cửa xe, tâm tình kích động, “Mở cửa, tôi muốn xuống xe!” Anh không hề sửa sang lại quần áo của mình, chỉ đưa tay mở khóa. Cửa xe tự động đẩy lên trên, khi cô vừa muốn bước đi thì, cổ tay bị anh giữ chặt, quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt thâm trầm kia, ánh mắt cô lạnh tựa băng sương, vẻ mặt ghét bỏ trừng cánh tay đang nắm lấy cô, “Buông tay!” Anh không nói gì, chỉ yên lặng nhìn cô. “Lục Phi Dương, tôi bảo anh buông tay!” Cô dùng sức kéo, muốn tránh khỏi anh, hiện tại, đối với sự đụng chạm của anh một chút cô cũng không thể chịu được. “.....” “Tôi hận anh! Hận anh chết đi được! Anh cút đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi!” Lời nói nguội lạnh ẩn chứa lực sát thương thật lớn. Buông tay cô ra, “Hứa Mạn Tuyết, em cho rằng như vậy là đúng tình hợp lý, đúng không?” Anh rút cục cũng mở miệng, thanh âm trầm thấp, kiềm nén. “Cút!” Quăng lại cho anh một chữ, cô bước ra cửa xe, cũng không thèm liếc mắt nhìn anh một cái, giày cao gót giẫm đi lên phía trước, thẳng lưng, tựa như một nữ vương cao ngạo, cho dù, tóc tai hỗn độn, quần áo không chỉnh tề. Cô vẫn như cũ là băng sơn mỹ nhân trong cảm nhận của đàn ông, Hứa Mạn Tuyết. Phía sau truyền đến tiếng xe khởi động, đầu cô nâng rất cao, ngửa cổ đến đau buốt. Xe, chạy đến chỗ cô, lúc đi ngang qua người cô, cũng không giảm tốc độ, mà là lướt qua thật nhanh, không đến một giây, anh đã cách cô rất xa rất xa. Kế tiếp nháy mắt, lưu loát biến mất trong phạm vi tầm mắt cô. Cô không ngừng lại cước bộ, mặt không chút thay đổi, kiên định đi đến nơi dừng xe của mình, mãi cho đến khi ngồi vào ghế lái, cô không lập tức cho nổ máy, mà là lẳng lặng ngồi thật lâu, thật lâu, nước mắt đột nhiên rơi xuống, thương tâm và ủy khuất hơn bao giờ hết bao phủ lấy cô, ghé vào trên tay lái, cô nức nở, khóc hết như một đứa con nít. “Lục Phi Dương, anh là đồ khốn nạn! Khốn nạn!” Anh, thực sự không lại xuất hiện trước mặt cô. Hứa Mạn Tuyết sau khi đem bưu kiện gửi đến các ngành, ngăn người nhìn con số chớp động trên màn hình máy tính. Lầu 36 im lặng, không có tiếng thư ký líu ríu với nhau, làm cho lòng cô vô cùng hoảng sợ, tính tình cũng trở nên cáu kỉnh hơn. Gần một tháng, Hứa thư ký luôn luôn hoàn mỹ bình tĩnh, thường xuyên phạm sai lầm, thỉnh thoảng thất thần bước đi, tuy rằng không ai chú ý tới, nhưng mà Hứa Mạn Tuyết vẫn biết là gần đây bản thân làm việc rất tệ. Vài thứ, xem chút nữa đem văn kiện quan trọng bỏ vào máy cất giấy, cho dù cô phản ứng rất nhanh lấy lại kịp lúc, nhưng cô vẫn hiểu được bản thân gần đây rất thường thất thường. Cẩn mòi, cảm thấy trống rỗng đến đáng sợ. Chưa từng cảm thấy, căn phòng đơn, lại lớn như vậy, thiếu nụ cười ôn nhu của anh, cô thể nhưng lại cảm thấy không quen. Thì ra, đến cuối cùng, cô lại bị thói quen kìm hãm, quen thuộc với sự thương yêu cưng chiều của anh, quen thuộc mỗi khi anh khê giận lại luôn nhân nhượng cho cô, một khi mất đi, hệt như bản thân không còn đầy đủ như xưa. Không thích anh sao? Như vậy cái loại thất hồn lạc phách này là gì? Hận anh sao? Vậy vì sao lại hận, là vì anh cứ như vậy vô mông chạy lấy người, không có tin tức. Anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà muốn thì đến, không muốn liền rời đi? Mà cô, vì cái gì lại vô dụng như vậy, luôn nhung nhớ nghĩ đến anh, cả ngày chỉ nghĩ đến anh. Nhớ anh trước kia đối xử tốt với cô, vì cô làm hết thấy mọi việc, cũng nhớ đến ngày chia tay đó thống khổ và bi thương, đèn đỏ trên bàn sáng lên cắt đứt suy nghĩ suy nghĩ của cô, đưa tay ấn nút. “Bản dự thảo tháng sau, bây giờ anh cần.” “Dạ.” Lấy lại tinh thần, từ bên tủ thủy tinh lấy ra một phần văn kiện màu xám, đặt trên bàn sửa sang lại hồ sơ xong ôm lấy, đi đến văn phòng của tổng tài. Trong thời gian chờ đợi Bách Lăng Phong ký tên, cô vẫn cúi đầu, không nói một lời. Tv LCD thật lớn treo trên tường dùng tiếng anh nói về bản tin tài chính toàn cầu, bỗng nhiên, tin tức thứ nhất cứ như vậy truyền vào tai cô, cô nhanh chóng ngừng đầu, gắt gao nhìn chăm chăm vào màn hình.

“Xí nghiệp Phi Dương nước Mỹ chính thức đóng trụ sở tại Ý, sáng hôm nay vào lúc 9 giờ ở Cai-ro(thủ đô của Ai Cập), tổng tài của xí nghiệp Phi Dương Lục Phi Dương tiên sinh đáp máy bay chuyên dụng đến La Mã, đây là tuyến đường hàng không mới tháng trước xí nghiệp Phi Dương trúng thầu, Lục tổng tài lần đầu gia nhập.....” Trên hình ảnh, cái người một thân âu phục quý báu, khí chất trác tuyệt, khuôn mặt bình tĩnh, đôi mắt thâm trầm, mang theo một nhóm lớn cấp dưới, thông dong rời khỏi sân bay, ngồi lên xe nghênh ngang rời đi. Thanh âm Tivi đang thông báo tin tức, đã hoàn toàn biến mất khỏi tai cô, ánh mắt của cô, dừng lại ở hình ảnh trên khuôn mặt mười phần nam tính. Thì ra anh đã không còn ở Đài Loan, đúng rồi, cùng là tổng tài của công ty quốc tế, Bách Lăng Phong mỗi ngày đều đi lại khắp nơi trên thế giới, Lục Phi Dương anh làm sao lại có thể nhàn rỗi ở lại nơi chật hẹp nhỏ bé như Đài Loan? Nước Ý, thì ra trong lúc cô không biết, anh và cô đã cách xa ngàn dặm, trong đầu hồi tưởng lại vẻ mặt lạnh lùng cao quý khi nãy của anh, phảng phất người đàn ông trước kia luôn cười yêu chiều với cô, căn bản chỉ là ảo giác. Anh..... “Hứa Mạn Tuyết.” Tiếng nói nam tính trầm thấp, làm cho cô hoàn hồn, đôi mắt mất hồn, chống lại khuôn mặt thần bí tao nhã kia, gương mặt kia mỗi một phần mỗi một tấc, đều quen thuộc đến nỗi khiến cô đau lòng, lần này, đau đớn, hình như không có mãnh liệt như lúc trước. Bách Lăng Phong nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, ánh mắt phức tạp, đem văn kiện đã phê xong đẩy về phía trước, “ Báo cáo kiểm tra thuốc từ Newyork khi nào truyền đến, lập tức mang lên cho anh.” “Dạ.” Cô tiến lên ôm chồng văn kiện nặng nề, xoay người đi ra ngoài. Tiếng thở dài khe khẽ, phảng phất dường như đến từ thế giới bên kia,“..... Mạn Tuyết.” Thanh âm từ tính truyền đến từ phía sau cô. Cô cứng đờ cả người, từ lúc tiến vào Khai Dương, Bách Lăng Phong không còn gọi cô như vậy nữa, mà cô cũng không còn gọi anh là anh Bách nữa. Thiếu niên mang vẻ mặt theo thương tiếc và cô gái mang vẻ mặt sùng bái ái mộ năm kia, dường như đã biến mất theo thời gian. Nhưng là hôm nay, một tiếng Mạn Tuyết kia của anh, không ngừng gọi lên cái loại động tâm ngây thơ lúc xưa của cô. “Em..... Có muốn nghỉ phép một chút hay không?” Xoay người nhìn vào đôi con ngươi kia, không biết vì sao cô có một loại cảm giác quẫn bách khi bị nhìn thấu.“Không, không cần.” “Từ lúc em tiến vào Khai Dương, vốn không xin nghỉ ngày nào, anh cũng không muốn người khác cho rằng anh ngược đãi nhân viên.” Bách Lăng Phong hiếm khi nói giọng kiểu này. Hứa Mạn Tuyết cười cười, thật tình nói: “Anh yên tâm, em không sao.” Cô biết người thận trọng như Bách Lăng Phong, khẳng định đã phát hiện cô gần đây khác thường, mới nghĩ đến chuyện cho cô nghỉ phép. Nhưng mà, không cần, cô là ai? Cô là nữ vương cao ngạo Hứa Mạn Tuyết, nếu, chuyện tình của bọn họ đối với người đàn ông đáng giận kia đã không có chút ảnh hưởng gì, vậy cô cũng thế. Lần này, Bách Lăng Phong không có nói thêm cái gì nữa, gật gật đầu, vội đầu xử lý công việc. Mà cô, cũng xoay người mở cửa đi ra ngoài. Có lẽ, không thể làm cho anh yêu thương cô, có khi cũng không xem như là một loại tổn thất đi.

8. Chương 8: Chương 8 (18+)

Nước Ý, La Mã. “Ông chủ, anh có thể bày ra khuôn mặt tươi cười một chút không, đừng âm u như vậy chứ?” Triệu Tử Tích nhìn người đàn ông thâm trầm trước bàn học, thật cẩn thận mở miệng, cũng đã một tháng, mỗi ngày nhìn thấy cái mặt Diêm Vương này, anh mỗi ngày đều mơ thấy ác mộng a. Đúng, ông chủ từ sau khi trở về Newyork, mỗi ngày đều tăng ca ở công ty đến khuya, có khi ngủ luôn ở trong phòng phòng nghỉ, làm cho công việc của trợ lý anh đây giảm bớt không ít, hơn nữa nhìn vô số hợp đồng có lợi nhuận khổng lồ bay đến, anh cũng thực thêm mất, nhưng là loại tiền này, cũng khiến anh kinh hãi. Trời biết ông chủ ở Đài Loan bị cái kích thích gì, cả ngày sắc mặt xanh mét, không nói được lời nào, chỉ biết vùi đầu vào công tác, tính tình còn đặc biệt cáu kỉnh. Hiện tại toàn bộ người ở tổng công ty Newyork, sợ hãi nhất là ngày mở hội nghị họp với tổng tài. Lão đại anh sẽ không khó chịu điên cuồng hét lên, chỉ là dùng một ánh mắt sắc như dao, quét áu chảy đầu rơi, sát khí quá lớn a. Toàn công ty đều nằm trong trung tâm của cơn bão, áp khí thấp đến làm cho người ta muốn nổi điên, sau này lão đại muốn tới Zehder chính thức ký hợp đồng, ngày đó, anh thậm chí còn khoa trương nghe được trong công ty có tiếng nổ pháo. Có thể thấy được, Lục Phi Dương uy lực có bao nhiêu lớn, chính là mọi người tạm thời có thể thoát khỏi trung tâm cơn bão, nhưng trợ lý số khổ như anh mọi lúc đều ở bên cạnh ông chủ, nghĩ lại xem, một ngày của anh có bao nhiêu khổ sở. “Cậu không muốn lấy tiền thưởng cuối năm nữa, đúng không?” Lạnh lùng trừng liếc mắt cái người đàn ông đang cười đến sáng lạn kia, Lục Phi Dương ánh mắt nguy hiểm. Biết ông chủ nhà mình luôn nói được thì làm được, Triệu Tử Tích vội vàng cầm miệng, đem hồ sơ ông chủ cần xem dâng lên bằng hai tay. Ai, cảm thán hàng vạn lần trong lòng, lúc trước thật sự là mù mắt, nên mới sùng bái Lục Phi Dương, sùng bái đến nỗi chạy đến công ty của anh trở thành trợ lý của anh, cho nên nói, ông trời làm vậy, còn có thể

sống, tự mình làm bậy, không thể sống. Nhưng mà, cũng không thể trách anh lúc trước mắt bị che mờ được, Lục Phi Dương năm đó, là nhân vật thần thoại duy nhất ở Massachusetts, đến bây giờ vẫn làm cho đám đàn em tán thưởng không thôi. Mà Triệu Tử Tích anh tuy rằng học dưới anh rất nhiều khóa, nhớ lại lúc ở Havard, anh cũng là nhân vật truyền kỳ ở thương giới, từ trước đến nay đều là vậy, từ ngày anh quyết tâm chọn thương nghiệp, Lục Phi Dương chính là thần tượng của anh. Tuy rằng loại sùng bái tận trong tâm đến bây giờ vẫn không thay đổi, còn càng thêm sâu hơn, nhưng mà nếu ông chủ có thể hòa ái một chút, thế giới liền hoàn mỹ. Cho dù trước kia ông chủ, cũng không phải là người tốt tính gì cho lắm, nhưng không giống như bây giờ, tính tình nóng như lửa, làm cho anh động một tí là lại phạm lỗi nha. “Ông chủ, anh ở Đài Loan.....” Định thăm dò còn chưa xong xem chút nữa là cắn vào lưỡi may mắn không sao, trái tim nhỏ bé của anh bị tổn thương ô, lại lần nữa thăm mắng mình tham tài một trăm lẻ tám lần. Đều do bản thân yêu tiền, bị Lục đại lão gia ột đồng chi phiếu, tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ là nghe ngóng tin tức, quả nhiên, trên đời này tiền không dễ kiếm. Ô, anh sai lầm rồi, anh lập tức trở về đem chi phiếu trả lại cho lão tổng tài đi. Cúi đầu, không cần đợi ông chủ đuổi người, Triệu Tử Tích ngoan ngoãn ra khỏi căn phòng tổng thống xa hoa đến dọa chết người. Sát khí rất thịnh a, anh muốn tìm bà chị nữ vương nhà mình khóc lóc kể lể. Lục Phi Dương cầm tờ giấy mỏng manh trong tay, những con chữ tối đen mực căn bản không vào được mắt anh, đôi mắt mang theo sát khí, sau khi trừng xong trợ lý không biết sống chết kia, lại lần nữa nhìn phía điện thoại di động lặng yên không một tiếng động, thứ kia chỉ có một người biết số, im lặng suốt một tháng, đấu tranh hết một tháng! Người phụ nữ kia, thật không biết suy xét như vậy, không quý trọng tình cảm của anh như vậy, anh còn, mẹ nó còn không biết tự trọng nghĩ đến cô làm gì? Thấp rủa đem văn kiện đáng thương ném lên trên bàn, đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn cảnh quan thành thị có sự dung hợp giữa cổ điển và hiện đại rất hoàn mỹ của La Mã. Chết tiệt! Anh nắm chặt di động, nhin xuống xúc động muốn hung hăng đập vỡ nó, tháng này đã phá hư mấy chục cái di động, ánh mắt Triệu Tử Tích mỗi lần nhìn anh đều giống như nhìn kẻ điên. Đúng vậy, điên rồi, ngay cả chính anh cũng hiểu được bản thân thực sự điên mất rồi, là bị sự nhung nhở ép điên. Mỗi ngày không thấy cô, mỗi một phút mỗi một giây, với anh mà nói đều là một loại lãng trì, trong một ngày, biết bao nhiêu lần anh nghĩ muốn vọt tới sân bay bay thẳng đến Đài Loan? Nhưng là, khuôn mặt lạnh như băng của cô, hình ảnh cô nói với anh “Cút”, làm tan biến hết mọi xúc động. Trong lòng cô, nếu chỉ có một mình Bách Lăng Phong, vĩnh viễn cũng không nhìn thấy anh, vậy anh cần chi phải làm cho bản thân hèn mọn đáng thương như vậy đi cầu xin tình yêu của cô. Lục Phi Dương anh cũng không phải không có phụ nữ yêu, chỉ cần anh đồng ý, chỉ cần một ánh mắt, có biết bao phụ nữ nguyện ý bỏ nhào vào lòng anh? Nhưng là, bọn họ không một ai tên là Hứa Mạn Tuyết, mà anh, lại chỉ cần cô. Tám năm, yêu cô suốt tám năm, không phải chưa từng đắn đo qua, nhưng là anh phát hiện, không chỉ tìm anh ngay cả thân thể, cũng chỉ chấp nhận một người phụ nữ tên là Hứa Mạn Tuyết, nói ra, chỉ sợ không ai tin? Lục Phi Dương anh, gia thế hiển hách giá trị con người bất phàm, thế nhưng tám năm không chạm qua phụ nữ. Chính anh cũng không thể tin, nhưng là thân thể của anh, trừ bỏ Hứa Mạn Tuyết, ai cũng đều không cần, bị một người phụ nữ áp chế thành như vậy, có phải là một chuyện rất đau xót hay không? Anh cười khổ, chia tay một tháng, anh từ tức giận lúc ban đầu chuyển sang nhớ nhung, lại đến giấy dựa, vô số lần ném phải giày vò. Ngày không có anh, cô hẳn là thật cao hứng đi? Mừng rỡ vì lại có thể tiêu diêu tự tại, có thể thoải mái thích Bách Lăng Phong! Không còn có người đến quấy cô, không ai phiền cô. Tay nắm thành quyền, nện xuống bàn thủy tinh cường hóa, nhưng dù bàn tay đau đớn như thế nào cũng không thể che giấu được ghen tị mãnh liệt trong lòng. Hứa Mạn Tuyết, trong lòng của em, vì sao lại chấp nhất như vậy. Em tại sao lại không nhìn đến anh? Nhìn không thấy tình yêu của anh, nhìn không thấy tình cảm của anh? Có phải là cho dù có nhìn thấy, cũng không để ý đến? Tim của anh, kịch liệt nhảy lên, mỗi một lần, đều kêu gọi cùng một cái tên, Hứa Mạn Tuyết, Hứa Mạn Tuyết! Trời đã vào đông, cho dù năm nay nguy cơ tài chính toàn cầu còn đang lan tràn, nhưng mà xí nghiệp Khai Dương không hề bị ảnh hưởng, hợp đồng, đơn đặt hàng nhiều đến muốn nổ tung, suốt một ngày, công việc của Hứa Mạn Tuyết nhiều đến nỗi ngay cả thời gian uống miếng nước cũng không có. Nhưng mà, Việc nhiều một chút cũng có cái tốt, chính vì lo tập trung hoàn thành công việc, nên sẽ không suy nghĩ lung tung. Ôm một chồng lớn văn kiện, đi thang máy xuống lầu, chuẩn bị về nhà tiếp tục chiến đấu, báo cáo này sáng hôm nay Bách Lăng Phong có gọi điện thoại đến đây hỏi một lần, mà cô luôn có thói quen không để cho cấp trên phải hỏi cùng một vấn đề đến hai lần. Vừa bước ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy một bó hoa hoa bách hợp to đến có thể đè chết người, cộng thêm hé ra gương mặt nam tính cười đến sáng lạn, “Hứa tiểu thư.” Tổng tài công ty điện tử Minh Uy, Phương Chí Viễn, từ sau tiệc rượu lần trước, liền quần lấy cô không buông, hoa tươi kẹo sôcôla trang sức hỗn tạp tiêu tiền như nước, chiêu thức tán tỉnh đa dạng, xác định mục tiêu rõ ràng. Đương nhiên, mỗi ngày còn tấn công bằng mấy chục cuộc điện thoại, nghĩ hết mọi lý do, muốn được mời giai nhân cùng

ăn cơm. Hứa Mạn Tuyết mặt không chút thay đổi nhìn anh ta, không nói lời nào. “Hứa tiểu thư, cô tan tầm? Hoa này tặng cho cô.” Đưa tới hoa bách hợp xa xỉ, tỏa ra mùi hương nồng đậm. Sợ là trong phạm vi vài trăm dặm rần rết sâu bọ gì ngửi thấy đều phải nhanh chóng chạy trốn. “Tôi không thích hoa.” Cô không đưa tay nhận lấy, chỉ ôm văn kiện lạnh lùng nhìn anh. “A?” Trên đời này còn có phụ nữ không thích hoa? Phương đại thiếu ngây ngẩn cả người. Hứa Mạn Tuyết không cho anh thời gian hoàn hồn, trực tiếp vòng qua người anh chạy lấy người. Phương Chí Viễn xem như cũng không ngạc nhiên, vội vàng phản ứng lại đuổi theo, “Hứa tiểu thư, đêm nay tôi có thể mời cô ăn cơm không?” “Không thể.” Cước bộ không ngừng, tiếp tục đi ra ngoài, thật là, sớm biết vậy sẽ không đem xe đi bảo dưỡng, một tháng bảo dưỡng một lần, cần thận, có đôi khi cũng là hại người. Tuy rằng đã qua giờ tan tầm, nhưng mà xí nghiệp Khai Dương có khối người ở lại tăng ca, cho nên đại sảnh người lui tới không phải là ít, mọi người đều hứng thú muốn xem băng sơn thư ký làm cách nào để đuổi đi đàn ông theo đuổi cô. “Hứa tiểu thư, tôi là thật tình thích cô.....” Chưa kịp nói dứt câu, đã bị dung nhan kinh diễm phóng đại của mỹ nữ làm cho ngây người. Oa, mọi người đều nói mỹ nữ chỉ nên ngắm ở xa không nên nhìn gần, lời này dùng trên người Hứa Mạn Tuyết rõ ràng chính là sai lầm, nhìn một cái, làn da tinh tế tỉ mỉ, nhìn gần như vậy, cũng nhìn không thấy lỗ chân lông, hơn nữa da mịn đến nỗi không thể nói hết bằng lời, thật muốn sờ một phen, Phương tiên sinh trong lòng sắc lang lồng lộn rú lên, hai mắt bị sắc đẹp làm say mê xém chút nữa biến thành hai trái tim hồng. “Có bao nhiêu thích?” Thanh âm mỹ nữ mở miệng nói chuyện, cho dù lạnh như băng, cũng mê chết người. “A?” “Anh thích tôi bao nhiêu?” Cô không kiên nhẫn trừng mắt nhìn anh ta, đàn ông nói thích, đều là nói ngoài miệng mà thôi, tựa như, tựa như cái người đáng chết kia. Vốn là, không định để ý đến Phương Chí Viễn, nhưng là một câu kia của anh ta, chọc lửa giận của cô bốc lên, nhịn không được muốn bắt chẹt anh. Loại đối thoại này, cô đã rất lâu không dùng với đám người theo đuổi cô, nhưng là, hôm nay cái câu nói thích của anh, đã làm cô phát cáu! “Cô muốn cái gì? Tôi đều có thể cho cô.” Phương Chí Viễn bày ra cái bộ dạng tiêu sái, thâm tình nói với cô. Phụ nữ thôi, không phải đều thích hàng hiệu trang sức quần áo linh tinh, Phương gia anh có tiền, cái yêu cầu nhỏ ấy, anh làm được, đến đây đi, đến đây đi, đến nhào vào trong lòng anh đi. “Được, tôi muốn toàn bộ gia sản của anh.” Ánh mắt long lanh, nhưng hơi thở lại hoàn toàn lạnh như băng. “Ngày mai anh thu xếp làm giấy chuyển nhượng tài sản bảo luật sư ký tên làm chứng.” “A?” Khuôn mặt tiêu sái, trực tiếp hóa đá. “Không có giấy chuyển nhượng, anh về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi.” Nói xong, Hứa Mạn Tuyết trực tiếp chạy lấy người, mà Phương thiếu gia, lần này không có chạy lên chặn người lại, cũng không có can đảm. Đối phó với các loại người khác nhau, có các loại phương pháp khác nhau, vài năm đi theo bên người Bách Lăng Phong, đối với đám người giả dối lừa lọc này. Phương Chí Viễn, đối phó với anh ta chỉ xem như là giải quyết một bữa ăn sáng. Vì bị chuyện lúc này trì hoãn, lúc tắc xi đưa cô đến trước cửa lớn khu nhà trọ, trăng đã lên cao, cô nhìn ánh trăng sáng ngời, bảo tài xế dừng xe, trời đêm như vậy, cô đột nhiên muốn đi bộ. Ôm vòng văn kiện cũng không quá nặng, bước đi bằng đôi giày da dê mềm mại, cúi đầu nhìn bản thân bị ánh trăng chiếu vào trên người, trong không khí truyền đến mùi nước hoa nhàn nhạt, cảm giác lành lạnh, ngược lại không xem như quá tệ, sinh sống ở nước Mỹ nhiều năm như vậy, đối với không khí lạnh ở Đài Loan, cô ngược lại không thấy lạnh. Từng bước một, chậm rãi đi trên đường về nhà. 10 phút lộ trình ngắn ngủi, lại ngẩng đầu, liền thấy một thân ảnh cao lớn đứng cách đó không xa, ngăm đen, hơi thở xâm lược nồng hậu. Tim cô bỗng nhiên đập thật nhanh thật nhanh, cô tựa hồ còn nghe thấy thanh âm máu lưu động trong mạch máu. Nhưng là Hứa Mạn Tuyết dù sao cũng là Hứa Mạn Tuyết, cho dù nội tâm kích động, cô vẫn bày ra bộ mặt lạnh lùng, làm bộ như không thấy anh ngẩng đầu đi lướt qua bên người anh. Người đàn ông đứng thẳng tắp, biểu tình bình tĩnh, chỉ là đôi mắt đen thuần, gắt gao nhìn chăm chăm cô. Hai người đều không nói, cô hồ hững đi lướt qua anh, dường như hai người là hai kẻ xa lạ. Đột nhiên, một đôi cánh tay cường tráng rắn chắc từ phía sau đem cô ôm vào trong lòng, “Tuyết nhi.” Tiếng kêu trầm thấp, mềm mại và ôn nhu, tan nát cõi lòng còn có chua xót. Thân thể của cô buộc chặt, khắc chế bản thân không rộng to không mắng chửi thô tục, một chữ một chữ từ trong miệng bật ra, “Buông, tay!” “Tuyết nhi, anh rất nhớ em.” Không để ý đến lời nói lạnh nhạt của cô, người đàn ông vui mừng vào bên trong mái tóc của cô, hít vào một hơi thật sâu, cánh tay càng ôm càng chặt, trời ạ, mãi cho đến khi lại ôm cô vào trong lòng, anh mới biết được, Thì ra nhớ nhung cô, đã sâu đến không thể lùi bước. “Tôi bảo anh buông tay.” Tiếng nói vẫn bình tĩnh như cũ làm cho người ta sợ hãi. “Anh muốn em.” Anh hôn nhẹ lên mái tóc đen mượt như tơ của cô, nói ra nỗi nhung nhớ trong thời gian qua. “Nhớ tôi?” Một câu nói của anh, châm ngòi thuốc nổ, Hứa Mạn Tuyết kịch liệt giãy dụa, điên cuồng mà đánh đấm trong ngực anh, “Anh sẽ nhớ tôi? Tên khốn chết tiệt!” Văn kiện phân tán trên mặt đất. Anh để cô đánh, để cô mắng, chỉ là cánh tay thủy chung không chịu buông cô ra, anh sợ nếu mình buông lỏng tay, cô sẽ biến mất, làm cho anh tìm không thấy cô, mà thứ kia, mới là trừng phạt lớn nhất đối với anh, anh tình nguyện đi tìm chết

cũng không nhận trừng phạt. “Thực xin lỗi, bảo bối, thực xin lỗi.” Hôn môi tựa như mưa rơi xuống mặt cô, không để ý cô phản kháng và giãy dụa. Cô hung ác cắn môi dưới của anh, nếm thấy vị mặn máu tươi, mới buông anh ra, nhìn khuôn mặt thâm trầm của anh, bởi vì tơ máu vương trên khóe miệng, mà mang theo vài phần tà mị. “Anh yêu em, Tuyết nhi.” Nhìn thấy cô, đây là lời nói duy nhất mà anh muốn nói với cô. “Lục Phi Dương, tôi chán ghét anh!” Cô rớt cục cũng bật khóc, khóc đến toàn thân run rẩy, tiếng nấc nghẹn ngào, giống như ủy khuất và khổ sở của mấy ngày nay, trong hôm nay, tại giờ phút này, toàn bộ đều bộc phát. Anh ôm lấy thiên hạ yêu kiều đang điên cuồng khóc, cực kỳ đau lòng, “Tuyết nhi, đừng khóc, đều là anh không đúng, anh không tốt, em đừng khóc được không?” Ôn nhu dỗ dành, tiếng khóc của cô, so với bất cứ thứ vũ khí nào cũng đều lợi hại hơn, làm cho anh cảm thấy toàn thân cao thấp hết như là bị đao chém, cắt trái tim cứng rắn lạnh lẽo của anh ra thành từng mảnh nhỏ. Cô không để ý tới anh, chỉ tận tình khóc, trước kia, cô không bao giờ khóc. Kết quả, hai lần rơi nước mắt, đều là vì anh, vì tên khốn này! “Tôi không phải bảo anh cút sao? Anh không phải cũng rất nghe lời cút đi sao? Vậy anh còn tìm tôi làm gì?” Anh tính tình thế đấy, trực tiếp bỏ mặc rồi đi, làm sao có thể như vậy, làm sao có thể? “Anh nghĩ anh rời đi, đối với em và anh mà nói, đều là một chuyện tốt.” Thở dài, bất đắc dĩ, nếu anh thực sự có thể buông tha cho cô, tám năm trước đã sớm buông tay, sẽ không làm cho bản thân mệt mỏi như vậy, yên lặng canh giữ bên cạnh cô, mà cô cũng có thể lẳng lặng yêu Bách Lăng Phong, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể được như ý nguyện, nhưng đối với cô mà nói, như vậy cũng là một loại hạnh phúc chẳng? Nhưng là, không được, cho là tám năm, hay tám mươi năm, anh đều không quên được Hứa Mạn Tuyết cô, cô là sinh mệnh của anh, tuy không thể tránh khỏi sự giãy vò, nhưng anh lại vui vẻ chịu đựng sự giãy vò này. “Anh đi, anh đi, anh đi đi!” Cô điên cuồng đâm vào ngực anh, đâm đến tay đều ửng đỏ phát đau, nhưng là cái loại oán hận này, cái loại cảm giác ủy khuất này, như thế nào cũng không thể tan biến được. Cô không phải cái loại phụ nữ bốc đồng, cô luôn là thành thực bình tĩnh, nhưng là, đối mặt với anh, cô chính là không muốn nói đạo lý, chính là muốn khóc lóc om sòm. Cô không muốn thừa nhận, lúc nhìn thấy anh trên Tv, cô thực sự hoảng sợ, khoảng cách của anh và cô, tại một khắc kia đã bị kéo đi thật xa, làm cho cô thực hoảng hốt. “Thực xin lỗi, bảo bối, thực xin lỗi.” Đôi mắt sáng ngời không ngừng trào ra nước mắt, hôn như thế nào cũng không ngừng, anh vốn muốn mang đến cho cô chỉ có vui sướng và ngọt ngào, làm cho cô quên đi tình yêu đau khổ mà cô dành cho Bách Lăng Phong, nhưng là, hiện tại xem ra, anh ngược lại đem đến cho cô thống khổ nhiều hơn. Tuyết nhi của anh, Tuyết nhi kiều ngạo như nữ vương của anh, chưa từng thất thố như vậy, khóc lớn như vậy. Mà anh, vậy mà lại cảm thấy cô khóc ánh mắt sưng đỏ, bộ dáng mũi đỏ lên, thế nhưng lại xinh đẹp đáng yêu đến kỳ lạ, thật sự là trúng độc, trúng loại độc tên là Hứa Mạn Tuyết, một đời khó giải. “Bảo bối, anh yêu em.” Anh dỗ dành, hôn môi, nhẹ nhàng chà xát trên đôi môi mềm mại của cô, cái trán trơn bóng, đôi mày thanh tú cau lại, lông mi cong cong treo đầy nước, đôi mắt to tròn trong suốt ngập nước, còn có cái mũi hồng hồng, trần trọc, vuốt ve, đi tới đôi môi trơn bóng mềm mại mùi vị thơm ngát hết như thạch hoa quả, nhẹ nhàng hôn, khơi gợi lên tình cảm của cả hai. Một phen ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô, kịch liệt hôn cô, dùng hết toàn bộ nhu tình mật ý hôn cô, làm cho cô quên khóc. “Ngô.....” Cô rên rỉ, khóe mắt còn vương nước mắt. Hứa Mạn Tuyết cao 160cm, Lục Phi Dương cao 182cm, trước mặt anh cô vẫn là rất kiều nhỏ yếu đuối, anh đem cô ôm lên, tận tình hôn môi. Tiếng hôn môi “Chắc chắc”, truyền đến từ giữa môi bọn họ, hôn như thế nào cũng đều cảm thấy không đủ, bọn họ tựa như một cặp tình nhân không có tương lai, muốn đem toàn bộ nhiệt tình hy vọng, đều gửi gắm vào trong nụ hôn. Hôn hôn, dục vọng như nước, đầu lưỡi Lục Phi Dương ở trong miệng cô cuồng liếm, đại chưởng ở sau lưng cô xoa vuốt loạn xạ, hô hấp dồn dập, kiềm chế không được, một phen ôm lấy cô chuẩn bị lên lầu đi giải quyết dục vọng sắp nổ tung. “Văn..... Văn kiện.” Hứa Mạn Tuyết từ trong nụ hôn thoáng khôi phục một chút lý trí, không thuận theo muốn xoay người nhặt lại mấy trang giấy rơi lả tả trên sân. “Mặc kệ nó! Bồn thiếu gia cứng rắn khó chịu.” Thế nào còn có tâm tư đi lo lắng mấy cái văn kiện kia. (Anchan: anh ko mở miệng thì thôi, hễ mở miệng là ta đổ ko nổi TT0TT) Cái gì cứng rắn không cứng rắn? Khuôn mặt của cô trong nháy mắt đột nhiên ửng hồng, “Không được!” Cố gắng đem miệng thoát khỏi cái miệng đang loạn mót của anh, không ngừng đẩy khuôn mặt đang dựa sát kia ra, “Này đều là văn kiện quan trọng.” Những thứ đưa đến trước mặt cô, đều là văn kiện cao cấp của công ty, cô nếu để chúng nó cứ nằm trên mặt đất như vậy, ngày mai là cô có thể về nhà ăn chính mình. Người phụ nữ này! Anh chán nản nhìn cô, cho dù là đến lúc sắp bùng nổ, cô thế nhưng còn có lý trí nghĩ đến công việc! Nhưng là, nhìn thấy đôi mắt to ngập nước của cô, xấu hổ đến hai má ửng hồng, còn có đôi môi ướt át tiên diễm bị anh cắn hôn. Loại bộ dáng thẹn thùng quẩn rũ này chưa từng có qua, tim của anh, mềm mại đến rồi tỉnh rồi mù, hạ thể lại cứng rắn cái cột trụ lại giờ lên trời. (Anchan: OMG! Tg viết cái gì thế này TT0TT) Nóng lạnh hòa vào nhau! “Phiền toái.” Anh không kiên nhẫn gầm nhẹ, buông người phụ nữ đang muốn bạo động ra, xoay người đi nhanh vài bước ngồi xổm xuống

nhANH chóng nhẬt lẠI tỪNG tỜ vẮN kiệN. CẦM mỘT ĐỒNG TƯ LIỆU LOẠN THẮT BÁT TAO TRÊN TAY, KÉO CÔ BƯỚC NHANH VÀO THANG MÁY NHÀ TRỌ, “bảo em đừng mang công việc về nhà, em lại không nghe.” Hứa Mạn Tuyết nhìn cái thứ nhô lên phía dưới đũng quần tây màu đen của anh, xấu hổ đến nói không ra lời, này, này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cô rõ ràng đang tức giận, như thế nào đến cuối cùng lại cùng anh hôn nhau đến khó chia lìa? Cô, cô lại không nói là đã hết giận anh, nhưng là, ngoan ngoãn để anh nắm tay, đi vào nhà, mọi chuyện sao lại như thế này? Cho dù là kẻ ngốc cũng biết, anh kế tiếp định làm gì, cô thực sự dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy, không tức giận sao? Anh nói yêu cô, anh nói muốn cô, ở bên tai cô thì thầm, bảo bối, thực xin lỗi, lòng của cô cứ như vậy mềm nhũn đi, làm cho tức giận của cô tiêu tán mất. Muốn đẩy anh ra sao? Cô hình như không có khí lực này, hơn nữa cô cũng nghĩ muốn anh. Tư liệu vừa mới nhẬt lẠI bị quăng đầy đất, còn bao gồm cả quần áo trên người bọn họ. Bọn họ chính mình rất nhanh hơn nữa lại kịch liệt tới cực điểm hoan ái, vừa vào cửa, anh liền đem những thứ đó quăng hết lên mặt đất, mãnh liệt ôm lấy cô, không kịp chờ đến phòng ngủ, trực tiếp đem cô áp lên trên cửa, tìm được váy xé quần lót của cô, ngón tay phủ đến một mảnh trơn ướt. Thật tốt, cô cũng ẩm ướt. “Tuyệt nhi, anh nhịn không được.” Anh liếm cái cổ trắng nõn của cô, hạ thân thẳng tắp cứng rắn dục vọng không ngừng chống đỡ nơi non mềm của cô, “Trực tiếp đi vào, được không?” “..... Ân.” Mặt cô ửng hồng, dục vọng trong thân thể chạy tán loạn, không thể tin được bản thân vừa mới đáp ứng chuyện gì gì. Anh nâng lên một chân của cô, “Ngao bảo bối, chân lại mở ra một chút, ừ?” Cô thuận theo càng mở rộng thêm chính mình. Rắn chắc giữa hai chân đứng thẳng gắng gượng trên cái mông vênh cao của cô, tìm được cửa vào mềm mại như tơ, dùng sức chống đẩy đi vào. “Ân, thật căng!” Cô nhú mào, cổ hết sức nhận lấy, một tháng không có làm, hoa huyết của cô chặt lại rất nhiều. Cảm giác ở trong cơ thể cô, thật sự tốt đẹp đến chết mất, Lục Phi Dương thở gấp, không kịp chờ cô thích ứng, nặng nề đâm vào. Mỗi một lần, vừa thâm sâu vừa nặng lại nhanh, cái loại tốc độ cắm vào rút ra với tần số cao này, anh chỉ dùng 10 phút ngắn ngủn, đã đem cô đưa đến cao trào tình ái tuyệt mỹ! Sau cả một đêm, anh ôm cô, ở trên giường lớn, trên sofa, trong bồn tắm lớn cuồn cuộn mà lại phóng túng tùy ý làm tình, kêu cô là tiểu bảo bối ngoan, dỗ dành cô, tình cảm mãnh liệt do đã lâu không gặp còn có tương tư khắc cốt ghi tâm, làm cho anh không nỡ buông ra thân mình mềm mại thơm ngát của cô. Hôm đó vào lúc cao trào bùng lên, đầu óc trống rỗng, anh ở trên thân thể của cô, đi vào chỗ sâu nhất của cô, bắn ra tinh dịch nóng ấm. Kích thích cả đêm, làm cho cổ họng Hứa Mạn Tuyết đều kêu khàn khàn, bị thân hình trầm trọng của anh đè nặng, thể lực cạn kiệt đến mức tận cùng, sắp hôn mê. Thỏa mãn còn có cảm giác hạnh phúc lưu động quanh thân, Lục Phi Dương cắm ở trong thân thể cô không nỡ đi ra, nhẹ lật người, thật cẩn thận để cô nằm trên người anh, “Bảo bối.” Anh nhẹ giọng gọi cô, bàn tay âu yếm trên lưng trần trụi tuyết trắng của cô. “..... Ân.” Cô mơ mơ màng màng đáp lời, toàn thân mệt rã rời, suy nghĩ ngày càng mơ hồ, cũng sắp đi vào mộng đẹp. “Chúng ta, không bao giờ cãi nhau nữa, được không?” Khóe miệng, chậm rãi giương lên một nụ cười dịu dàng hiếm thấy, “..... Được.” Tiếng trả lời ngọt ngào mềm nhẹ vang lên, dễ dàng đánh nát toàn bộ bề ngoài của anh, lộ ra nơi mềm mại nhất trong lòng, vào lúc này, cho dù muốn mạng của anh, anh cũng cam tâm tình nguyện hai tay dâng lên.

9. Chương 9: Chương 9 (18+)

Hoàng tử và công chúa từ nay về sau sẽ sống hạnh phúc khoái hoạt..... sao? Lục Phi Dương cùng Hứa Mạn Tuyết bọn họ không hề khắc khẩu, không hề đấu khí, chỉ có ngọt ngào gắn bó? Hay nói giỡn! Hứa Mạn Tuyết nhìn giường lớn hỗn độn, đầu đầu ẩn nhẹ lên huyết thái dương, phòng, lại lần nữa không có một bóng người, người nào đó phát giận, bỏ đi rồi. Cũng đã hai năm, trong lúc bọn họ ở chung, luôn như thế. Lục Phi Dương trên việc gì, đều đối với cô ngoan ngoãn phục tùng, thương yêu cưng chiều tới cực điểm, cô tin tưởng, chỉ sợ nếu cô nói muốn tìm anh, anh cũng sẽ lấy dao moi ra cho cô, ừ, việc này có chút máu me. Nhưng là, giữa bọn họ có một điều cấm kỵ, đó là Bách Lăng Phong. Cô thừa nhận, cô hiện tại đối Bách Lăng Phong vẫn là không thể tiêu tan, đúng vậy, tình cảm suốt tám năm, cô chính xác là đã yêu anh, tình cảm này hết như một phần trong thân thể cô, muốn dứt bỏ, nói dễ hơn làm? Không giống như trong tiểu thuyết tình yêu nào đó viết rằng, gặp được người kia đối với mình tốt, liền phát hiện người trước kia mình yêu, chỉ là loại tình cảm mê luyện hoặc là sùng bái loại khi còn trẻ, cô không phải mê luyện, có lẽ năm mười bảy tuổi ấy thì đúng là như vậy, nếu trong cuộc sống chỉ có bóng tối không có ánh mặt trời, không có tương lai, đột nhiên lại xuất hiện một thiếu niên tao nhã mê người, nói với mình rằng: “Theo anh đi đi, em sẽ có cuộc sống tốt hơn.” BẠN sẽ không yêu anh ấy? Hứa Mạn Tuyết sẽ, Bách Lăng Phong đưa cô ra bóng tối, giúp cô tìm được phương hướng, ngoại trừ làm cho cô tâm động, anh còn là ân nhân của cô. Năm đó

là mê luyến, sau này vài năm đi theo bên cạnh Bách Lăng Phong làm việc, biến thành chấp luyến. Cô mê muội khi anh quyết đoán lưu loát xử lý công việc, phong thái bày mưu nghĩ kế, còn có khó khăn gì với anh mà nói cũng không là vấn đề, thoải mái giải quyết, cô rất khó không yêu anh. Cho dù hiện tại bên cạnh cô xuất hiện Lục Phi Dương, một người đàn ông ngang ngửa với Bách Lăng Phong, còn sủng cô đến tận trời, mà cô, tâm cũng động dưới thâm tình của anh, thậm chí trong lòng cô âm thầm thừa nhận, bản thân cũng thích anh, nhưng tám năm thâm mến, không phải nói quên là có thể quên. Hơn nữa, cô không chỉ là một người phụ nữ thích Bách Lăng Phong, mà còn là cấp dưới của anh, thư ký của anh, mặc kệ là ở trong công việc hay cuộc sống, đều có tiếp xúc chặt chẽ với Bách Lăng Phong. Cho nên mâu thuẫn giữa cô và Lục Phi Dương, liền rối rắm như thế, anh bình thường cái gì cũng tốt chuyện gì cũng theo cô, nhưng đối với Bách Lăng Phong, hết như đâm đến chỗ đau của anh, mỗi lần bọn họ cãi nhau nguyên nhân đều là vì anh ta. Lục Phi Dương kỳ thật là một người theo chủ nghĩa đàn ông, anh luôn nói với cô, hy vọng cô có thể từ chức, anh cũng không phải nuôi không nổi cô. Nhưng là Hứa Mạn Tuyết cô là người phụ nữ cần đàn ông nuôi sao? Ai cũng không thể bắt buộc cô buông tha cho công việc mà cô tha thiết, ở xí nghiệp Khai Dương, trừ bỏ là vì Bách Lăng Phong ra, cô cũng rất yêu công việc làm nhiều năm của mình. Cho dù chỉ là thư ký Bách Lăng Phong, liền khó tránh khỏi phải chiều cố công sự việc lớn nhỏ của anh, mà qua nhiều năm như vậy, cô vẫn là bạn gái tham gia yến hội duy nhất của Bách Lăng Phong. Điểm này, cái người đàn ông bá đạo kia cũng có ý kiến đến đòi mạng, anh nói, mỗi lần nhìn thấy cô khoác tay Bách Lăng Phong, bộ dáng cười đến thực ngọt ngào, anh xúc động đến muốn giết người. Làm ơn, cô nào có cười ngọt ngào, cả thương giới mọi người đều nói Hứa Mạn Tuyết cô là băng sơn nữ vương, từ trước đến nay chỉ toàn cười mỉm, cô làm sao có thể cười ngọt ngào khi theo Bách Lăng Phong tham dự yến hội, ngay cả lễ phép chào hỏi, cô đều là vẻ mặt băng sương. Nhưng mà nói cũng kỳ quái, đàn ông ở thương giới, không biết nhìn cô làm sao, mỗi lần yến hội chấm dứt, mấy ngày sau, liền có có vô số ruồi bọ bay tới bay lui. Lục Phi Dương lão đại liền mất hứng, nói là nếu công khai tình cảm của bọn họ, sẽ không sẽ phát sinh chuyện như vậy. Điểm ấy, được rồi, cô thừa nhận, là bản thân không đúng, cô hiện tại là bạn gái của anh, cũng thực hưởng thụ anh tỉ mỉ che chở. Nhưng là đối với việc công khai trước thiên hạ, cô cảm thấy không cần, cũng thực chần chờ, tình yêu là chuyện của hai người, mắc mớ gì phải triệu cáo thiên hạ, để mọi người đều biết. Kỳ thật trong lòng cô, cô biết nguyên nhân mình phản đối, không phải là do người, sau khi cô cùng Lục Phi Dương sống chung mới phát hiện, thì ra bản thân là một người không có cảm giác an toàn, cô tin tưởng Lục Phi Dương yêu cô, hết sức yêu cô, nhưng cô không nắm chắc bọn họ thực sự có thể cùng nhau đi cả đời. Có lẽ, cho dù chính cô không muốn thừa nhận, bóng ma thơ ấu, đối với cô mà nói vẫn có ảnh hưởng. Cô không biết Lục Phi Dương vì sao lại thích cô, cũng không biết anh vì sao mà yêu cô, cô không có cảm giác tin tưởng, có thể hấp dẫn anh cả đời, làm cho tim anh không thay đổi, dù sao anh là người đàn ông xuất sắc như vậy, bắt phàm như vậy. Trong tay nắm giữ giới vận tải đường biển, một tay có thể che trời hô mưa gọi gió, đàn ông như vậy, yêu cô đã là một kỳ tích, còn muốn yêu cả đời, khả năng này có thể không? Nghi vấn trong lòng này, cô thủy chung không dám hỏi ra miệng, thì ra trong lúc vô thức, Lục Phi Dương đã tiến vào nội tâm cô sâu như vậy. Nhớ rõ trước kia có đọc qua một câu, vào thời điểm làm tình, phụ nữ không chỉ bị tiến vào thân thể, còn có tim, thật sự là sâu sắc. Cô đã sợ hãi, sợ hãi mất đi Lục Phi Dương, loại sợ hãi này, bắt đầu từ lần đầu tiên bọn họ cãi nhau, luôn luôn tồn tại trong lòng cô. Sau đó, bọn họ không ngừng cãi nhau vì Bách Lăng Phong, trên cơ bản đều là do công việc của cô chiếm dụng thời gian bọn họ ở chung, hơn nữa công việc này có liên quan với Bách Lăng Phong, điều này làm cho người đàn ông bá đạo kia không vui. Anh không có biện pháp với Hứa Mạn Tuyết, thì bày ra vẻ mặt bất mãn với Bách Lăng Phong, tìm anh ta gây phiền toái, vì thế Wall Street truyền ra tin tức Lục Phi Dương và Bách Lăng Phong bất hòa. Hứa Mạn Tuyết cãi nhau với Lục Phi Dương, kỳ thật nghiêm khắc mà nói, không tính là cãi nhau, bởi vì mỗi lần đều là Lục Phi Dương bị cô làm cho tức giận đến không nói ra lời, lại không dám sử dụng bạo lực với cô giống lần đầu tiên, không nỡ tổn thương cô, đành phải tổn thương chính mình, tức giận không thể phát tác, anh liền đề nghị rời khỏi Đài Loan, trở về công ty ở Newyork. Sau đó, một tháng không gặp, anh lại bị nỗi nhớ nhung tra tấn trở về tìm cô, vòng đi vòng lại, không đến một năm, anh đã trở thành khách hàng VIP của chuyến hàng không cao cấp Mỹ- Đài. Nhưng mà lần này, trong lòng cô có một chút áy náy, hình như thật sự là do cô không đúng. Cô thầm nghĩ, ngồi ở trên giường lớn mềm mại, nhẹ nhàng mơn trớn một bên giường anh luôn nằm, nay đã trở nên lạnh lẽo, này chứng tỏ, người nào đó đã rời đi thật lâu. Cái giường lớn Kingsize này, là anh cố ý nhập khẩu về từ Âu Châu, thân hình cao lớn của anh, mỗi lần ôm cô chen chúc trên cái giường bé của cô, rất là ủy khuất; Hơn nữa lúc ấy cái người đàn ông đáng giận kia còn nói: “Mỗi lần làm được một nửa, đều phải cẩn thận để không ngã xuống, khó chịu.” Nghe đi, nói gì vậy, có người mua giường là vì để làm tình sướng khoái sao? Nhưng là Lục Phi Dương sẽ. Nghĩ đến đây,

lòng cô nổi lên cảm giác ôn nhu ngọt ngào, cô đột nhiên rất nhớ anh, nhớ anh bá đạo ôn nhu, nhớ đôi mắt thâm tình của anh, nhớ nụ hôn kích cuồng và âu yếm, cũng nhớ cảm giác da thịt bọn họ chạm vào nhau. Yếu đuối nằm ở trên giường, trở mình nhìn một bên giường kia của anh, bị hơi thở đàn ông nồng đậm mãnh liệt vây quanh, giống như là được anh ôm vào trong lòng. Nằm ở trên giường, không tự chủ được nhớ tới mấy giờ trước, đêm bọn họ cãi nhau. Sự tình, vốn thực ngọt ngào, thực ấm áp, thực..... Kích tình. Giống như những đêm trước, anh ôm cô, cùng nhau vào trong phòng tắm, cùng nhau tắm sạch một màn này làm cho người ta mặt đỏ tim đập, dục hỏa từ phòng tắm đốt tới trên giường. Cô bị anh đặt dưới thân bừa bãi yêu thương, dục triều như nước, hoa dịch theo động tác kịch liệt của anh không ngừng bị quấy ra, cặp chân trắng nõn thon dài gắt gao quấn lấy thắt lưng kiên mỹ của anh, cô rên rỉ, ôm cổ anh, tìm kiếm đòi hỏi nụ hôn của anh. Cô thích cảm giác anh hôn cô, hết như là hôn bảo vật trân quý nhất đời, cưng chiều và yêu thương đến cực độ. Mà anh, cực thích cô chủ động hôn anh, mỗi lần đều kích thích anh cúi đầu rít gào, đem cô ép vào trong đệm giường hưng hăng yêu. Được rồi, không khí tuyệt hảo, lúc kích tình bắn ra bốn phía, bọn họ lập tức sẽ xông lên cao trào tuyệt mỹ, trên tử đầu giường, điện thoại của cô vang lên. Cái tiếng chuông kia, là kiểu chuông riêng, chỉ thuộc về một người, đây là thói quen nhiều năm qua, cho dù Lục Phi Dương đối với việc này không cao hứng, cô cũng không đổi được. Khi nghe được tiếng chuông quen thuộc, toàn thân cô cứng đờ, kịch liệt khuấy đảo hoa huyết hưng hăng kẹp chặt, làm cho người đàn ông trên người nặng nề thở hào hển, phát động điên cuồng tấn công, mãnh liệt đâm vào rút ra, chống đẩy nhanh đến cô ngay cả nói cũng nói không được. “Điện..... Điện thoại!” Cô muốn giãy dụa đi ra nhận điện thoại, nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ từ chối cuộc gọi của Bách Lăng Phong, hôm nay cũng không ngoại lệ! “Chết tiệt, không được nhận!” Lục Phi Dương tức giận không ngớt, trong lòng lửa hừng hực thiêu đốt, trước kia khi không có làm hoặc là làm được một nửa, cô bỏ lại anh đi nhận điện thoại của Bách Lăng Phong, anh đã thực khó chịu, lần này đã đến thời kì mấu chốt cuối cùng, cô thể nhưng còn muốn bỏ lại anh? Không để ý tới kháng nghị của cô, cái mộng rắn chắc vĩnh cao kịch liệt kích thích nơi giữa chân cô, “Tư tư” tiếng nước hạ từ thể truyền đến, anh chuyên tâm truy tìm cao trào dễ như trở bàn tay. ” a.....” Khoái cảm thật lớn, từ chỗ bọn họ kết hợp chạy tán loạn, chìm nổi trong bể dục, nhưng là, cô dù sao cũng là Hứa Mạn Tuyết, từ nhỏ liền tự hạn chế nghiêm khắc với bản thân, Hứa Mạn Tuyết ý thức trách nhiệm siêu cường. Cô dùng sức cắn môi, muốn mình thanh tĩnh một chút, trăm ngàn lần đừng bị cái người đàn ông đang giận dữ kia quấn vào lốc xoáy kích tình, ra không được. Nhưng là, thật khó, thực sự rất khó, khoái cảm như sóng triều một đợt lại một đợt đánh úp vào cô, cảm giác cô sắp bị nhấn chìm. Nhưng là, tiếng chuông đang vang kia, làm cho cô to gan, dùng sức xoay người rời khỏi dưới thân anh, hai tay cũng dùng sức đẩy người đàn ông đang làm càn trên người cô, sau đó bị kịch cứ như vậy phát sinh. Lục Phi Dương vừa vặn đến thời điểm mấu chốt nhất, cô đẩy như vậy, đưa anh từ trên người đẩy ra, mà anh không khống chế được, trực tiếp liền bắn ra ngoài, tinh dịch bạch trọc, cứ như vậy tràn đầy bắn tới trên ga giường tuyết trắng, cùng với tiếng gầm nhẹ xấu hổ vụn vặt của anh..... Chột dạ, trước nay chưa từng có, làm cho cô sau khi nhận điện thoại cũng không dám nhìn biểu tình của Lục Phi Dương, vội vàng đi đưa văn kiện cho Bách Lăng Phong, chờ cô trở lại, căn phòng nhỏ nhỏ sớm không còn bóng dáng của Lục Phi Dương. Anh, chỉ sợ là rất giận đi? Hứa Mạn Tuyết ôm cái gối có mùi của anh, vùi mặt vào trong gối mềm mại, cắn môi áy náy nghĩ, sau đó, bỗng nhiên, tiếng cười trầm thấp, từ trong gối truyền ra, càng lúc càng lớn, quanh quẩn suốt trong phòng. Nhớ lại một màn kia, cô thật sự không khống chế được mình muốn cười, thực không có lương tâm cười đến thực vui vẻ. Lần này, người nào đó tức giận đến thật không nhẹ. Hứa Mạn Tuyết đẩy xe mua sắm, đi về phía trước, vì trong nhà cần thêm vài thứ vật dụng, ăn, nhìn đồng hồ, anh đã có 35 ngày lẻ 7h không có tin tức, phá kỷ lục lúc trước. Lúc trước mỗi lần tức giận chạy lấy người, cũng không quá một tháng lại trở về tìm cô, một lần ngắn nhất, chỉ có năm ngày mà thôi, tuy rằng, hai năm nay, thời gian bọn họ ở cùng một cũng không nhiều, dù sao công việc của Lục Phi cũng là ở Mỹ, anh không thể lúc nào cũng làm ra vẻ mặc kệ công ty ở lại Đài Loan với cô. Nhưng là lần này, đã qua một tháng. Cô gần đây đang đắn đo có nên trở về tổng công ty ở Newyork, như vậy anh sẽ phải không cần phải chạy tới chạy lui vất vả như vậy, nhưng là, được rồi, cô là có chút ý xấu. Cô rất hưởng thụ cái loại biểu tình anh tức giận bỏ đi sau đó lại vì nhớ cô mà bất đắc dĩ trở về, làm cho cô cảm thấy, anh thật đáng yêu. Cái từ đáng yêu này, dùng trên người Lục Phi Dương, chỉ sợ người khác sẽ cảm thấy thực sợ hãi, dù sao, trong lúc làm ăn Lục Phi Dương luôn luôn cương quyết vô tình, nổi tiếng gọn gàng, chỉ cần người tiếp xúc qua với anh, đều cảm thấy anh rất khó lấy lòng rất khó nói chuyện, tính tình lại xấu, cái trình độ gây khó dễ này, ngang ngửa với Bách Lăng Phong. Nhưng là, anh ở trước mặt cô, cũng chỉ là một người đàn ông sùng cô yêu cô, đối với cô ngàn y trăm thuận, ngẫu nhiên tính tình cũng sẽ bộc phát một chút, nhưng mà đa số đều là thuận theo cô. Nghĩ đến anh từng chút một, làm cho trên khuôn mặt luôn lạnh như băng của cô hiện lên một nụ cười yếu ớt, trong lòng ngọt

ngào ê ẩm, ngày không có anh bên cạnh, nhớ nhưng như bóng với hình, cô, cũng nhớ anh. Anh lần này, xem ra là động chân hỏa, chỉ sợ ngoại trừ lòng đồ kị, còn có lửa nhục từ trước đến nay chưa từng có, đúng vậy, đúng vậy, cô không nên như vậy đi khiêu khích giới hạn khoan nhượng của anh. Vừa nghĩ, một bên cầm lấy mỹ phẩm lên xem giá, bất tri bất giác, xe mua sắm xe đã đầy, đợi cô phản ứng lại nhìn thấy, không khỏi bật cười. Đồ trong xe, đều là thứ Lục Phi Dương quen dùng và thích dùng, thì ra bất tri bất giác, cô đã đặt anh vào vị trí quan trọng trong lòng. Liền giống như, trong phòng cô, có quần áo của anh, bàn chải đánh răng, dép lê, mà trong căn nhà xa hoa của anh, cũng có mỹ phẩm của cô. Lục Phi Dương, em hình như có chút yêu anh rồi, khi nghĩ như vậy, cô thể nhưng không có sinh ra cảm giác bài xích, trong lòng từng lần sóng ập đến, tất cả đều như mật vừa ngọt lại ngấy thấm vào, đôi môi tiên diễm luôn mím chặt, bây giờ ngược lại gợn lên độ cong kiều mỹ. Được rồi, dung túng anh một lần, đi Mỹ tìm anh, ai bảo em nhớ anh chứ. Có quyết định, trong lòng liền ung dung hơn nhiều, đẩy xe bước nhanh đi tới, chuẩn bị đi tính tiền, lúc đi qua quầy thực phẩm được chất đống cao sắp xếp gọn gàng, khóe miệng tươi cười của cô bỗng nhiên cứng lại, cách đó vài bước, một người đàn bà vẻ mặt bình tĩnh, thần sắc phức tạp nhìn cô. Thực rõ ràng, bà ta từ trước đã nhìn thấy Hứa Mạn Tuyết. (anchan: cắt ngang một chút, từ ‘Phụ nữ’ của ta ý chỉ người con gái chưa chồng, còn trẻ. Còn từ ‘Đàn bà’ ta tuy ko thích từ này lắm nhưng vẫn phải dùng, nó chỉ những người phụ nữ luống tuổi đã có chồng và con. Đây là cách phân biệt riêng của ta nhé ^^!) Lục Phi Dương hiện tại nhìn thấy Bách Lăng Phong, sẽ rất khó chịu, người bạn tốt này, hiện tại hết như cái gai trong lòng anh vậy, hung hăng đâm vào trong thịt, ngày ngày đêm đêm đều làm cho cuộc sống của anh khó khăn. Nhưng là, cái gai càng làm anh khó chịu hơn, chính là nỗi thống khổ khi không được nhìn thấy Hứa Mạn Tuyết. Đêm nay, hai cái gai đồng thời đâm vào tim anh, làm cho sắc mặt của anh khó coi đến cực điểm, anh âm âm nhìn chăm chăm Bách Lăng Phong, “Bạn gái đêm nay của cậu là cô ấy?” Ngữ khí thâm trầm nguy hiểm, ánh mắt sắc bén như chim ưng hung hăng quét qua giai nhân thanh tú đứng bên cạnh cậu ta. “Cậu có ý kiến?” Người đàn ông thần bí khó dò kia cứ như vậy mà thoải mái tựa vào bên quầy bar, vẻ mặt tùy ý thanh thản. Có ý kiến? Anh chết tiệt có ý kiến lớn đây, Bách Lăng Phong này, cũng dám chơi anh như vậy, được, có dũng khí. “Hừ!” Lục Phi Dương hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi. Đây là yến tiệc của anh, cử hành tại căn biệt thự thiết kế theo phong cách Châu Âu nằm ở vùng ngoại thành của Newyork, là yến tiệc triệu tập các đối tác trong thương nghiệp, tham dự hội nghị đều là nhân vật nổi tiếng của thương - chính giới, nhưng là Lục Phi Dương kiêu ngạo cuồng vọng đến nỗi căn bản không đem những người khác để vào mắt. Cái biệt thự chiếm gần ngàn mét vuông này, là bất động sản tư nhân của Lục Phi Dương, hiện tại bên ngoài đậu đầy xe thể thao có số lượng giới hạn trên toàn cầu, bên trong cũng tập hợp toàn là người nổi tiếng. Lục Phi Dương luôn luôn rất ít cử hành yến hội, lần này phá lệ làm lớn như vậy, kỳ thật anh là đang che giấu tâm tư đen tối, từ ý cười trong mắt đám bạn tốt, anh biết ý đồ của mình đã sớm đã bị bọn họ nhìn thấu. Bách Lăng Phong chết tiệt, cậu ta khẳng định tuyệt đối là cố ý. Điểm này, vào tối nay, bốn người bạn tốt bọn họ tụ hội lại biểu hiện rất rõ ràng. “Như thế nào, mất hứng?” Bách Lăng Phong nghiêng người tựa vào trên sofa mềm mại, mỉm cười nhìn người đàn ông không nói được một lời. Lục Phi Dương hung ác nham hiểm nhìn anh một cái, không nói gì. Cái bầu không khí này, Nghiêm Quân Nghiêu cảm thán, thực không bằng ở nhà đùa với “Con mèo nhỏ” của anh còn vui vẻ hơn, cầm ly rượu, đi đến bên cửa sổ sát đất, tùy ý ngồi ở trên bàn học. (anchan:ko biết có truyện của anh Nghiêm Quân Nghiêu ko ha, mún xem a) “Xem ra, cậu đêm nay cũng không có tâm tư xem bản kế hoạch.” Chuyện này anh đã sớm đoán được, xí nghiệp Phi Dương muốn bước chân vào ngành sản xuất điện tử thông tin ở Mỹ, việc làm này đã sớm ồn ào huyền ảo truyền đi, tuy rằng trước mắt Lục Phi Dương còn chưa quyết định muốn cùng công ty nào hợp tác, nhưng mà hai người bọn họ trong lòng đều biết kết quả rõ ràng là như thế nào, mặc dù cái người đàn ông đang tức giận kia thật không muốn thừa nhận. Nhậm Hạo Đông trước sau như một trầm mặc, không biết từ đâu rút ra cây súng lục bảo bối của mình lau chùi cẩn thận, phảng phất đối với lời nói của bọn họ không hề có hứng thú. “Phong, đừng nói tớ không giúp cậu.” Nghiêm Quân Nghiêu lắc nhẹ rượu ngon nồng đậm trong ly, nhấp một ngụm nhỏ, “Lần này, cậu đùa hơi quá.” Lúc trước anh có gọi điện thoại cho Bách Lăng Phong, bảo cậu ta mang theo Hứa Mạn Tuyết đến đây, bốn người bạn tốt bọn họ, đều hiểu được mục đích cuối cùng trong bữa yến tiệc lần này của Lục Phi Dương, tiểu tử này, nói đến chuyện yêu đương, chính là long trời lở đất, si tình làm cho bọn họ đều há hốc mồm. “Có lẽ,” Bách Lăng Phong cười thần bí, “Về sau sẽ có kinh hỉ cũng không chừng.” Có ý tứ gì? Con người đen bóng của Lục Phi Dương hung hăng trừng anh. “Kinh hỉ cái gì trước không cần phải nói, nhưng mà.....” Nghiêm Quân Nghiêu vui vẻ nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, “Tiểu giai nhân nhà cậu, ngược lại thật sự là, ân, làm cho người ta kinh diễm.” Nói còn chưa dứt lời, bóng người trước mắt chợt lóe, Bách Lăng Phong đã đứng ở bên cạnh anh, nhìn cô gái ngồi trên hồ phun nước dưới ánh trăng. Chết tiệt, không phải kêu cô ngoan một chút sao? Thời tiết

lạnh như thế, cô cũng dám chạy ra khỏi đại sảnh, Bách Lăng Phong âm thầm cắn răng, khi đang chuẩn bị đi xuống, khoe mắt quét một thân ảnh màu tím nhạt. “Phi Dương, kinh hỉ của cậu đến.” Bỏ lại một câu ái muội lời nói không rõ ràng xong, anh mở cửa đi ra ngoài. Mắt sắc Nghiêm Quân Nghiêu đương nhiên cũng thấy được, cười nhả nhận, được rồi, tụ hội đêm nay xem ra đã xong, ân, thật nhớ “Con mèo nhỏ” nhà anh. Thân thể thơm ngát mềm mại, vừa vặn có thể về nhà ôm sưởi ấm, cầm lấy điều khiển từ xa ấn nút, ném đi, lại thuận thể vỗ vai Nhậm Hạo Đông, “Cùng nhau đi, chứ?” “Đương nhiên.” Súng lục đen thui trên bàn tay vừa chuyển, liền biến mất không thấy, Nhậm Hạo Đông đứng lên, vỗ vỗ vai Lục Phi Dương xem như tạm biệt, cùng Nghiêm Quân Nghiêu biến mất. Những người này, không đến 1 phút đều biến mất sạch sẽ, làm cái gì? Khó chịu cau mày, đưa mắt nhìn về phía màn hình camera vừa mới bị Nghiêm Quân Nghiêu mở lên, thân ảnh tú lệ quen thuộc xuất hiện rõ ràng trên màn hình, đôi mày nhíu chặt bỗng nhiên giãn ra, sắc thái mừng rỡ như điên nhất thời bao phủ trên khuôn mặt cương nghị. Được rồi, anh thu hồi lời nói lúc nãy, Bách Lăng Phong có đôi khi, cũng không làm cho người ta chán ghét được. Nhưng mà, chỉ là có đôi khi. Hứa Mạn Tuyết kéo làn váy thật dài, giẫm lên thang lầu vòng vèo dài ngoằng, cho dù đã nhiều năm không đến nơi này, nhưng mọi thứ không xem như xa lạ, trước kia đều là cùng Bách Lăng Phong đến đây, đây là lần đầu tiên, cô đến một mình. Vừa mới đi qua hơn khoảng mười mét, đột nhiên bị một đôi tay to lớn vươn đến nắm lấy kéo vào trong một gian phòng, trong lúc trời đất quay cuồng còn chưa kịp thấy rõ ràng, đã bị hơi thở nam tính quen thuộc hung hăng ngăn chặn môi. Không kịp đem cửa lớn đóng lại, anh đã đem cô áp lên vách tường mãnh liệt giải nghiệm rồi nói sau. Đầu lưỡi thô lỗ thẳng thắn không lãng phí một chút thời gian đi vào miệng cô, cuồng dã quấy đảo, hấp nuốt, còn mang theo nồng đậm oán khí và bất mãn, tham lam mà lại không biết thỏa mãn cướp đoạt ngọt ngào của cô. “Ngô.....” Cô giữa đôi môi của anh khẽ rên rỉ, cái lưỡi nhuyển nộn đáp lại anh, cùng đầu lưỡi của anh ma sát quấn mút lẫn nhau, lấy phương thức anh thích nhất đáp lại anh. Thích anh ôm, thích anh âu yếm, nhưng thích nhất vẫn là nụ hôn của anh, bên trong có thật nhiều cảm tình, quyến luyến. Hôn, là trong lúc đó linh hồn của hai người yêu nhau sẽ chạm vào nhau, quả nhiên đúng vậy. “Cậu ta rất yêu con, thực yêu thực yêu, yêu đến con không thể tưởng tượng được.” Đúng vậy, tôi biết, tôi hiểu được, đối với tình yêu của anh, cô chưa từng hoài nghi, không có thâm tình, không có si yêu, lại làm sao có thể hôn được như vậy? Bàn tay vội vàng sờ soạng, kéo xuống vai áo lễ phục, không địch lại dục hỏa đói khát của đàn ông hơn một tháng, vải dệt tơ lụa truyền đến tiếng xé rách thanh thúy, không có áo ngực, thuận lợi cho anh cướp lấy. Vội vàng hôn lên môi cô, từ cổ chạy dọc đến trên phiến cao ngất trong suốt phía kia, một ngum thật lớn ngậm lấy đầu ngực phấn nộn nhận lấy sủng ái của anh, đói khát ngậm lấy nhấm nháp, hút ra tiếng “Chặc chặc”. “A..... Nhẹ một chút.....” Cô Kiều Kiều oán giận, tuy rằng trong lòng biết, lâu như vậy không có làm, người đàn ông này rất gấp gáp nếu mà biết nhẹ nhàng thì thật rất kỳ quái, nhưng cô chính là muốn làm nũng với anh, cũng chỉ làm nũng với một mình anh, bởi vì cô biết, người đàn ông này, vẫn luôn nâng niu cô trong lòng bàn tay. “Ta thực xin lỗi con, ta vẫn luôn áy náy, hiện tại có một người đàn ông như vậy yêu con, ta cũng cảm thấy thực vui mừng.” Vì sao? Vì sao tất cả mọi người đều nhìn ra anh si tình cùng quyến luyến, mà cô vì bị bóng ma thơ ấu ràng buộc, như thế nào cũng không thể thử buông thả yêu thương một phen? Đại chương rần rần của anh vuốt dọc theo đường cong lá lướt của cô, vén lên làn váy mềm mại như nước, tham tiến vào giữa chân cô. Nhanh chóng trào ra hoa dịch sớm đem quần lót đáng thương làm ẩm ướt hoàn toàn, anh trực tiếp giật ra lớp vải mỏng manh kia, nặng nề thăm hỏi chỗ mẫn cảm nhất của cô. “A!” Khoái cảm như tia chớp, làm cho cô thét chói tai, gắt gao co rút lại, kẹp lấy ngón tay xâm chiếm của anh, xuân thủy vẩy ra, hơi thở nồng đậm bên trong lan tràn. Anh buông ra nhũ tiêm bị chính mình mút sưng đỏ đứng thẳng, đôi mắt đen bóng gắt gao nhìn khuôn mặt tràn ngập kích thích kia, “Thoải mái sao, hử?” Nhuộm lên một tầng phấn hồng, đôi mắt quyến rũ phát sáng chứa đựng ham muốn tình dục, miệng nhỏ chu lên, đã thanh thuần lại xinh đẹp. Người phụ nữ này, bày ra biểu tình như vậy, là muốn giết anh hay sao? Anh quỳ xuống trực tiếp hôn lên nơi yếu ớt nhất, mẫn cảm nhất của cô. “A..... Nơi đó không cần.....” Cô chịu không nổi nhất là khi anh hôn như vậy, bấp bừa thon dài kẹp chặt trên vai anh, bên trong bấp bừa gắt gao co rút. Anh liếm láp trên châu đế nho nhỏ của cô, hút vào miệng nặng nề gặm nó, đầu lưỡi xoát qua da thịt tinh tế, ngậm lấy cánh hoa đỏ bồng, cắn, lôi kéo nó ra bên ngoài. “Lục Phi Dương, anh muốn làm gì?” Cảm giác vừa đau lại thích làm cho cô xấu hổ và giận dữ kháng nghị, nhưng là người đàn ông kia căn bản là không để ý tới cô, lúc cô hô đau thì buông cánh hoa ra, nhu tình liếm nó, biến thành cô thoải mái mà rên rỉ ra, vừa hung hăng cắn cô, lại đưa tới tiếng ngâm nũng nịu của cô. Khi đau nhức khi tê dại, đan xen vào nhau, thống khổ cùng khoái cảm trộn lẫn, làm cho cô động tình càng thêm lợi hại, hoa dịch ngọt ngào từ nụ hôn của anh, không ngừng cuộn cuộn tuôn ra, toàn bộ chảy vào trong cái miệng thèm khát của anh, bị uống hết. Cô lên tiếng khóc ngấm, thất lực xoay thật lợi hại, giữa chân bị anh hôn, nhưng là cảm giác hư không không ngừng quấy phá cô, làm cho cô sắp phát

điên. Nhưng là cái người đàn ông kia chính ở chỗ này không nhanh không chậm hôn cô, vừa không buông cô ra, cũng không cho cô thống khoái. Cô vội vàng xao động rên rỉ, sợi tóc ẩm áp ma sát qua lại trên vách tường, cơ bắp bên trong đùi buộc chặt co rút. Anh là cố ý, đồ đàn ông nhỏ mọn! Hứa Mạn Tuyết rất cục hiểu được người đàn ông này không nói một tiếng ôm cô, để lại kích tình của mình, thì ra là nghĩ thông suốt nên muốn trừng phạt cô. Xem ra, còn chưa hết giận, nhưng mà Hứa Mạn Tuyết cô là ai? Cũng không phải là cái loại phụ nữ bị khi dễ mà không có năng lực trả đũa. “Phi Dương.....” Làm nũng kêu, mang theo tiếng kêu run rẩy mà anh yêu nhất, rõ ràng cảm giác được người đàn ông đang tận tình ở nơi riêng tư của cô toàn thân cứng đờ, “Thực xin lỗi mà.....” Âm cuối vẫn là run rẩy lên. Khuôn mặt dương cương thâm thúy của người đàn ông nâng lên từ giữa hai chân của cô, môi bị xuân thủy óng ánh của cô dính vào, vẻ mặt tà khí, nhìn người phụ nữ sóng mắt lưu chuyển, vẻ mặt quyến rũ. “Người ta biết sai rồi, anh đừng giận em nữa có được không?” Tay nhỏ nhẹ nhàng mơn trớn sợi tóc đen bóng của anh, trong mắt biểu lộ cầu xin, thanh âm mềm mại vô cùng. Người phụ nữ này, tuyệt đối tuyệt đối là yêu nữ chuyển thế, ngực Lục Phi Dương như bị tảng đá đập vào, vừa đau vừa chua xót lại chết tiệt phiếm ngọt. Đáng giận, nhược điểm của mình đều bị cô gắt gao nắm ở trong tay, cô biết anh chịu không nổi nhất là khi cô làm nũng với anh. Dù sao, Hứa Mạn Tuyết băng sơn, rất ít khi nữ tính hóa bày ra vẻ mặt như vậy, nhưng là một khi xuất hiện, anh, anh sẽ chịu không nổi, bình bại như núi đổ. Ánh mắt của anh vẫn là thật hung dữ! Sâu sắc hiểu rằng lần này anh tức giận thật không nhẹ, bằng không đã sớm đầu hàng. Chân nhỏ từ trên vai anh buông xuống, cô mềm nhũn xuống, ngã vào lòng anh, hôn lên môi anh, tinh tế hôn môi còn có tiếng nói mềm mại ngọt ngào, “Thực xin lỗi..... Đừng giận nữa được không.....” Chết tiệt, người phụ nữ này! Lục Phi Dương dùng sức ôm cô, đem cô áp đảo trên thảm lông dê thật dày, hôn lên. Lại tức giận hơn nữa thì như thế nào? Đòn sát thủ là nằm ở trong tay Hứa Mạn Tuyết, Lục Phi Dương, anh có thể chạy đến nơi nào?

10. Chương 10

Kích cuồng làm cho người ta hít thở không thông, mãnh liệt làm cho người ta choáng váng mờ mắt trong tình ái, sau khi trải qua hơn mười mấy giờ liên tiếp bị ép buộc, rốt cục, trong tiếng run rẩy cầu xin đáng thương của người phụ nữ, người nào đó mới tâm không cam tình không nguyện buông tha cho cô. Hứa Mạn Tuyết nặng nề thở hào hển, nhìn người đàn ông vẫn còn chưa thỏa mãn, âm thầm kêu khổ, quả nhiên, không nên bỏ đối anh lâu quá, bằng không người vất vả chịu khổ cuối cùng vẫn là cô.

Lục Phi Dương ôm thân mình kiêu nhuyển của cô, trong lòng dâng lên vô hạn nhu tình, lần này là cô chủ động đến cầu hòa, khóe miệng gợi lên độ cong vừa lòng. Ai, Lục Phi Dương, anh thật sự là xong đời, sau khi bị người phụ nữ này hung hăng nhục nhã như vậy, ngay lúc cô mềm giọng nhỏ nhẹ vài tiếng, lại rơi vào.

Hứa Mạn Tuyết, em thật sự là khắc tinh của anh, cô ôn nhu nằm trong lòng anh, cố gắng bình ổn hơi thở, sau một lúc lâu, hai người đều không nói chuyện, đều sa vào trong sự ẩm áp tình yêu.

“Em gặp bà ấy.” Bỗng nhiên, cô mở miệng nhẹ nhàng mà nói.

“Ai?” Anh miễn cưỡng vỗ về cái lưng mềm mại như tơ lụa của cô, hoàn toàn thỏa mãn và thả lỏng.

“Mẹ.” Thân thể dưới thân đột nhiên cứng đờ, trong mắt cô hiện lên ý cười.

“..... Nha.” Tiếng nói nam tính rầu rĩ.

“Em cùng bà nói chuyện rất lâu, xem như đã giải khai khúc mắc nhiều năm.” Nhắm mắt lại, cúi đầu nói hết.

“Àn.” Nhu tình tiếp tục vuốt ve, nhưng mà tốc độ rõ ràng có nhanh hơn.

Sự tình qua nhiều năm như vậy, hận năm đó đã sớm đã qua đi, mãi cho đến khi gặp lại mẹ, cô mới biết được, thì ra thời gian chính là phương thuốc hiệu nghiệm nhất để chữa lành vết thương.

“Tiểu tuyết, thực xin lỗi, năm đó ta, rất yếu đuối không dám phản kháng ông ta, mới hại con.” Trên khuôn mặt dài gío giàm mưa Kia che kín nước mắt hối hận.

Chuyện năm đó cha dượng làm, mẹ đều biết đến, Hứa Mạn Tuyết đương nhiên hiểu tính mẹ mình. Mẹ luôn luôn nhu nhược không thể tự mình chống đỡ cuộc sống, cho nên sau khi cha qua đời liền mang theo cô lập tức tái giá. Cô không oán mẹ. Nhưng là, lúc biết rõ cha dượng đối với cô có ý đồ bất lương, cho dù không

thể phản kháng ông ta, cũng không nên mặc kệ làm như không biết, đến đêm đó, phát sinh chuyện tình như vậy, cô biết mẹ kỳ thật vẫn luôn biết.

Khó trách, sáng hôm đó khi cô đến trường, ánh mắt mẹ nhìn cô thống khổ và bi thương như vậy, mọi chuyện qua đi, cô mới suy nghĩ cẩn thận, từ đó về sau, thù hận khó quên.

“May mắn, tính cách của con không yếu đuối giống ta, kiên cường giống ba con.” Người đàn bà khóc, khuôn mặt hiện lên một tia an ủi.

Sau khi cô cùng Bách Lăng Phong đến Mỹ, luôn cố ý không quan tâm đến mẹ, bắt đầu từ đêm đó, cô coi như bản thân là một bé gái mồ côi, trên đời không còn người thân.

“Người kia thiếu mấy trăm vạn tiền đánh bạc, cuối cùng bị người chém chết, cũng không bất ngờ, ta đã sớm nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy.” Nói đến đoạn thời gian trải qua thống khổ, sắc mặt mẹ thực bình tĩnh, “Người của xã hội đen, làm sao có thể bỏ qua cho ta? Khi đã cùng đường, ta đã nghĩ, đây chắc là báo ứng, có thể bán đứng con gái ruột của mình, kết cục làm sao lại có thể tốt? Nhưng là, trong lúc ta đã tuyệt vọng, cậu con trai kia lại xuất hiện.”

“Cám ơn anh năm đó giúp bà ta.” Hứa Mạn Tuyết thật tình cảm ơn, lòng cô tràn ngập thoải mái cùng tự tại, thì ra bỏ qua thù hận, cũng không phải là một chuyện khó khăn.

“..... Bà nói cho em biết?” Thanh âm chan chát của Lục Phi Dương truyền đến.

“Àn.” Cọ cọ khuôn mặt trên bờ ngực trần rắn chắc, bộ ngực của anh từng khối từng khối đều là cơ bắp rắn chắc, cường tráng vô cùng.

Lục Phi Dương giúp mẹ rửa sạch nợ, còn an bài một công việc thoải mái cho bà ta.

“Nhiều năm như vậy ta, luôn luôn làm việc trong cô nhi viện, ở chung với mấy đứa nhỏ kia rất vui vẻ, có lẽ, là chuộc tội đi, ở nơi này, ta tìm được yên tĩnh chưa bao giờ từng có.” Bà không chiều cổ tốt cho con gái của mình, vậy thì chiều cổ tốt những đứa nhỏ khác xem như là một loại bồi thường.

“Em còn hận bà ấy không?” Ôm sát thắt lưng của cô, cúi đầu hỏi.

“Hận cái gì, yêu cái gì, nhiều năm trôi qua như vậy, đã sớm không còn.” Cô cười yếu ớt, sau khi nói chuyện với mẹ, cô cảm thấy rất thoải mái, khúc mắc được giải cảm giác thật sự là rất tốt.

“Mẹ nói cho em biết, có một người đàn ông, thì ra từ mười năm trước đã yêu em nha.” Tươi cười bốn cột xuất hiện trên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn từ trước ngực anh ngẩng lên, nhìn rõ người đàn ông không được tự nhiên kia, “Em đã nói, lúc trước anh tặng sao cho em, làm sao mà khéo như thế.” Tâm nguyện nho nhỏ khi cô năm tuổi, anh vừa vắn giúp cô hoàn thành, thì ra là do mẹ nói cho anh biết.

Người đàn ông này, thế nhưng yêu cô suốt mười năm, đây là si tình đến cỡ nào, lòng của cô tràn đầy, nhìn vào đôi mắt của anh, mềm mại đến nỗi có thể chảy ra nước.

Trên khuôn mặt anh tuần ngấm đen của Lục Phi Dương, thế nhưng lại xuất hiện một chút ngượng ngùng hiếm thấy, “Em đang nói cái gì?” Thanh âm vừa thô lại vội.

Người đàn ông này đang then thừng, Hứa Mạn Tuyết cười khê, đưa tay xoa hai má anh, “Phi Dương, cảm ơn anh nguyện ý yêu em.” Yêu em như vậy, thậm chí yêu ai yêu cả đường đi yêu luôn cả mẹ em, Hứa Mạn Tuyết em có cái gì tốt, đáng giá để anh yêu em đến như vậy?

“Thật muốn cảm ơn anh, vậy theo anh đi nghỉ phép.”

“Được.” Ôn nhu đồng ý.

“.....”

Lục Phi Dương không nói gì nhìn cô, không dám tin, vốn dĩ chỉ là thuận miệng nói, cũng không nghĩ tới cô sẽ đồng ý. Hứa Mạn Tuyết nhiệt tâm, những người tự xưng là cuồng công tác cũng cảm thấy tự thẹn không bằng, cô làm việc ở xí nghiệp Khai Dương nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghỉ phép một ngày, căn bản chính là nữ cường nhân trăm phần trăm.

Nếu Hứa Mạn Tuyết đồng ý theo anh đi nghỉ phép, thật sự là trời đổ mưa to có khi còn là bão nữa.

“Em là nói thật nha, đồ ngốc.” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của người đàn ông kia, cô không khỏi âm thầm xét lại mình, chẳng lẽ trước kia cô thực sự đối xử với anh rất tệ sao? Chỉ là đồng ý một việc nhỏ như vậy, lại có thể làm cho anh giận mình thành như vậy?

Phản ứng lại, không được tự nhiên vì bản thân thất thần như vậy, “Em nói ai ngốc, hả?” Tôn nghiêm của đàn ông không cho phép tiểu nữ tử vũ nhục, anh xoay người đem cô đặt ở phía dưới, dục vọng long tinh hổ mãnh nguy hiểm để ở nơi mềm mại của cô, mười phần đe dọa.

“Người ta nói sai rồi, tha cho em, được không?” Thanh âm kiêu kiêu nhược nhược trên mặt tràn đầy đáng yêu.

Cô như vậy, chỉ càng kích thích Lục Phi Dương phát cuồng, trực tiếp cắm vào trong cơ thể ướt át của cô, không để ý tới cô kháng nghị và khóc lóc om sòm.

Người đàn ông này, xem ra là thật rất cao hứng a.

Đại chiến qua đi, cảnh tượng quang vinh một mảnh hòa bình vui sướng.

Lục Phi Dương luôn là người theo trường phái hành động, nói muốn nghỉ phép, liền lập tức quyết định địa điểm chờ xuất phát.

“New Zealand hiện tại đang là mùa hè, bầu trời sao hằng định đặc biệt xinh đẹp.” Anh còn nhớ rõ lúc trước đáp ứng muốn cùng cô đi New Zealand ngắm sao.

Hứa Mạn Tuyết ngoan ngoãn mặc anh ôm, hai người đi đến bãi đỗ xe bên ngoài của biệt thự xa hoa, Lục Phi Dương đã sớm chuẩn bị tốt máy bay chuyên dụng, bay thẳng đến New Zealand, hay đùa, anh đường đường là lão đại của giới thủy vận, cũng không phải là giả.

Lúc định mở cửa xe, điện thoại của cô xướng lên giai điệu quen thuộc, cái giai điệu kia làm cho Lục Phi Dương căm thù đến tận xương tủy.

“Không được nhận.” Anh hung ác trừng cái điện thoại của cô, giống như đó là kẻ thù của anh.

“Đừng như vậy.” Cô hôn anh một cái xem như trấn an, ấn nút trò chuyện, “Ông chủ.”

Nghe đầu bên kia điện thoại thản nhiên phân phó, cô không nói gì.

Trầm mặc một hồi, nhẹ nhàng đáp ứng: “Được.”

Sau đó, gác điện thoại, lại là vẻ mặt xin lỗi nhìn Lục Phi Dương, “Kế hoạch nghỉ phép của chúng ta, chậm lại một khoảng thời gian nữa được không?”

Trời đánh, anh đã nói, Bách Lăng Phong là kẻ thù lớn nhất đời này của anh.

“Không được.” Lạnh như băng bỏ lại hai chữ, người phụ nữ này, luôn xem Bách Lăng Phong quan trọng hơn anh, tức chết người.

“Đừng nóng giận.” Ông chủ muốn cùng bạn gái sống trong thế giới của hai người, cô làm cấp dưới, đương nhiên phải thay người san sẻ, hơn nữa cô lại không nói không đi nghỉ phép, chỉ là chậm lại vài ngày, có sao đâu chứ?

“Em luôn.....” Còn chưa kịp nổi bão, điện thoại của anh vang lên, không định để ý, nhưng là số di động này chỉ có vài người bạn thân biết, không nhận không được, anh khó chịu nhận điện thoại, “Nói!”

“Jerry vượt ngục.” Thanh âm tinh tường của Nhậm Hạo Đông truyền ra từ di động, nói ra tin tức lớn đến kinh thiên động địa.

“Khi nào?” Chết tiệt, cái tên Ater kia làm ăn kiểu gì? Thế nhưng lại sơ suất để bại lộ?

“Tối hôm qua.” Thanh âm của Nhậm Hạo Đông cực kỳ nghiêm túc, “Hắn hằng định là tới tìm cậu tính sổ, cậu phải cẩn thận.” Jerry lúc đó bị Lục Phi Dương chơi, bị cảnh sát ở Zehder bắt tù, bị phán hình có khả năng hắn sẽ ngồi tù chung thân, tên kia đem mọi chuyện đều đổ lên đầu Lục Phi Dương, lần này vượt ngục, chỉ sợ là vì báo thù mà đến.

“Tớ biết rồi.” Anh ngắt điện thoại, trên màn hình màu đen hiện lên một tia sáng quỳnh di, trong lòng anh dâng lên cảnh giác, rất nhanh xoay người.

Hứa Mạn Tuyết từ trong kính chiếu hậu của xe nhìn thấy một thân ảnh cao lớn cầm súng, hòng súng thẳng tắp nhắm ngay tim Lục Phi Dương, trên mặt người đàn ông nở nụ cười lãnh khốc, bóp cò.

Sự tình, toàn bộ phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Khi cô nhìn thấy khẩu súng, toàn bộ máu nghịch lưu, không một chút do dự trực tiếp nhào vào lòng anh, bảo hộ anh. Nhưng là, thân thủ của Lục Phi Dương, nhanh hơn nhiều so với cô, anh ôm lấy cô lưu loát xoay người một cái, đem cô gục trên mặt đất.

Viên đạn bắn nát cửa kính xe, kế tiếp vô số tiếng bắn liên tục, cô sợ hãi nhìn người đàn ông gắt gao bảo hộ cô trong ngực, sau khi ngừng bắn, cô liên tục hỏi: “Lục Phi Dương, anh có sao hay không?” Thủ pháp nổ súng của người kia như muốn dồn bọn họ vào chỗ chết, liên tục bắn, tuy rằng anh ôm cô lăn vài vòng, nhưng rốt cuộc là có bị thương hay không?

Đám người được huấn luyện để bảo vệ Lục Phi Dương khi nghe thấy tiếng súng đầu tiên đã vọt ra, vì thế bọn họ bắn nhau kịch liệt.

Hứa Mạn Tuyết không có tâm tư để ý bọn họ ai thắng ai thua, cô chỉ lo lắng người đàn ông đang ôm mình có bị gì hay không, “Phi Dương, Phi dương, anh trả lời em đi.”

Tay nhỏ xoa lưng của anh, tay lại chạm đến một vùng ẩm ướt, tim, đột nhiên nhảy thót lên, đây là, đây là..... Khuôn mặt của cô trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

“Lục Phi Dương, ai cho anh ôm lấy em?” Cô nghẹn ngào, đau lòng đến không thể hô hấp, “Anh sao ngu như vậy, ngốc như vậy.”

“Em.....” Anh ho nhẹ, phổi đau quá, có khả năng phát súng đầu tiên đã trúng vào phổi, bằng không vì sao ngay cả hô hấp cũng đau, “Còn muốn một người đàn ông có thể dùng cả sinh mệnh đến yêu em không, muốn không?”

Con người mang lệ của cô cứ như vậy trùm anh, choáng váng.

Mà anh, cũng không đợi cô trả lời, trầm trọng gục đầu xuống.

“Lục Phi Dương!” Tiếng kêu thê lương, kinh hãi xé trời, tê tâm liệt phế.

Khi Nghiêm Quân Nghiêu đến, trên tay vẫn còn nắm tay một cô bé tròn trịa đáng yêu.

Trên mặt luôn luôn mang theo tươi cười nhã nhặn, lần đầu mất đi tươi cười, “Tình huống như thế nào?”

“Trúng ba vết thương, phổi, cánh tay, còn có..... Gắn tim.” Bách Lăng Phong nhìn người phụ nữ vẻ mặt đờ đẫn, trả lời, trên thực tế, khi đưa Lục Phi Dương đến bệnh viện, đã mất một lượng máu lớn, có một lần, còn ngừng thở, tình huống so với lời của anh nghiêm trọng hơn nhiều.

Khi anh nói ra hai chữ trái tim, rõ ràng nhìn thấy đồng tử của Hứa Mạn Tuyết gắt gao co rút lại, cô hình như đã biết, không thể gạt được a, không thể gạt được, Hứa Mạn Tuyết là một cô gái băng tuyết thông minh a.

Nghiêm Quân Nghiêu thẳng tắp đi đến phòng giải phẫu, cô bé kia vội vàng theo sau, lại bị anh ngăn lại, “Em chờ ở bên ngoài.”

“Không muốn.” Bối bối, không thuận theo kháng nghị.

Thời gian ép sát, không thể nhiều lời, Nghiêm Quân Nghiêu kéo cô sang một bên, cúi đầu nói vài câu, cô gái ban đầu còn không nghe, sau lại ngoan ngoãn gật đầu, trong tay còn bị nhét vào một thứ.

Nghiêm Quân Nghiêu xoay người đi đến phòng giải phẫu, khi đi ngang qua người Hứa Mạn Tuyết, thản nhiên bỏ lại hai chữ, “Yên tâm.”

Cửa lớn phòng giải phẫu “Phanh” Một tiếng đóng lại, một lúc sau, đèn đỏ sáng lên.

“Mạn Tuyết, em có muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút không?” Nhìn cô gái từ lúc đi vào bệnh viện, thì không nói một lời, Bách Lăng Phong nhẹ giọng nói.

Hứa Mạn Tuyết giống như không nghe thấy, đứng thẳng tắp, sắc mặt so với vách tường còn trắng hơn, trên quần áo dính đầy vết máu, mắt to xinh đẹp si ngốc, bên trong không có một chút thần thái.

Cúi đầu thở dài, vừa vặn di động vang lên, Bách Lăng Phong đi đến một bên nhận điện thoại, sau một lúc lâu, trở về nói với cô, “Là Nhậm điện thoại, cậu ấy nói Jerry vừa bị bắn chết.”

Khi bọn họ nhận được tin tức đuổi tới, hiện trường đã không thể khống chế được, bảo vệ của Lục Phi Dương, Ater chủ sự đương nhiệm của gia tộc Mã Leith mang theo rất nhiều thủ hạ đến, còn có cảnh sát, nghe nói trong lúc bắn nhau, Jerry cũng bị thương, trên đường đưa đi cấp cứu đã tắt thở.

Nhậm Hạo Đông lưu lại xử lý tốt hậu quả, còn bọn họ trực tiếp đem Lục Phi Dương bị thương hôn mê đưa đến bệnh viện.

Ngón tay mảnh khảnh của Hứa Mạn Tuyết nắm lại thật chặt, vẫn như cũ không nói gì.

Anh bắt đầu dĩ nhu nhu thái dương, tựa vào trên tường, ánh mắt quét sang cô gái Nghiêm Quân Nghiêu mang đến, nha đầu kia cầm di động không biết đang làm gì, mà anh vốn không phải là người đôn hậu hòa thuận gì, tình huống bây giờ loạn thành một đoàn, anh cũng lười đến chào hỏi.

Lại nhìn sang người phụ nữ tiểu tụy làm cho người ta đau lòng, “Mạn Tuyết, Phi dương yêu em như vậy, sẽ không rời đi như vậy đâu.” Nói xong, anh thấy Hứa Mạn Tuyết cả người chấn động, sau đó, một giọt lại một giọt nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống, càng ngày càng nhiều, càng lúc càng không khống chế được.

Bả vai co rúm, thanh âm nghẹn ngào không kiềm chế được từ trong yết hầu của cô tràn ra, càng ngày càng rõ ràng, một lúc sau, cô ngồi xổm xuống, khóc hết như trẻ con.

Sợi tóc hỗn độn dính trên gương mặt, nước mắt điên cuồng chảy, cô khóc ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn, bị thương muốn chết.

“Sao..... Làm sao bây giờ?” Tiếng khóc làm cho cô ngay cả nói cũng nói không rõ ràng lắm, “Anh ấy..... Nếu có việc gì, phải làm sao bây giờ.....”

Một tiếng một tiếng, phát ra từ nơi sâu nhất trong đáy lòng, ruột gan đứt từng khúc, ngay cả người đàn ông kiên cường nhất nghe thấy loại thanh âm cũng cảm thấy mũi đau xót.

“Em còn..... Còn chưa nói với anh ấy, em..... Em yêu anh ấy.” Nước mắt hết như vĩnh viễn cũng không thể ngừng được, tay cầm thành nắm đấm điên cuồng nắm xuống mặt đất, “Em cũng chưa có nói, vẫn luôn chưa nói qua, em làm sao có thể như vậy!”

“Mạn Tuyết.” Lo lắng cô tự tổn thương mình, Bách Lăng Phong tiến lên giữ chặt cô.

Nhưng là, hoa máu đỏ tươi đã nở rộ trên mặt đất, toàn thân cô kịch liệt run rẩy, môi khó khăn mở ra thở hổn hển, “Lục Phi Dương, em yêu anh, em yêu anh!” Một tiếng một tiếng, vừa thâm tình lại thương xót, “Anh nếu chết, em tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!” Sống phải cùng một bầu trời chết phải cùng ở hoàng tuyền, cô muốn ở cùng với anh.

Giờ khắc này, không ai hoài nghi lời nói của cô.

Nghiêm Quân Nghiêu kỹ thuật, tỉ mỉ đến làm cho người ta không thể tưởng tượng được, trong giới y học danh hào là “Quỷ y”, cũng không phải chỉ là trầm trồ khen ngợi cho có.

Hôn mê suốt năm ngày sau, Lục Phi Dương mở ra đôi mắt đen thuần.

“Tốt lắm, thoát ly khỏi thời kì nguy hiểm.” Nghiêm Quân Nghiêu nhìn nhìn con số trên màn ảnh, “Hiện tại bây giờ, nghỉ ngơi tốt, rất nhanh, là cậu có thể sinh long hoạt hổ.”

Mặc kệ là bệnh nhân hay là, người nhà, đều hoàn toàn không để ý đến ân nhân cứu mạng là anh, bọn họ nhìn đối phương thật sâu, giống như trên thế giới chỉ có hai người bọn họ.

Được rồi, anh là người thông minh, hiểu rõ đạo lý khi nào nên biến mất khi nào thì xuất hiện, nhún nhún vai, chuẩn bị về nhà ngủ ba ngày ba đêm, đã nhiều ngày quan tâm, cho dù là anh, cũng mệt mỏi.

Trước khi đóng cửa, lạnh lạnh bỏ lại một câu, “Cẩn thận một chút, cảm xúc đừng quá kích động.”

Rời đi.

Lục Phi Dương ngẩng ngốc nhìn người phụ nữ kia, cô đã gầy đi nhiều. Vốn là mắt to sáng ngời, nay lõm xuống thật sâu, anh thích gương mặt trong sáng, nhỏ.

“Tay..... Làm sao vậy?” Nhìn tay cô quần băng gạc, mày anh nhíu lại, vừa nói xong câu đó, ngực liền truyền đến từng đợt đau đớn.

Hứa Mạn Tuyết vội vàng cầm tay anh, “Anh đừng nói nữa.” Anh vừa mới vừa tỉnh lại, không thể nói nhiều, cô cầm lấy bông băng, làm trơn môi anh.

“Tuyết.....”

Ánh mắt sắc bén của cô, làm cho anh ngoan ngoãn câm miệng, anh lớn như vậy, chưa từng nghe lời như vậy, thật là.

“Lục Phi Dương, em rất tức giận, anh biết không?” Cô còn thật chăm chú hung hăng trừng anh.

Anh cũng ôn nhu ánh mắt thâm tình nhìn lại cô.

“Anh khi đó hỏi em, có còn cần một người dùng cả sinh mệnh đến yêu em không, em bây giờ có thể nói cho anh biết, em không cần!” Một chữ một chữ vô cùng rõ ràng nói.

Nhìn ánh sáng trong mắt anh ảm đạm xuống.

“Hứa Mạn Tuyết em muốn một người đàn ông, có thể ở bên cạnh em, cùng nhau đi qua nửa đời còn lại, anh ấy nhất định phải yêu em, sủng em, mỗi ngày đều ôm em vào lòng, nấu thức ăn ngon cho em, vào lúc em thương tâm phải an ủi em, buổi tối phải cùng em xem phim truyền hình, có thể cười cùng em, mỗi đêm đều ôm nhau ngủ.” Ánh sáng vừa mới ảm đạm nay lại từ từ sáng lên.

“Anh ấy mỗi ngày đều phải nói cho em biết, anh ấy yêu em, không thể chết sớm hơn em, thân thể nhất định phải cường tráng sống đến trăm tuổi.” Nụ cười yếu ớt nổi lên trên hai má anh, đôi mắt đen bóng, sáng rực hơn bất cứ lúc nào.

“Anh đây..... Có được không, Tuyết nhi?”

“Anh.....” Thanh âm của cô run rẩy lên, đôi mắt trở nên ươn ướt, “Anh dám không cần em thử xem.”

Nước mắt lại rơi xuống, cô đem khuôn mặt vùi vào lòng bàn tay của anh, bừa bãi khóc lớn, thật tốt quá, anh tỉnh lại, cảm ơn trời đất, cô còn có cơ hội ở cùng với anh.

Anh lại làm cho cô khóc, chỉ là lần này, trong lòng có cảm giác ngọt ngào, thật sự là chết tiệt tốt.

Cô khóc thật lâu thật lâu, khóc đến yết hầu đều khàn khàn, khóc đến ánh mắt sưng lên còn to hơn trái hạch đào, khóc đến chần trên giường anh đều ẩm ướt một mảng lớn, mới chậm rãi nức nở, một tiếng một tiếng, rất đáng thương.

“Tuyết nhi.”

“Làm..... Làm sao?” Ánh mắt hồng, cái mũi hồng, khuôn mặt trướng đỏ bừng, Tuyết nhi của anh, đáng yêu đến nỗi làm cho anh thật muốn hung hăng hôn cô.

“Em yêu anh, đúng không?” Đáp án, kỳ thật anh đã biết.

“..... Không đúng!” Thanh âm trầm đĩnh tiệt thiết(chém đĩnh chặt sắt hay chắc như đĩnh đóng cột) kiên định truyền đến.

“Anh đã biết.” Ý cười càng ngày càng sâu, anh thỏa mãn.

HẾT

11. Chương 11: Phiên Ngoại

Đây là tại một hôn lễ long trọng nhất. Toàn bộ người trong giới vận chuyển đều biết xí nghiệp Phi Dương, long đầu lão đại trong giới thủy vận Lục Phi Dương, muốn kết hôn, cô dâu Hứa Mạn Tuyết có tiếng là băng sơn mỹ nhân của xí nghiệp Khai Dương.

Đối với mỗi nhân duyên này, làm cho không ít người há hốc mồm kinh ngạc.

Hai người này chưa từng cùng nhau xuất hiện, đến tột cùng là vào lúc nào lại xoẹt ra lửa? Đây là vấn đề duy nhất mà khách quý đến dự lễ muốn biết.

Mà cái người luôn luôn lạnh lùng Hứa Mạn Tuyết, thế nhưng tại hôn lễ của mình, cũng keo kiệt không bố thí cho chúng khách quý một chút tươi cười.

Lục đại lão gia ánh mắt vừa lòng không ngừng liếc nhìn về phía bụng Hứa Mạn Tuyết, làm ọi người bưng tỉnh đại ngộ, thì ra.....

“Bảo bối, em còn muốn giận bao lâu?” Đứng trước nơi làm lễ, Lục Phi Dương nhìn người phụ nữ mặc áo cưới mộng ảo, đẹp đến nỗi làm cho người ta hít thở không thông. Ân, áo cưới mấy trăm vạn, quả nhiên là vật đáng giá, nhìn một cái, bảo bối yêu quý của anh mặc vào, thật xinh đẹp a, làm cho tâm anh ngứa ngáy hận không thể lập tức ôm cô vào động phòng.

“Thật lâu thật lâu!” Cô cắn răng, sắc mặt khó coi.

Làm ơn, người nào trước khi kết hôn làm cô dâu, phát hiện bản thân phải vác theo trái banh kết hôn lại vui vẻ?

Đúng vậy, Hứa Mạn Tuyết mang thai, còn khoa trương đến nỗi đã hơn ba tháng cũng chưa phát hiện. Mãi cho đến khi thử áo cưới, phát hiện dáng người của mình vẫn nóng bỏng hoàn mỹ như cũ, trừ bỏ, bụng dưới gồ lên, lập tức mặt cô đổi sắc. Phải biết rằng, cô luôn luôn đối với dáng người yêu cầu rất cao, thế nhưng lại phát sinh đại sự dáng người biến dạng mà chính cô cũng không biết, thật sự là rất không thể tha thứ.

Làm sao có thể chưa béo người liền béo bụng? Trong đầu cô suy nghĩ mãi, không xong, rốt cục nhớ tới người bạn tốt đã lâu chưa có tới thăm của cô, lập tức áo cưới cũng không thử, trực tiếp chạy đến bệnh viện. Sau đó, tại nơi đấy nhìn thấy bác sĩ về mặt phúc hậu cười nói, “Chúc mừng cô, tiểu thư, cô mang thai, đã mười lăm tuần rồi.” Lập tức, cô thật sự là muốn giết chết Lục Phi Dương.

“Đừng nóng giận, ân, bảo bối, muốn đánh phải không, em không phải đã đánh đến nghiện rồi chứ?” Lục Phi Dương ôn tồn, làm cho Triệu Tử Tích đứng bên cạnh anh trợn muốn lòi con mắt, đây là ông chủ về mặt lãnh đạo tính cách kiêu ngạo của anh sao? Sẽ không phải là do lần trước trúng đạn, ngay cả đầu óc cũng bị đụng trúng chứ?

“Anh còn nói.” Hứa Mạn Tuyết trừng mắt nhìn anh, có thể mang thai đứa nhỏ của anh, cô cũng thực vui vẻ, chỉ là cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ trở thành thành viên trong đội ngũ phụ nữ thành hôn(vì con lấy chồng hay bác sĩ bảo cưới), không đúng, cô là trong lúc chuẩn bị hôn lễ mới phát hiện mang thai, hẳn là không tính phụ nữ thành hôn, nhưng mà mặc kệ như thế nào, cô cũng không thích mình trước khi kết hôn đã có cục cưng, thật mất mặt!

“Hai vị, xin hỏi tôi có thể bắt đầu chủ trì hôn lễ chưa?” Mục sư lớn tuổi nhìn đôi bích nhân(hai người xứng đôi vừa lứa) trước mặt, trên mặt tràn đầy ý cười.

“Xin đợi một chút.”

Trả lời ông ấy, không phải là chú rể cũng không phải cô dâu, mà là người đàn ông tuần mỹ đến không có thiên lý, nhả nhả làm cho người ta tâm sinh vô số hảo cảm, Nghiêm Quân Nghiêu.

Trong giáo đường rộng lớn, mấy trăm vị khách quý đôi mắt đồng thời nhìn về phía người đàn ông phong quang tể nguyệt ngọc thụ lâm phong.

Anh mang theo vẻ mặt nho nhã tươi cười, đi lên bục, “Trước khi hai vị bắt đầu hôn lễ, tôi có một món quà muốn tặng cho hai người.” Cổ tay vừa nhắc, một người đàn ông bên cạnh hiểu ý ấn nút mở, một tấm màn

bố màu trắng thật lớn chậm rãi trượt xuống từ trên vách tường. (hiểu đơn giản là cái tấm vải trắng dùng máy chiếu rọi lên là thấy hình á.)

“Nghiêm Quân Nghiêu, cậu định làm cái gì?” Không rõ bạn tốt đột nhiên sao lại làm gián đoạn hôn lễ của anh, Lục Phi Dương cau mày, hung hăng hỏi.

Nghiêm Quân Nghiêu cười yếu ớt, dùng tay ra hiệu một động tác để anh yên tâm.

Trên màn ảnh đầu tiên là một mảnh xanh thẫm, rất nhanh, hiện ra hình ảnh.

Hứa Mạn Tuyết một thân vết máu đỏ tươi đứng ở nơi đó, vẻ mặt chờ đợi.

Cô vừa thấy, liền phản ứng lại, mắt bình tĩnh kêu: “Mau tắt đi!”

Nhưng mà, Lục Phi Dương trước ôm lấy cô, trấn an nói: “Ngoan, đừng nóng giận, cẩn thận cục cưng.”

Anh muốn nhìn xem cái kia, giữ chắc cô không cho cô đến phá hư, không để ý Hứa Mạn Tuyết ở trong lòng anh vừa cắn lại đánh, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm trên màn hình rõ ràng đến đòi mạng.

Bách Lăng Phong vỗ về cằm, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nhìn một màn quen thuộc kia, bỗng nhiên nghĩ tới cô bạn gái nhỏ đáng yêu của Nghiêm Quân Nghiêu, lúc ấy vẫn luôn đùa nghịch di động, cười hiểu rõ, Nghiêm Quân Nghiêu này, thật là.....

Nhìn thấy đã phát đến lúc Hứa Mạn Tuyết điên cuồng khóc, một tiếng lê hoa đại lệ.(ý chỉ người đẹp khóc dù khóc vẫn đẹp như thường)

“Sao..... Làm sao? Anh ấy..... Nếu có việc gì, phải làm sao bây giờ.....”

“Em còn..... Còn chưa có nói với anh ấy, em..... Em yêu anh ấy.”

Lục Phi Dương khi nghe đến đó, toàn thân chấn động mãnh liệt, trái tim mừng rỡ như điên nhảy lên, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của người phụ nữ trong lòng, khuôn mặt băng sương sớm đã biến thành núi lửa hoạt động.

“Em cũng chưa có nói, vẫn chưa nói qua, em làm sao có thể như vậy!”

“Lục Phi Dương, em yêu anh, em yêu anh!”

“Anh nếu chết, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!”

Một câu một câu, kinh thiên động địa, làm cho tất cả khách quý ở đây đều cảm động thổn thức không thôi, thì ra Hứa Mạn Tuyết bằng sơn thư ký nhìn như lạnh lùng, nhưng khi yêu lại mãnh liệt như vậy a. Lục Phi Dương không hổ là Lục Phi Dương, ngay cả Hứa Mạn Tuyết khó nắm bắt như vậy cũng có thể bắt lấy được, anh hùng a!

Khuôn mặt Hứa Mạn Tuyết như là muốn xuất huyết đến nơi, cắn môi đến trắng bệch, đứng cứng ngắc ở nơi đó, Lục Phi Dương cầm tay cô, đặt ở lên đôi môi mềm mại ấm nóng thân mật hôn lên, “Tuyết nhi, anh yêu em.”

Sắc mặt hơi hoãn , “Đừng tưởng rằng nói như vậy, em sẽ không tức giận.” Thế nhưng tại hôn lễ của cô làm cô mất mặt như vậy, về sau cô làm sao còn có thể gặp người?

“Anh yêu em, yêu em.” Vừa hôn vừa nói lời yêu, đôi mắt thâm thúy yên lặng nhìn cô, thâm tình vô hạn.

Khóe miệng không tự chủ được cong lên, hờn dỗi tròng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, người đàn ông này, cái miệng càng ngày càng trơn tru lời ngon tiếng ngọt nói càng lúc càng nhiều, lúc trước, cô làm sao có thể cho rằng anh trầm mặc ít lời chứ?

“Khụ.....” Mục sư đáng thương bị xem nhẹ giật giật khóe mắt, thanh thanh yết hầu, “Hai vị, nếu các người đã nói xong rồi, xin hỏi chúng ta có thể bắt đầu chứ?”

“Đương nhiên có thể.” Bọn họ trăm miệng một lời hồi đáp, mười ngón đan vào nhau, vĩnh viễn cũng không muốn tách ra.

Tại hôn lễ của bọn họ, trong sự cảm động và chúc phúc của mọi người cũng kết thúc hoàn mỹ.

Khi Hứa Mạn Tuyết bước xuống bậc thang giáo đường, nhìn Nghiêm Quân Nghiêu nhã nhặn tươi cười có lẽ, không biết vì sao, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện vài năm trước. Năm đó, Nghiêm Quân Nghiêu đứng lúc muốn đi hội nghị y học, liền nhờ cô giúp anh nuôi dùm con mèo tai ngắn Anh quốc của anh, kết quả cô không cẩn thận để con mèo kia chạy ra ngoài, bị mất tích.

Lúc ấy, cô ấy nãy rất lâu, bởi vì bọn họ đều nói Nghiêm Quân Nghiêu thực rất yêu thương cưng chiều con mèo kia, tuy rằng anh vẫn an ủi cô, nói không có vấn đề gì, sau cô muốn trả lại anh một con, anh liền nói không cần.

Không hiểu sao, cái này chuyện cũ này hôm nay lại đột nhiên nảy lên trong lòng.

Thì ra, lúc trước anh, không phải thực sự không cần, đôi mắt suy nghĩ sâu xa, nhìn về phía cô bé cười ngọt ngào trong lòng Nghiêm Quân Nghiêu, không biết vì sao, trong lòng cô đối với cô bé đáng yêu kia cảm thấy thật thông cảm.

Bàn tay đột nhiên bị nắm chặt, cô ngược mắt nhìn vào vẻ mặt thâm tình của chồng mình, không tự giác nở một nụ cười tươi rói với anh.

“Tuyết nhi.”

“Àn.” Cô tựa vào lòng anh.

“Anh yêu em.” Tiếng nói trầm thấp, phát ra lời yêu làm say lòng cô.

“Lục Phi Dương.”

“Àn.”

“Em cũng yêu anh.”

Anh nở nụ cười, hăng hái, hạnh phúc tràn đầy.

Trải qua mười năm ròng rã, anh rốt cục cũng có thể ôm cô hoàn chỉnh (ý anh muốn nói có dc cả người và tim ạ) vào lòng, sống đến tận bây giờ, đã quá thỏa mãn,

Tuyết nhi của anh, cảm ơn em yêu anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-phuc-bang-son-my-nhan>